

செ. யோகநாதன்

சுந்தரியின் முகங்கள்

சுந்தரியின் முகங்கள்

1985-ம் ஆண்டிற்கான சிறந்த நாவலுக்குரிய முதற்பரிசை தமிழக அரசிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டது இந்தத் தொகுதி. இலங்கையின் இலக்கிய அமைப்பான 'தகவம்' நிறுவனமும் இதை சிறந்த நாவலாக மதிப்பிட்டு பரிசு வழங்கியது. தமிழில் வெளியான சிறந்த குறுநாவல்கள் இவையென இத் தொகுதியை விமர்சகர்கள் பாராட்டியிருக்கிறார்கள்.

செ. யோகநாதன்-படைப்பிலக்கியம், தவசிணிமா, வாழ்க்கை வரலாறு, குழந்தை இலக்கியம் என்று பல துறைகளிலும் எழுதி வருபவர். சின்னத் திரையிலும், திரைப்படத்துறையிலும் பங்குண்டு.

ஆங்கிலம், ஜேர்மன், ருஷ்யன், சிங்களம், தெலுங்கு ஆகிய மொழிகளில் இவரது படைப்புகள் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழக அரசு இவரது படைப்புக்களுக்காக- 'சுந்தரியின் முகங்கள்' (1985) 'அவளுக்கு நிலவென்று பேர்' (1989) 'தனியாக ஒருத்தி' (1992) - மூன்று முறை பரிசளித்துள்ளது. கோவை வில்லிதேவ சிகாமணி (1992) பரிசு, வேறு நிறுவனப் பரிசுகளையும் பெற்றிருப்பவர். இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசையும் (1974) பெற்றவர்.

சத்யபாரதி கவிதைகள்

சத்யபாரதி கவிதைகள் 8-8891

சத்யபாரதி கவிதைகள் 8-8891

சத்யபாரதி கவிதைகள் 8-8891

விற்பனை உரிமை :

கார்த்திகம்

4. முதல் மாடி, ரகிசா கட்டிடம்

834, அண்ணா சாலை, சென்னை-600 002.

தொலைபேசி: 83 45 05.

‘சுந்தரியின் முகங்கள்’—குறுநாவல் தொகுதி /

செ. யோகநாதன் / உரிமை : ஜெயபாரதி யோகநாதன் /

முதற்பதிப்பு : நவம்பர் 1985, நர்மதா பதிப்பகம் /

இரண்டாம் பதிப்பு : ஏப்ரல் 1994 /

வெளியீடு : சத்யபாரதிபதிப்பகம், சென்னை-600 024 /

அச்சுப் பதிவு : சித்ரா பிரிண்டோ கிராபி,

24, பெரன்னுசாமி தெரு, சென்னை-14 /

பக்கங்கள் 116 / விலை : இருபத்தெட்டு ரூபாய்.

சுகந்தியர்
(நவஜோதி)
2000 வண்டி

செ. யோகநாதன்
சுந்தரியின் முகங்கள்

நீதிநாள்
(செப்டம்பர்)

செப்டம்பர் 1996

சத்யபாரதியின் புதிய நூல்கள்

- ☐ வெள்ளிப்பாதசரம்
- ☐ மேலோர் வட்டம்
- ☐ சிறுபொறி பெருந்தீ
- ☐ நியாயப்படுத்தப்பட்ட கொலைகள்

பிரதமர் அவர்களே என்ன சொல்கிறீர்கள் ?

சனத்திரளுக்கூடே விரைந்து சென்றும் ஸொலமனைக் கண்டு பிடிக்க முடியாமற் போனது எனக்கு மிகவும் கவலையே. நான் அவனை எத்தனையோ நாட்களாகத் தேடிக்கொண்டு திரிகின்றேன். பத்திரிகைத்துறை சார்ந்த நண்பர்களிடம் அவனைப்பற்றி விசாரித்து விட்டேன். பத்திரிகை அலுவலகங்களிற்கெல்லாம் ஸொலமனைக் கேட்டு எழுதியிருந்தேன். ஒன்றிற்கும் திருப்திகரமான பதிலில்லை. நான் பதில் எழுதுவார்களென்று எதிர்பார்த்தவர்களின் மௌனம் மிகவும் எரிச்சலூட்டுவதாயிருந்தது. ஸொலமன் வாழ்கிற கொழும்பிற்கும் எனது ஊருக்கும் இருநூற்றிநாற்பத்து மூன்று மைல்கள்தான் வித்தியாசம். அப்படியிருந்தும் அவனோடு தொடர்பு கொள்வது மிகவும் சிரமமான காரியமாகி விட்டது.

பதினைந்து வருஷங்களிற்கு முன்னர்தான் நான் அவனைக் கடைசியாகக் கண்டது. பின்னர் கடிதங்களின் மூலமே பேச்சுவார்த்தைகள். பேச்சுவார்த்தை என்றுதான் சொல்லவேண்டும். அவனது கடிதங்களின் ஒவ்வொரு சொற்களுமே நேருக்கு நேராகப் பேசுவது போலவே இருக்கும்.

கடைசியாகக் கண்ட தோற்றந்தான் மனதிலே அப்படியே உறைந்து போயிருக்கின்றது. தோளிலே எந்நேரமும் கிடந்து அலைகின்ற ஜெஸிக்கா கமெரா. உற்சாகமல்லாது வேறெதையுமே தெரியப்படுத்தாத சதைப்பிடிப்பான முகம். அதிலே மனதினைச் சுண்டியிழுக்கின்ற கூரான மூக்கும், எதிரேயுள்ளவரைத் துளாவியெடுக்கிற நீட்சண்யமான கண்களும், எந்நேரமும் புன்னகை செய்கிறாற்போலக் காட்சியளிக்கிற உதடுகளும். கலைந்திருக்கின்ற தலைமயிர் இழைகளினுள் கைவிரல்களை விட்டு மேலும் குழப்பிக் கொண்டிருக்கின்ற சுபாவம். அவனோடு யாருமே நடந்து செல்ல முடியாது. அத்தகைய விரைவான பாய்ச்சல் நடை. அவனை 'ஸொல்' என்று தான் நாங்கள் கூப்பிடுவது வழக்கம். அரசியல்வாதிகளுக்கும் அயோக்கியர்களுக்கும் சிம்ம சொப்பனமாயிருந்தவன். யாருமே அவனை ஒரு பத்திரிகை நிருபர் என்ற ஸ்தானத்தில் மட்டும் அடக்கிப் பார்த்ததில்லை. அவனது கண்கள், கைகள், கால்கள், கமெரா, பேனா, சொற்கள், நேர்மை, துணிவு யாவுமே கூர்மையானவை.

அவனோடு எனக்கு ஐந்து வருஷகாலப் பழக்கமிருந்தது. ஆனாலும் அதுவே மிகவும் நெருக்கமான நட்புக்குரிய ஆண்டுகள். அவனுடைய வீரியமிக்க சாதனைகளினை விரல்களுக்குள் எண்ணிவிட முடியாது. அக்கினி வார்த்தைகள். எழுதினான் என்றால் ஒரு புள்ளியினைக் கூட எடுத்திடத் தேவையில்லை. அனுமதிக்கவும் மாட்டான், கறுப்பு மையினாலேதான் எழுதுவான். எழுத்துப் பளீச்சென்று இருக்க வேண்டுமென்பான். அவனை நினைக்கிற யாருக்குமே உடனடியாக நினைவுக்குப் பளீரிடுகிற தலையங்கம், **What you say Mr. Prime Minister?** தான். அந்தச்சில சொற்கள் மட்டும் எவ்வளவு பேரைக் குலுக்கி எடுத்தன!

...சீ, நான் என்ன இழப்பிற்கு இடம் வைத்துவிட்டேன். நான்கு தலைகளுக்கு முன்னாலே சென்றவனைச் சந்திக்க முடியாமற் தவற விட்டுவிட்டேன்... நன்றாக நரைத்துப்

போன தலைமயிர்தான் சிறிது தடுமாற்றத்தை ஏற்படுத்தி விட்டது. அதைப்பற்றி எண்ணி முடியமுதல் அவன் சனத் திரளினுள் கரைந்து போய்விட்டான். அவனை உடனேயே சந்தித்திருந்தால் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியும், பயனும் ஏற்பட்டிருக்கும். வீணாகத் தவற விட்டுவிட்டேன்.

ஸொலமனால் நான் நிறையவே வாசித்திருக்கின்றேன். அவனோடு கதைத்து, தர்க்கித்து என்னை வளர்த்து வந்திருக்கிறேன். நேர்மை, சத்தியம், ஒழுக்கம் என்பனவற்றைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டே சந்தர்ப்பவாதத்தையும், அயோக்கியத்தனங்களையும், ஆபாசங்களையும் உண்மை முகங்களாய்க் கொண்ட எத்தனையோ வேஷதாரிகளை அவனாலே இனங்கண்டு, மனங் கசந்திருக்கின்றேன் நான். அவன் இருபத்தி நாலு மணித்தியாலங்களும் வாழ்ந்தவன். என்னை அவன் “யோ” என்றுதான் விளிப்பது வழக்கம்.

“ஒரு கருத்தினை முன் வைக்குமுன் அதுபற்றி உனக்கு தீர்மானமான முடிவிருக்க வேண்டும். அதன் வேர்களைக் கண்டறிந்து அவைபற்றிய முழு அறிவையும் பெற்றுவிட வேண்டும். கருத்தொன்றினை முன் வைத்தால் அதையிட்டு உறுதியும், விட்டுக் கொடுக்கா மனபலமும், எந்த விலை கொடுத்தலையும் தூக்கி வீசுகிற நேர்மையும் உனக்குச் சொந்தமாயிருப்பது அவசியம். அல்லாவிடில் இந்தத் தொழில் உனக்கு எவ்விதத்திலும் பொருத்தமற்றது.”

இதுதான் அவன் இளம் பத்திரிகையாளர்களுக்கு இரத்தினச் சுருக்கமாகக் கூறுகின்ற புத்திமதி. ஸொலமனால் எத்தனை பத்திரிகையாளர்கள் உருவானார்கள். வெகுஜன தொடர்பு சாதனங்களிலே செய்தித்துறைக்கான ஊழியர்களெல்லாம் மேல்நிலை எய்த அவன் வழியெடுத்துக் கொடுத்திருக்கின்றான். மின்னலாய் எல். கே. நினைவிலே வந்தான். இங்கு வந்த பின்னர்தான் அவனுடைய செல்வாகையும் முன்னேற்றத்தினையும் பற்றி அறிந்து கொண்டேன். அவனை விசாரித்தால் நிச்சயமாக ஸொலமனைப் பற்றி

அறிந்து கொள்ளலாம். எல். கே. இப்போது ‘ஒப்சேர்வர்’ ஆங்கிலத் தினசரி இதழின் பிரதம ஆசிரியனென்பதனை இங்கு, ராஜ் சொன்னபோதுதான் முதல் முறையாகத் தெரிந்து சந்தோஷங் கொண்டேன்.

ஸொலமனை என்னைப் போலவே நேசித்தவன் எல். கே. கடற்கரை மணற் பரப்பிலே நாங்கள் மூவரும் நெடுநேரமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்த பொழுதுகள் மனதிலே முகங்காட்டின. எல். கே., நேரடியாகவே, ஒருநாள் சொலமனைப் பார்த்து, ‘‘பத்திரிகைத்துறையில் எனக்கு நீங்கள் தான் குரு...’’ என்று சொன்னபோது அதற்காக முகஞ் சிவத்து ஸொலமன் அவனைக் கண்டித்திருக்கின்றான். இன்று மாலையில் எப்படியும் எல். கே. யைச் சந்தித்துவிட வேண்டும். இப்போது, இனி ஸொலமனைச் சந்தித்து விடலாம் என்ற நம்பிக்கை எனது மனதினுள்ளே உயிர் பெற்றுக் கொள்கின்றது. இவ்வளவு நாட்களுக்கும் செய்த பிரயத்தனங்களுக்குப் பதிலாக எல். கே. யோடு, அவனைப் பற்றி விசாரித்தறிந்து தொடர்பு கொண்டிருக்கலாம். இனி இறந்த காலங்களினை எண்ணி என்ன வரப்போகின்றது? ‘ஒப்சேர்வர்’ அலுவலகத்திற்கு இப்போதே ‘போன்’ செய்து எல். கே. யோடு ‘அப்பாயின்ட்மென்ட்’ வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

ஸொலமனுக்கு கவிதைகளின் மேலே தனி ஈடுபாடிருந்தது. ஆப்பிரிக்க இலக்கியத்தினை ஊன்றி வாசித்து வந்தான். ‘சினு அச்சுபேயோ’டு நெருக்கமான கடிதத் தொடர்பு வைத்திருந்தான். நைஜீரியாவுக்கு சென்ற தனது நண்பனிடம் சினு அச்சுபேக்காக சில பரிசுப் பொருட்கள் கொடுத்தனுப்பியிருந்தான். ஹோ சி மின்னின், ‘கைதியின் நாட்குறிப்பு’ அவனது விருப்பத்துக்குரியது. பல கவிதைத் தொகுதிகளை அவன் எனக்குப் படிக்கத் தந்திருக்கிறான். அவனே அடிக்கடி சொல்வது போல அந்தக் கவிதை வரிகளெல்லாம் இதயத்தைச் சுண்டியிருத்தன. எலும்புக்குருத்துக்களைச் சிலிர்க்க வைத்தன. மனதிலிருந்து என்

னவோ இழந்து போனாற் போல உணர வைத்து, நெஞ்
நேரம் தம்மோடு பிணைத்து வைத்திருந்தன.

பையஸ் அஹமது பையஸ் என்ற பாகிஸ்தானியக் கவிஞ்
சரின் கவிதையை எனக்கு அடிக்கடி அவன் சொல்லியிருக்கின்
றான். அவன் அடிக்கடி முணுமுணுக்கின்ற கவிதை வரிகள்
அவைதான். எனது நெஞ்சிலே மிகவும் பசுமையாகப் படிந்து
போயிருக்கின்ற கவிதை அது. ஸொலமன் அந்தக் கவிதை
யினைச் சொல்கின்றபோது, அந்த வார்த்தைகள் துடிம்
போடும், ஜீவனோடும், உணர்ச்சிப் பெருமிதத்தோடும்
எழுவதனை இப்போதும் எனது மனதினால் உணர்கின்
றேன்.

“எனது எழுதுகோலும் எனதுமேசையும்
என்னுடைய இரு மதிப்புவாய்ந்த
பொக்கிஷங்கள்.

அவை என்னிடமிருந்து பறிக்கப்பட்டுவிட்டன.
ஆயின் அதனால் எனக்கென்ன?

நான் எனது விரல்களைக் கொண்டு
இதயத்தில் ஓடும் இரத்தத்தில்
தோய்த்து எழுதுவேன்!

என்னுடைய நாவினை
அவர்கள் ‘சீல்’ செய்து விட்டனர்.

ஆயின், அதனால் என்ன?

என்னைப் பிணைத்துள்ள சங்கிலியின்
ஒவ்வோர் இணைப்பிலும்
ஒவ்வோர் நாவை
நான் வைத்திருக்கின்றேன்.”

இந்தக் கவிதையைத்தான் அவன் தனது படிப்பு மேசை
யின் கண்ணாடியின் கீழே வைத்திருந்தான் என்பது
ஞாபகம்.

அவனது மனைவி கீதாவைக் கூட அவன் பத்திரிகைத் துறையிலிருந்துதான் பெற்றுக் கொண்டான். அமைச்சர்கள் கூட்டுகின்ற மாதாந்தரப் பத்திரிகையாளர் சந்திப்பிலேதான் ஸொலமனுக்கும் கீதாவுக்கும் தொடர்பு உண்டாயிற்று. கீதா பொருளாதாரத் துறைப் பட்டதாரி. அவனது விரல் நுனியில் இம்மியும் தவறில்லாத புள்ளி விபரங்கள் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. அமைச்சர், தனது உயரதிகாரிகள் தயாரித்துக் கொடுக்கின்ற அறிக்கையை வாசித்துக் கொண்டிருக்கின்ற போது அவளின் முகத்திலே புன்முறுவல் இழையும். விரல்களால் மெதுவாக மேசையினைத் தட்டிக் கொள்வாள். வாசித்து முடிந்ததும் அந்த அறிக்கையினை அக்கு வேறு ஆணி வேறாகப் பிய்த்தெறிவாள். ஆனால் எந்தப் பரபரப்போ, கிண்டலோ இசைந்திருக்காத வார்த்தைகள். எனினும் அவளைப் பற்றி, அவள் பணிபுரிகின்ற பத்திரிகாலயத்திற்கு அமைச்சு அலுவலகங்களில் இருந்து புகார்கள் தொடர்ந்து அனுப்பப்பட்டு வந்தன. அவள் கடமையாற்றுகின்ற பத்திரிகை நிறுவனத்தின் உரிமையாளர் பிரதம மந்திரியோடுதான் எந்த விஷயமானாலும் தொடர்புகொண்டு பேசுவாராதலால் கீதாவை அந்த அலுவலகத்திலிருந்து பிடுங்கியெறிவது மிகச் சிரமமாகத்தான் இருந்தது.

கறுப்பு நிறமான, மெலிந்த, எந்நேரமும் சுறுசுறுப்பாயிருக்கிற, மூக்குக் கண்ணாடியை ஆட்காட்டி விரலால் அடிக்கடி சரிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிற கீதா, விசேட பதிப்புகளிலே நடுப்பக்கக் கட்டுரை எழுதுகின்றபோது, அதோடு சேர்ந்து சர்ச்சைகளும் உருவாகிவிடும். உள்துறை அமைச்சினைப் பற்றிய விசேஷ கட்டுரையொன்றினை சுதந்திர தினத்தை முன்னிட்டு எழுதியிருந்தாள் கீதா. கட்டுரையை வாசித்த அமைச்சருக்கு உடலெங்கும் வியர்வையும் ஆத்திரமும் பொங்கிற்று. அழைப்பு மணியை ஓங்கி அறைந்தார். அந்தரங்கச் செயலாளரோடு உறுமினார்.

“நீ சுளைசுளையாகச் சம்பளத்தை வாங்கிக் கொண்டு கிளப்'புகளில் போய் விடிய விடியக் கிடந்துவிட்டு வரு

கிறாய்... பார்த்தாயா என்ன மாதிரி அந்த... அந்தத் தலைக் கனம் பிடித்தவள் என்னுடைய அமைச்சைப் பற்றி எழுதியிருக்கிறாள்... இதை வெகு நிச்சயமாகப் பிரதமர் படிப்பார். மந்திரிசபை மாற்றும் ஒன்றினைப் பற்றி அவர் ஏற்கனவே சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறார். இந்தக் கட்டுரையினை அவரது மனம் ஏற்றுக் கொள்ளுகின்ற விதத்தைப் பொறுத்து எனது எதிர்காலம் அமையலாம். மற்ற அமைச்சர்களைப் போல நானும் எனது மனைவியையே எனது அந்தரங்கச் செயலாளராய் வைத்திருக்கலாம். அவள் ஒரு சந்தேகப் பிராணி என்று உன்னை வைத்தேன்... நீ...? நீ உடனே எல்லாச் செயலாளர்களையும் என்னை வந்து சந்திக்கச் சொல்லு... முட்டாளப் பயல்கள்...போ...சீக்கிரம் போ...”

அமைச்சருக்கு மூச்சுத் திணறியது.

தன்னைக் காண்பதற்காகவென வெளியே வந்திருக்கின்ற எல்லோருக்கும் பேட்டிகள் இரத்துச் செய்யப் பட்டுள்ளதாக உதவியாளர் மூலம் அறிவித்த அமைச்சர் தொலைபேசியினை எடுத்தார். எண்களைச் சுழற்றினார். மறுமுனையில் கிடைத்த இன்னொரு அமைச்சர், காலையிலே பிரதமரைச் சந்தித்தவர் மிகுந்த கவலையோடு பேசத் தொடங்கினார்: “கட்டுரை, பிரதமரை வெகுவாகப் பாதித்திருக்கின்றது. கடுமையான வார்த்தைகளில் உங்களைப் பற்றிச் சொன்னார். உங்கள் ஜாதியிலுள்ள நிலகண்டன் எம். பி. எதிர்க்கட்சியிலிருந்து ஆளுங்கட்சிக்கு தாவுவதற்கு எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்து கட்சிக்கு நன்கொடையும் வழங்கி பிரதமர் தலைமையில் இனித் தேச நன்மைக்குத் தம்மை அர்ப்பணம் செய்யப் போவதாய் அறிக்கையும் தயாரித்து விட்டாராம். நன்கொடை மூன்று ‘லகரம்’ என்கிறார்கள். நீங்களில்லாவிடினும் அவரைச் சேர்த்துக்கொண்டு நிலைமைகளைச் சமாளிக்க முடியும் என்ற முடிவிற்கு பிரதமர் வரக்கூடும்...”

தொலைபேசி, அமைச்சரின் கையிலிருந்து தளர்ந்தது. பரிதாபகரமாகப் பெருமூச்சுவிட்டார். ஏ. சி. அறைக்குள்ளும்

அவருக்கு நெருப்புக் கனலின் வெம்மை. பெருவிரலால் நெற்றிப் பொட்டினை அழுத்தித் தேய்த்தார். ‘எல்லாம் இந்த... மகளால் வந்தது. இவளுக்கு என்ன செய்யலாம்? பிரதமரே அடிக்கடி சொல்லுவார். எதிரியை இல்லாது செய்ய வேண்டுமென்றால் ஒன்றில் எங்களோடு சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அல்லது இல்லாமற் செய்யவேண்டும். இவளை என்ன செய்யலாம்? நிச்சயமாக இவளை விலைக்கு ஷாங்க முடியாது... கொன்றுவிடலாமா? அது மிகக் சிக்கலாக வந்து பிறகு நானே மோசமாக மாட்டிக் கொள்ள நேரிடும்... என்ன செய்ய இப்போது?’

மிரட்சியோடு உள்ளே வந்த அமைச்சு அலுவலகத்தின் செயலாளர்களை அமைச்சர் வாங்குவாங்கென்று வாங்கினார். அவர்களைப் பற்றிய அந்தரங்க அறிக்கையினை தான் எப்படி எழுதுவதென்பதை இன்றே தீர்மானித்து விட்டதாக ஏளனம் பொங்கக் கூறினார். பைல்களை மேசை மீது கழற்றியெறிந்துவிட்டு கீதாவின் கட்டுரை வெளியான பத்திரிக்கையை அவர்களின் முன்னே தூக்கிப் போட்டார்.

“இந்தக் கட்டுரைக்கு என்ன பதில் சொல்லுகிறீர்கள்? ஒரு பொட்டைச் சிறுக்கி எல்லோருடைய முகத்திலும் காறி உமிழ்ந்திருக்கிறாள். நீங்களெல்லாம் எவளவளோடே படுக்கையைப் பகிர்ந்து கொண்டதைத் தவிர மற்ற எல்லா விஷயங்களையும் ஆதாரபூர்வமாக எழுதியுள்ளாள். இந்த அமைச்சின் இரகசியமான விஷயங்களெல்லாம் அவளுக்கு எப்படிப் போயின? அவளது கள்ளப் புருஷன் யாராவது இந்த அமைச்சுக்குள் இருக்கிறானா? பிரதமர் வரை இந்த விஷயம் போயிருக்கிறது தெரியுமா?”

மேசையிலிருந்து சிகரட் ஆஷ்டிரேயை ஆத்திரத்தோடு எற்றிவிட்டார் அமைச்சர். சாம்பரும் சிகரெட் துணுக்குகளும் சிதறின. எதிரேயிருந்த யாருமே வாயைத் திறக்கவில்லை. அது மேலும் சிக்கல்களைத் தோற்றுவிக்குமென்பதனை அனுபவ ரீதியாக அவர்கள் அறிந்து வைத்திருக்

கிறார்கள். குற்றச்சாட்டுக்களையெல்லாம் மழைய அசட்டை செய்கின்ற எருமைகளாகத் தாங்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்பதனை, அவர்கள் தங்களின் நீண்டகால அனுபவ பாடமாகப் படித்து வைத்திருக்கிறவர்கள்.

மறுவார அமைச்சரவை மாற்றத்தில் உள்துறை அமைச்சருட்பட இருவர் பதவியினை இழந்தனர். இது நடந்து இரண்டு வாரங்களின் பின்னர் கீதா, சொலமனைத் திருமணம் செய்து கொண்டாள். எந்த விதமான சமய, திருமண சம்பிரதாயங்களும் இடம் பெறாத பதிவுத் திருமணம். ஒரு மணிநேர வைபவம். நெருங்கிய பத்திரிகை நண்பர்களுக்கு தேநீர் விருந்து. நானுட்பட மூவரே பத்திரிகைத்துறை சாராதவர்கள். தேநீர் விருந்து முடிவடைந்ததும் இருவரும் அவசர அவசரமாக தங்களது நிகழ்ச்சி நிரலினுள்ளே சுறுசுறுப்போடு தொற்றிக்கொண்டு விட்டார்கள்...

இவ்வளவு வருஷங்களிற்குப் பிறகு ஸொலமனைக் கண்டும் உடனேயே பேசமுடியாமற் போனதையிட்டு வருந்துகின்ற நிமிஷங்களிலேயே எப்படியும் தவறாமல் அவனைச் சந்தித்தே ஆகவேண்டுமென்ற ஆர்வமும் இறுக்கமாக நெஞ்சினுள்ளே கிளைத்துப் பரவுகின்றது. ஸொலமனுக்கும் கீதாவுக்கும் இப்போது எத்தனை பிள்ளைகள் இருப்பார்கள்? ஸொலமன் தனக்கு கீதாவைப் போலவே கருமை நிறமுள்ள, பெரிய கண்களுள்ள பெண்ணே வேண்டுமென்று அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். கருமையே அழகு என்பதிலே அவன் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை கொண்டவன். அவன் விரும்புகிற படியே பெண் பிறந்தால் அழகாகத்தான் இருக்கும். இதையிட்டு கீதா எதுவுமே பேசமாட்டாள். நாணம் படரப் புன்னகை செய்வாள். அந்த இரண்டு மூளைகளும், சுறுசுறுப்பும், அழகும் கம்பீரமான உருவாகி கண்முன்னாலே இளமையாய் வடிவெடுப்பதே மனதில் பரவசம் பூக்க வைக்கிற கற்பனைதான்.

இன்று மாலை எல்.கே.யைச் சந்தித்தால் நிச்சயமாக நாளைக்கு ஸொலமன் குடும்பத்தைச் சந்தித்துவிடமுடியும்.

எல். கே. யைச் சந்திப்பதற்கு இவ்வளவு நேரம் ஆகுமென்று நான் கருதியிருக்கவில்லை. அவனைச் சந்திக்க வேண்டுமென்று ‘ரிஷப்ஷ’னில் சொன்னபோது ஏற்கனவே எல். கே. யைச் சந்திப்பதற்கு ‘அப்பாயின்ட்மென்ட்’ வைக்கப்பட்டிருக்கிறதா என்று கேட்ட அவன் எனது தலையசைப்பு முடிய முன்னரே, கையிலே சந்திப்பதற்காக நிரப்பப்பட்ட வேண்டிய மனுவினைத் தந்தான். அதைப் பூர்த்தி செய்து கொடுத்ததும் எதிரே வழிகின்ற சோபாவினைக்காட்டி போய் உட்காரும்படி ஸொன்னான். அவன் என்னை அழைப்பாளென்று அவளது முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். மனுவிலே, என்ன விஷயம் குறித்து சந்திக்க போகின்றீர்கள்? என்ற வினாவுக்கு, லெஸ்ஸமனைப்பற்றிப் பேசுவதற்கு என்று குறிப்பிட்டிருந்தும் இவ்வளவு நேரமாகின்றதே என்று அங்கலாய்த்தது மனம். பத்து நிமிஷம். இருபது நிமிஷம்... அரைமணி... ஒருமணி பதினைந்து நிமிஷம். கடைசியில் அசட்டையான குரலிலே என்னை அழைத்தான் அந்தப் பெண். ஒரு பியோனோடு என்னை மேல் மாடிக்கு அனுப்பினான்.

எவ்வளவு பெரிய பத்திரிகை அலுவலகம் அது. நிறையத் தலைகள், மேசைகள் எதிரே இயங்கிக் கொண்டிருந்தன. டெலிபிரிண்டர்கள்... டைப்ரைட்டர்களோடு மனிதப் பிரயத்தனங்களின் ஒன்றுதல். கண்ணாடி அறையினுள், ‘டை’யணிந்த மிடுக்கான தோற்றத்துடன் எல். கே. சதை பூசிய முகம் மழமழப்பாயிருந்தது. புன்னகைத்தேன். “யார் நீ?” என்ற ஐயுறவினை முகத்திலே பாவனை செய்து கொண்டே மோவாயைத் தடவினான். அவன் முகத்தைப் புரிந்தவாறே சொன்னேன். தலையசைத்தான். மெல்லிய புன்னகை முகந்தனிலே கருமித்தனமாகக் கீறி மறைந்தது. வந்த விஷயத்தினை விளக்கினேன். அவன் முகம் இலேசாக மாற்றங்கண்டது.

“ஸொலமனைப் பற்றி உம்மைப் போலவேதான் எனக்கும் சந்தேகங்கள் உள்ளன. அதிக புத்திசாலி அதிக முட்டாள்தனங்களையும் செய்வான் என்பதனையே ஸொலமனால் நிரூபிக்கமுடிந்தது.”

நான் முற்றிலும் அதிர்ந்துபோய் விட்டேன். இவ்வளவு அலட்சியமான வார்த்தைகளுக்கு ஸொலமனால் ஒரு போதுமே ஆட்படமுடியாதென்று எனதுமனம் உறுதியோடு சொல்லிற்று. எல். கே. யை ஊடுருவினேன். அவன் நெருசாதாரணமாக அந்த விஷயத்தை முடித்துக் கொண்டு எனது வாழ்வு பற்றிய விசாரணையினைத் தொடங்கினான். எனது மனம் நின்ற இடத்திலேயே தரித்திருந்தது.

“அப்படியென்றால் ‘ஸொல்’ இப்போது எந்தப் பத்திரிகையிலுமே இல்லையா?” — மீண்டும் பழைய விஷயத்திற்கே சென்றேன். எனது கேள்வியை அவ்வளவாக விரும்பாதவனே போல மேசையிலிருந்த ‘பேப்பர் வெமிட்’டைக் கொஞ்ச நேரம் உருட்டியவாறிருந்துவிட்டு மௌனத்தைக் கலைத்தான் எல். கே.

“ஸொலமனுடைய பெயரே இப்போது பத்திரிகையுலகத்தால் கிட்டத்தட்ட மறக்கப்பட்ட மாதிரித்தான். வாழ்க்கையோடு அனுசரித்துப் போகத் தெரியாத மனிதன். முரட்டுப் பிடிவாத குணத்தால் எவ்வளவோ எதிர்கால மேன்மைகளையெல்லாம் இழந்துபோய் விட்ட துரதிருஷ்டசாலி. உண்மையிலே சொல்லப்போனால் நல்ல திறமைசாலிகளிலே பலர், வாழ்நிலை பற்றிய யதார்த்தத்தை தெரிந்து கொள்ளாமையினாலேதான் தங்களின் முகத்தை தாங்களே முற்றிலுமாய் அழித்துக் கொள்ளுகிறார்கள்...”

அவனது வார்த்தை ஜாலங்கள் என்னை எரிச்சல் கொள்ளச் செய்தன. நான் கேட்ட விஷயத்தையே கவனத்திற்கொள்ளாமல் எங்கெங்கெல்லாமோ சுற்றி வருகிறான் இவன். அவனது வார்த்தைகளே அவனது மாற்றங்கள் யாவையும் எனக்கு முன்னே கொண்டு வந்தன.

எல். கே. மணியை அடித்தான். பியோனிடம் உதவி ஆசிரியரை அழைத்து வரும்படி சொன்னான். பின்னர் பேனாவின் மூடியைத் திறந்தான்.

“எடிற்றோரியல் எழுதுகிற நேரமாகிவிட்டது. இனி வரப்போகின்ற ஒவ்வொரு நிமிஷமும் ‘பிஸி’யானது. பறக்க வேண்டும்” என்றான். அந்த வார்த்தைகள் என்னை ‘எழுந்து போ!’ என்று மறைமுகமாகக் கூறின.

“ஸொலமனின் விலாசத்தை தரமுடியுமா?” என்றேன். உதவி ஆசிரியர் என்னை ஒரு-மாதிரியாகப் பார்த்தவாறே கதிரையில் உட்கார்ந்தான். எல். கே. லேசாக யோசித்து விட்டு, “எனக்குத் தெரியாதே” என்றான்.

பத்திரிகை அலுவலகத்திலுள்ளிருந்து வெளியே வந்த போது, எனக்காகவே காத்துக் கொண்டிருந்தவன் போல, புன்னகையோடு எதிரே வந்தான் ராமநாதன். இப்போது ராமநாதனை அவன் இவன் என்று நினைப்பதே மரியாதைக் குறைவான செயலாகப்படுகிறது. முதுமை தட்டியதோற்றம். மிக இயல்பான சாந்தம் என்பன ராமநாதனின் மீது அளவு மீறிய மரியாதையினை என் மனத்தனிலே விளைத்தன. அது மட்டுமல்ல, ராமநாதனின் பழையகால வாழ்வும் மிகவும் அற்புதமான சம்பவங்களால் நிரப்பப்பட்டதுதான்.

கைகளைப் பிடித்துக் குலுக்கிய வாத்ஸல்யத்திலே மனதின் சந்தோஷம் முழுமையாகத் தெரிந்தது.

ராமநாதனை ஸொலமன் மூலமாகவே நான் அறியும் வாய்ப்பினைப் பெற்றவன். இந்தியா, சிங்கப்பூர், பர்மா என்று சின்னஞ்சிறு வயதிலிருந்தே நாடோடியாய் திரிந்து அனுபவங்கள் செறியப் பெற்ற மனிதர். நேதாஜி சுபாஸ் சந்திர போஸின் இந்திய விடுதலை ராணுவத்தின் ‘வானர சேனை’யிலும் கொஞ்சக்காலம் இருந்தவர். சரத்சந்திர ரோடு தனது பக்தியான தொடர்பினைச் சொல்கிற போது கண்கள் பனித்துக்கொள்ளும். ‘சரித்திரஹின்’ நாவலில்

சரத்சந்திரரின் கையெழுத்தை வாங்கி பத்திரமாக வைத்திருந்தார். கொஞ்சநாட்கள் சாந்தி நிகேதனிலும் இருந்தவர். சென்னைக் கடற்கரையில் பாரதியார் ஆவேசத்தோடு பாடியதைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையிலேயே சிலிர்த்துப்போகிறவர். ஸொலமன் வியந்த நபர்களில் ஒருவர். சைகாலின் பாடலை அவரைப் பாடும்படி கூறிவிட்டு அதிலே பலதரம் திளைத்துப் போயிருக்கிறான் ஸொலமன். ஆனால் அந்த உருவத்தைக் கண்டால் நீங்கள் இவற்றையெல்லாம் நம்ப மாட்டீர்கள். மெலிந்த சற்று மாறுகண்ணுள்ள, பற்கள் முன்னே துருத்தித் தெரிகிற இந்த மனிதனா நீங்கள் சொல்கிற ஆள் என்று கேட்பீர்கள்... வெளித்தோற்றம் என்பது பலவேளைகளிலும் பொய்மைகளையே தெரிவிக்கின்றது என்றே நினைக்கத் தோன்றுகிறது.

கன்னங்களிலே அங்குமிங்குமாய் நரைத்த ரோமங்களை வருடியவாறே ராமநாதன் எனது சுக நலன்களை விசாரித்தார். சொல்லிவிட்டு அவரைப் பற்றிக் கேட்டேன்.

“இன்னும் சில ஆண்டுகளுக்குள்ளேயே வாழ்க்கையினை முடித்துக்கொள்ளப் போகின்ற இந்தத் தனிக்கட்டையின் வாழ்க்கையிலே என்ன சுவாரஸ்யமிருக்கப்போகிறது...? கையிலே ஏதுமின்றி தூக்குப் பையினோடு நாடு நாடாகச் சஞ்சாரம் செய்கின்ற இந்த ஊர்குற்றிக்கு இந்த அலுவலகமே சிறைக்கூடமாகிவிட்டது. என்ன செய்வது? வயிறு என்ற ஒன்றிற்காக சில சமரசங்களுக்கு வந்து விட்டேன்...”

பெருமூச்சோடு நிறுத்தினார் ராமநாதன். பிறகு திடீரென நினைத்துக் கொண்டவர் போலச் சொன்னார்:

“நான் பல ஆயிரம் மைல்கள் சுற்றித் திரிந்திருக்கிறேன். எதிரும் புதிருமான பல்வேறு குணாதிசயமுள்ளவர்களோடு பழகி வியந்திருக்கிறேன். ஆனால் தனது கொள்கை, வாழ்வின் லட்சியம் என்பவற்றை இம்மியும் கைவிடாமல், எந்த சமரசமோ, கூழைக்கும்பிடோ இல்லாமல்

அதே ஆண்மையோடு வாழ்கிற ஸொலமனைப்போல இன்னொரு மனிதனை இந்த வயது வரை நான் சந்திக்கவில்லை...”

என் உடல் சிலிர்த்தது. உணர்வு விம்மிற்று. ராமநாதனின் பரவசம் பொங்கிப் பிரகாசிக்கிற முகத்தினையே சில கணங்களிற்குப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கத் தோன்றிற்று.

“நான் ஸொலமனைப் பற்றி விசாரிக்கவே இங்கு வந்தேன்...”

ராமநாதனின் பார்வையில் அனுதாபம் தெரிந்தது.

“நான் உன்னைக் கூட்டிப் போகிறேன். ஆனால் வரும் போது நீ உனது மனதினைக் கொஞ்சம் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு வா...”

3

ஸொலமனை எப்படியும் இந்தப் புத்தாண்டு தினத்திற்கு தேவமாதா சர்ச்சுக்கு வந்துவிட வேண்டுமென்று பாதர் மைக்கேல் வற்புறுத்தியிருந்தார். பாதர் மைக்கேலுக்கு ஸொலமனது ஒவ்வொரு எழுத்தும் மனப்பாடம். அவனது கையால் எடுக்கப்படும் ஒவ்வொரு புகைப்படமும், சங்கீத வேதாகமத்தின் வரிகளாய் தம்மை பரவசப்படுத்துகின்றன என்று ஆனந்தம் நனைக்கிற வார்த்தைகளிலே சொல்வார் அவர். “உன்னுடைய கைகளுக்கு முத்தங் கொடுக்க வேண்டுமென்ற எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஆனால் உன்னுடைய மனைவி என்னைக் கோபித்துக்கொள்வாள் என்பதால் உன்னை விட்டுவிடுகிறேன்... ஆண்டவர் உன் கைகளை அவ்வளவு நுட்பத்தோடு படைத்திருக்கிறார்” என்பார் மைக்கேல். ஸொலமன் இந்த வேளைகளிலே எதுவும் பேச மாட்டான். குனிந்துகொண்டு மிகவும் கூச்சப்படுவான்.

“ஸொல், இந்த ஆண்டு நான் உன்னை சர்ச்சுக்கு அழைப்பதற்கு இன்னொரு முக்கிய காரணம்-சுயநலம் செறிந்த காரணமும் இருக்கின்றது. நான் 1947-ம் ஆண்டு குருப் பட்டம் தரித்தேன். இந்த ஆண்டு, அதாவது இந்தப் புத்தாண்டோடு எனக்குப் பத்தாவது வருஷம் நிறைவேறுகிறது. ஏதோ ஒரு ஆசை. இந்த நாளன்று, புத்தாண்டுப் பூசையிலே நான் அபிமானம் வைத்திருக்கிறவர்களெல்லாம் தவறாமல் வந்துவிட வேண்டுமென்று...”

பாதர் மைக்கேலின் தளதளத்த குரல் ஸொலமனை நெகிழ்த்திற்று. புறப்பட எழுந்தவாறே கூறினான் :

“ஆனால் பாதர், வரும்போது எனது கமெராவையும் தவறாமல் கொண்டு வருவேன். அதற்கு அனுமதி வேண்டும்...”

பாதர் மைக்கேல் சிரித்தார்.

“காதல் மனைவியை விட்டுவிட்டு யாராவது வருவார்களா? ஜெஸிக்கா தானே உன்னுடைய முதல் மனைவி. மறவாமல் கூட்டிக்கொண்டு வா. இரவு பத்து மணிக்கு வந்து விடியற்புறம்தான் வீட்டுக்குப் போகலாம். கீதாவையும் கட்டாயம் அழைத்துக் கொண்டு வா... அவள் கர்ப்பினி அல்லவா? ஜனநெரிசலில் செல்லாமல் ஒதுக்குப் புறமாக அழைத்து வந்துவிடு...”

கீதாவுக்கு சமயநம்பிக்கை அறவே இல்லையென்பது பாதர் மைக்கேலுக்கு நன்றாகவே தெரியும். ஆனாலும் ஒவ்வொரு தடவை அவர் அவனைச் சந்திக்கின்றபோதும் சர்ச்சுக்கு வரும்படி சொல்லுவார். அவளும் பதில் பேசாமலே புன்னகை செய்து கொள்ளுவாள். இதை நினைத்துக் கொண்டு ஸொலமன் மனதினுள் சிரித்துக் கொண்டான்.

✻

✻

✻

மெல்லிய காற்று அந்த இரவு நேரத்திற்கு மேலும் இதழுட்டிற்று. கண்ணுக்கெட்டிய தூரமெல்லாம் நிறநிறமான

மின்விளக்கு அலங்கரிப்புகள். பூக்களாய், இலைகளாய், சதுரங்களாய், வட்டங்களாய், உருவங்களாய், புத்தாண்டு சோபன வாழ்த்துரைக்கின்ற எழுத்துக்களாய் மின்விளக்குகள் வண்ண வண்ணமாய் மலர்ந்திருந்தன. தோளிலே தொங்குகின்ற கமெராவோடு சர்ச்சை நோக்கி ஆறுதலாய் நடந்து கொண்டிருந்தான் ஸொலமன்.

சர்ச்சில் மக்கள் வெள்ளமாய் பிரவகித்திருந்தனர். வீதியோரத்திலிருந்து சர்ச்சுக்குப் போக உள்ள மைதான வழியெங்கும் ஒரே தலைகள். போக்குவரத்துக்கு இசைவாக, சர்ச்சுக்கு முன்னாலுள்ள வீதியின் இரு பக்கமும் வழிகள் மூடப்பட்டிருந்தன. மருத்துவத்துறை, சர்ச் நிர்வாகம், பொலிஸார் ஆகியோருக்குரிய ஜீப் வண்டிகள் மட்டும் சர்ச்சுக்கு எதிரேயுள்ள வீதியின் இடது பக்க மருங்கு ஓரத்திலேயுள்ள சிறிய ஷெட்டில் விடப்பட்டிருந்தன. அந்த ஷெட்டிற்கு அருகேயுள்ள மணற்பரப்பிலே நெல்சனோடு உட்கார்ந்திருந்தான் ஸொலமன்.

“1957-ம் ஆண்டு மிகவும் உற்சாகமாகத்தான் பிறக்கப் போகின்றது. இதுவரை காலமும் இவ்வளவு திரளான மக்கள், நாளறியத்தக்கதாக சர்ச்சிலே திரண்டதில்லை. மக்களுக்கு கடவுள் நம்பிக்கை நாளாக நாளாக அதிகரித்து வருகிறதென்பதைத்தானே இந்தக் கூட்டம் நமக்குக் காண்பிக்கிறது ஸொல்...”

ஸொலமன் சிறிது நேரம் மௌனித்திருந்துவிட்டுச் சொன்னான் :

“கடவுள் நம்பிக்கையைத் தவிர வேறு எதிலுமே தம்மை ஐக்கியப்படுத்திக் கொள்ளமுடியாத அளவுக்கு மக்களிடையே விரக்தி தலை விரித்தாடுகிறது. பொய்ம்மையும் கயமையும் நிறைந்த அரசியல்வாதிகள், தங்களை கஷ்டங்களிலிருந்து விடுவிப்பார்களென்று எவ்வளவு காலம் மக்கள் நம்பிக் கொண்டிருக்க முடியும்? தேர்தல் கால வாக்குறுதிகளை தேர்தல் முடிந்த அன்றே மறந்து விடுகிற அரசியல்வாதிகள்,

பிரச்சினைகளிலிருந்து மக்களைத் திசைதிருப்பி விடுவதற்காக அவர்களையே ஒருவருக்கொருவர் மோத விடுகிற அரசியல் வாதிகள்... குறுகிய அரசியல் லாபங்களுக்காக வெகுஜன நன்மைகளையே குழி தோண்டிப் புதைத்துக்கொண்டிருக்கிற அரசியல்வாதிகள்... இவர்களால் குழம்பிப் போயிருக்கின்ற மக்கள், எங்கேதான் போய் ஆறுதல் தேடுவார்கள்... அது தான் கோயிலில் வந்து தஞ்சம் புகுகிறார்கள்?"

முகத்திலே எவ்வித பாவமுமின்றிச் சிரித்தான் நெல்சன். “எந்த விஷயத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும் அதற்கு வித்தியாசமான விளக்கங்கள் கூறிக்கொண்டிருப்பதுவே உனக்கு வழக்கமாகி விட்டது. அதனாலேயே உனக்கென நிறைய அபிமானிகளையும் தேடிக்கொண்டு விட்டாய். உன்னுடைய எழுத்தால் எத்தகைய மலைகளையெல்லாம் போட்டு உருட்டுகிறாய்... எனக்கென்னவோ நீ மேலும் மேலும் வலிமையான எதிரிகளை உனக்கெதிர்த்திசையிலேயே தோற்றுவித்துக் கொண்டிருக்கிறாய் என்றே படுகின்றது...”

அட்டகாசமாகச் சிரித்தான் ஸொலமன்.

“என்னை சிறுவயதிலிருந்தே தெரிந்து வைத்திருப்பதனால் இப்படி நீ சொல்கிறாய்... ஆனாலும் நீயே சொல்லு. என்னுடைய ஒரு எழுத்தைக்கூட நான் தவறாக, அபத்தமாக, அவதூறாக என்றாவது எழுதியிருக்கின்றேனா? எனது எதிரிகூட நான் மூர்க்கமாக உண்மையை அம்பலப்படுத்தி விட்டேனென்று சொல்வானே தவிர தவறான தகவல்களை வைத்து எழுதியதாகச் சொல்லமாட்டான். பொது வாழ்வில் உள்ள ஊழல்களெல்லாம் என்னை மனங்கசப்படையச் செய்கின்றன. ஆனால் பெரும்பாலோரைப் போல கசப்படைவதோடு மட்டும் நான் நின்றுவிட விரும்பவில்லை. அவற்றைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். இந்தப் பொய்மைகளையெல்லாம் தோலுரித்துக்காட்டி அம்பலப்படுத்த விரும்புகிறேன். சுயநலகாரணங்களுக்கு பொதுநல முகமூடி அணிந்து கொண்டே மக்களை எவ்வளவுபேர் ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்... நேர்மையும், அறிவும், திறமையுமுள்ள எத்த

னையோ பேர் இயங்கமுடியாமல் அவர்களை எவ்வளவு சங்கிலிகள் பிணைத்து விலங்கிட்டிருக்கின்றன? இவற்றை யெல்லாம் கண்டும் மௌனமாயிருப்பது என்னால் முடியாத காரியம், இவற்றை அனுமதிப்பதே மானிட இழிவாகும்... எனவேதான் இந்தத் தொழில் என்னை மிகமிகக் கவர்ந்து விட்டது...”

ஸொலமனின் குரலிலே ஆவேசமும், அங்கலாய்ப்பும் ஏறி இறங்கி மீண்டும் ஏறி ஒலித்தன. ஸொலமன் பேசுவதையே கேட்டுக் கொண்டிருந்த நெல்சனின் கவனம் எதிரேயுள்ள கூட்டத்தினரிடையே திடீரெனத் தோன்றிய யரபரப்பிலே ஈர்க்கப்பட்டது. ஸொலமனுக்கு அந்தக் குழப்பத்தைச் சுட்டிக் காட்டினான் நெல்சன். பின்னர் இருவரும் எழுந்து அந்த இடத்திற்கு சென்றனர்.

கூட்டத்தின் நடுவே பொலிஸ்கார உடைகள் முதலில் தெரிந்தன. தனியாக எஸ். பி. நிற்பதை ஸொலமன் அவதானித்தான். புன்னகையே அறிந்திடாத, ஒரு குட்டியானை போல தோற்றமளித்த எஸ். பி. மெனிக்சொய்ஸா தன்பாட்டிற்கு ஏதோ அதட்டிக் கொண்டிருந்தான். காது கொண்டு கேட்க முடியாத தூஷண வார்த்தைகள், மிரட்டல் வார்த்தைகள்...

ஸொலமனுக்கு அருகே வந்த இளைஞனொருவன் ஸொலமனை நன்றாக அறிந்தவனாயிருக்க வேண்டும். முகத்திலே படர்ந்த கலவரத்தோடு மெல்லிய குரலிலே சொன்னான்:

“எஸ். பி. சொய்சா நன்றாகக் குடித்துப் போட்டு வந்திருக்கிறான். இந்த இடத்திலையிருந்து தானும் தன் மனைவியும் சர்ச் வாசலுக்கு ஜீப்பிலேயே போகவேண்டும் என்று ஒரேயடியாகப் பிடிவாதம் பிடித்துக்கொண்டு நிற்கிறான்... யார் சொல்வியும் கேட்கிறானில்லை... இந்த இடத்திலேயிருந்து சர்ச் வாசல் வரை என் போடக்கூட இடமில்லாமல் ஜனங்கள் நிறைந்து போயிருக்கிறார்கள். மனிதன்

நடந்து சர்ச் வாசலுக்குப் போகிறதே கஷ்டமாயிருக்கிறது... இவன் ஜீப்பிலேயே போக வேண்டுமென்று ஒரேயடியாய் அடம் பிடிக்கிறான். அப்படிச் செய்தாலும் செய்யக்கூடிய முரடன்... மடையன்...'

ஸொலமனுக்கு நெஞ்சினுள்ளே சினம் உருக்கொண்டது. அந்த இளைஞனின் ஒவ்வொரு சொற்களும் உண்மையே என்பதனை காதிலே வந்து விழுகின்ற மெனிக் சொய்ஸா வின் வார்த்தைகள் நிரூபித்துக் கொண்டிருந்தன.

“நானும் என்னுடைய மனைவியும் சர்ச் வாசல் வரைக்கும் போயே ஆகத்தான் வேண்டும். மிஸ்டர் ஜீசஸ், நான் ஜீப்பில் வருவதை நீங்களும் ஏற்றுக் கொள்ளுகிறீர்கள் அல்லவா? எனக்குத் தெரியும்... நீங்கள் மிகவும் நல்லவர். இந்த நாய்களுக்கு, மிருகத்துக்குப் பிறந்தவர்களுக்குத்தான் அது தெரியவில்லை. நான் இவர்களுக்கு நல்ல பாடம் புகட்டு வேன். மிஸ்டர் ஜீசஸ்... தப்பு, தப்பு. எனது பிதாவே என்னை ஆசீர்வாதம் செய்யும்...அடே, ஜோர்ஜ் ஜீப்பை நேராக சர்ச் வாசலுக்கு ஓட்டிச்செல்... உன்னுடைய மேலதி காரிக்கு நீ கீழ்ப்பணிந்து கடமையைச் செய்... போ... ஜீப் பிலே ஏறிக் கொள்...”

பொலிஸ் கான்ஸ்டபிள் ஜோர்ஜ் மெதுவாகவே ஜனக் கூட்டத்தினுள் கரைந்துவிட நினைத்தான். ஆனால் அவ னது தோளிலே மெனிக் சொய்ஸாவின் பலத்த கரம் தொப் பென்று விழுந்து உலுப்பிற்று. எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த் தான். சொய்ஸா கேட்பதாயில்லை. சில வேளையில் அவன் அசிங்கமாகவும் நடந்து கொள்ளக் கூடியவன் என்பதனை ஜோர்ஜ் நன்றாகவே அறிந்திருக்கின்றான்.

ஸொலமனுக்கு மனதினுள்ளே மனிதாபிமான உணர்வு உந்தித் தள்ளிற்று. எஸ். பி. க்கு அருகாகப் போனான். தன்னை அறிமுகப்படுத்தினான். எஸ். பி. அவனை ஏற இறங்கப் பார்த்தான்.

“ஸொலமன்... ஓ... மிஸ்டர் ஸொலமன். நான் உன்னைப் பற்றி நிறையவே கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இங்கே பார்... ஒரு விசுவாசமான பக்தனுக்கு எவ்வளவு தடைகள் என்பதை உனது பத்திரிக்கையிலே போய் எழுது... எதற்கும் நீயும் என்னோடு ஜீப்பிலே வந்து ஏறிக்கொள்... அப்போது தான் இன்னும் விரிவாக இதைப் பற்றி எழுதலாம்... ஜோர்ஜ் வந்து ஜீப்பை ஸ்ராட் செய்... ஸொலமன் நீயும் என்னோடு வா...”

ஸொலமனை எட்டிப் பிடித்த மெனிக் சொய்ஸா அவனை ஜீப்பின் பக்கமாக இழுத்தான். ஸொலமன் தனது சீற்றத்தையும், வார்த்தைகளையும் தன்னுள்ளேயே விழுங்கிக் கொண்டான். போதை மயக்கத்திலே மூழ்கியுள்ளவனோடு ஆத்திரமுற்று முரண்படுவதால் சாதகமான பலனேதும் உண்டாகாது என்பதை மனதிலே தீர்மானித்துக் கொண்டு தன்னையே அவன் சாந்தப்படுத்திக் கொண்டான்.

“மிக்க நன்றி உங்களுக்கு. ஆனால் ஒரு விஷயத்தையோசித்துப் பாருங்கள், சர்ச்சின் எல்லாத் திக்குகளிலும் மக்கள் திரண்டு வழிகிறார்கள். கிட்டத்தட்ட ஐயாயிரம் பேர்-குழந்தை குட்டிகளாய் அடைந்து போயிருக்கிற இந்தப் பகுதியிலே எந்தவித வாகனமும் செல்லக் கூடாதென்று ஏற்கனவே தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் நிலைநாட்டுகிற பொறுப்பை வகிக்கிற நீங்கள், சட்டத்தை மீற முனைவது சரியில்லை. ஒழுங்குமில்லை... வாருங்கள் நானும் உங்களோடு நடந்து வருகிறேன்...”

ஸொலமன் சொல்லி முடிக்க முன்னர் மிகக் கேவலமான வார்த்தைகளால் அவனை வைதான் எஸ். பி. கண் இமைக்கும் நேரத்திலே தனது சரீரத்தை ஜீப்பின் முன் சீட்டிலே திணித்துக் கொண்டு ஜீப்பை ஸ்ராட் செய்தான். ஜீப்பினுள்ளிருந்த அவனது மனைவி பயத்தினால் உறைந்து போயிருந்தாள்.

வெறிகொண்ட மிருகம்போல சனக் கூட்டத்திடையே திசை தடுமாறியவாறே சீறிய ஜீப் வண்டியைக் கண்டு

மக்கள் பீதியுற்று அங்குமிங்குமாய் சிதறினர். இடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு மூலைக்குள் ஒதுங்கினர், நிலத்திலே சறுக்கி விழுந்தவரை மிதித்துத் தள்ளியவாறே இன்னும் சிலர் ஓடினர். குழந்தைகள் வீரிட்டன. ஈனஸ் வரமான அலறல்கள் நெஞ்சைக் குலுக்கி அதிரவைத்தன. காயப்பட்டவர்களின் தீனக்குரலே, சில கணங்களின் முன் அமைதிவயப் பட்டிருந்த அந்த இடமெங்கும் இப்போது அடர்ந்து கனத்து ஒலியாய் நிரம்பின. ஈனஸ்வரம் வெள்ளமாய்ப் பரவிற்று.

ஸொலமன் கமெராவை வெறிகொண்டவனாக இயக்கிக் கொண்டிருந்தான். தன்மேல் விழும் மோதல், இடிகள், நெருக்குதல்கள் எதையுமே அவன் கருத்திற் கொள்ள வில்லை. மனதுள் பொங்கிய ஆத்திரம் பெரும்பலமாக அவனுள் இன்னொரு மனிதனை உயிர்ப்புற வைத்தாற் போல அவ்வளவு வேகமாக அவன் சுழன்று சுழன்று இறந்து கொண்டிருக்கிற நிமிஷங்களை கமெராவிலே தங்க வைத்துக் கொண்டிருந்தான்...

எந்தச் செய்கைக்குத்தான் ஒரு முடிவேயில்லை? முடிவே யில்லாத அக்கிரமமென்பது உலகிலே எப்போதாவது சாத்தியமாயிருக்கிறதா? சாத்தியமானதாக என்றுமே சரித்திரமில்லை.

“இந்த ஜீப்பை நிறுத்துங்கடா...” அடித்தாற் போலக் கூட்டது அந்தக் குரல். அந்தக் குரலுக்காகவே காத்திருந்தாற்போல திமிறிய ஜனக் கூட்டம் நின்று ஸ்தம்பித்தது. ஒரு ஒழுங்கோடு, ஒருமுனை நோக்கி அது பேராறாகக் குதித்து விழுந்தது...

பெருகிக் கட்டுடைந்து வருகின்ற பேராற்றின் முன்னே ஒரு ஜீப்பென்பது சிறு மரத்துண்டாகியது.

“அந்தப் பெண், பாவம். வெறியனின் செயலுக்கு அவள் பொறுப்பில்லை. அவளைப் பத்திரமாக ஒரு பக்கத்திற்கு கூட்டி வாருங்கள்...”

ஸொலமன் காமெராவுள் ஐக்கியமாகியிருந்தான்.

அரைமணி நேரத்தில் எல்லாமே அடங்கிப் போய் விட்டன. மக்கள் மீண்டும் பழைய நிலைக்கு வந்துவிட்டனர். ஒவ்வொரு மனிதனுடைய மனதின் ஆழத்திலும் அச்சம் ஒடுங்கிப் படுத்திருந்தது. ஆனால் கூட்டமாய் திரண்டு நிற்கையிலே அதுவே பெரும்பலமாய் அவர்களைத் துணிவு கொள்ள வைத்திருந்தது. தேவனை மேலும் ஆர்வத்தோடும் நெருக்கத்தோடும் அவர்கள் வேண்டிக் கொண்டிருந்தனர்.

ஸொலமனைப் பொறுத்தவரை அவனுக்கு இவை பெல்லாம் முடிந்த விஷயமாகத் தெரியவில்லை. இனித் தான் சம்பவங்களே தொடங்க இருக்கின்றன என அவனது உள்ளுணர்வு சொல்லிக் கொண்டிருந்தது. சனத் திரளினூடே சர்ச்சின் உள்ளே சென்றான்.

தன்னுடைய அபிப்பிராயத்தை ஃபாதர் மைக்கலிடம் அவன் சொன்னபோது அவரது அபிப்பிராயமும் அப்படியே இருந்தது. இது பெரிய விஷயமானால் அது மோசமான விளைவுகளைக் கொண்டு வரலாம் என பாதர் மைக்கல் கவலையோடு கூறினார்.

“நீங்கள் சொல்வது உண்மைதான் பாதர்... அதற்கு முன்னர் நாங்கள் முந்திக்கொள்ள வேண்டும். அதற்கு ஒரே வழி, இதைப் பற்றி நீங்கள் உடனடியாகவே பிரதம மந்திரியோடு தொடர்பு கொள்வதுதான். பொலிஸ் டிபார்ட்மென்ட் பிரதம மந்திரிக்கு கீழேதான் வருகிறது. நீங்கள் நிலைமையின் அவசரத்தை அவருக்கு தெளிவாகவே உணர வைக்கலாம். அவர் நிதானமான மனிதர். சமயத் தலைவர்களின் வார்த்தைகளுக்கு மிகுந்த மரியாதை கொடுப்பவர்... உடனே இதையிட்டு தகுந்த நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு அவர் ஆவன செய்வார்...”

பாதர் மைக்கல் டெலிபோனை எடுத்தார். ஓசையில்லை. அவசர அவசரமாகவே சர்ச்சுக்கு அடுத்துள்ள வீட்டிலே

சென்று டெலிபோனை எடுத்தனர். டெலிபோன் வேலை செய்யவில்லை. மனதினுள் அவர்களுக்கு லேசான அச்சம் தொட்டது. அவசரமாகவே மீண்டும் சர்ச்சுக்கு திரும்பினார்கள்.

திரும்பி ஐந்து நிமிஷங்கள் ஆகியிராது. திடீரென்று சனக் கூட்டத்திலிருந்து தீனமான கூக்குரல்கள் எழுந்தன. குழந்தைகள் வீரிட்டுக் கதறின. பாதர் மைக்கலும், ஸொலமனும் வெளியே ஓடிவந்தார்கள். எதிரே கண்ட காட்சி அவர்களைக் கோபமும் திகைப்பும் கொள்ள வைத்தது.

பொதுமக்கள் மீது பொலிஸார் குண்டாந்தடிப் பிரயோகம் செய்து கொண்டிருந்தனர். கண்ணீர்ப் புகைக் குண்டுகள் அங்குமிங்குமாய் வெடித்துப் புகைந்து கொண்டிருந்தன. கட்டுப்போட்ட தலையுடன் மெனிக் சொய்ஸா கட்டளைகளை இட்டவாறு அங்குமிங்குமாய் விரைந்தவாறிருந்தான். எதிரே வருவோரை பூட்ஸ் கால்களால் மாறி மாறி உதைத்து வீழ்த்திக் கொண்டிருந்தான்.

கண்மண் தெரியாத அந்தத் தாக்குதலில் இரத்தம் சேறாகச் சிதறி ஓடிற்று. தீனமான குரல்கள் பரிதாபமாய் எங்கும் எதிரொலித்தன. அடைக்கலம் தேடி சர்ச்சுக்குள் ஓடியோரும் அடித்து நொறுக்கப்பட்டனர். அவர்களின் சிதறிய இரத்தம், சர்ச்சின் வெள்ளைச் சுவர்களிலே இந்தச் சம்பவத்தினை ஆழமாகக் குறித்துக் கொண்டது. சர்ச்சின் பீடங்கள், வண்ண வண்ணக் கண்ணாடிகள், நீண்ட பெஞ்சுகள், விக்கிரகங்கள் யாவுமே உடைந்து சில்லுச் சில்லாகப் பரவின.

தலையிலே பட்ட அடியினால் பாதர் மைக்கல் மயங்கிப் போய் சுவரோரமாகச் சாய்ந்து கிடந்தார்.

...ஸொலமன் கமெ ரா வை வெறிகொண்டவனாக இயக்கிக் கொண்டிருந்தான். தன் மேல் விழும் மோதல், இடிகள், நெருக்குதல்கள் எதையுமே அவன் கருத்திற்

கொள்ளவில்லை. மனதுள் பொங்கிய ஆத்திரமே பெரும் பலமாக அவனுள் இன்னொரு மனிதனை உயிர்ப்புற வைத்தாற் போல அவ்வளவு வேகமாக அவன் சுழன்று சுழன்று இறந்து கொண்டிருக்கிற நிமிஷங்களை கமெராவிலே தங்க வைத்துக் கொண்டிருந்தான்...

4

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அவசர அவசரமாக ஸொலமன் பலாலி விமானநிலையத்திற்கு விரைந்தான். இன்னும் ஒரு மணி நேரத்திலே அங்கிருந்து கொழும்பு விமானம் புறப்பட்டு விடும்.

விடிய விடிய இயங்கிக் கொண்டிருந்த அவனிடம் கொஞ்சங்கூடக் களைப்பில்லை. இன்னும் உற்சாகம் அவனுள்ளே பொங்கிப் பிரவகித்துக் கொண்டிருந்தது. அவனது 'ஜெஸிக்கா' எல்லாமாக எழுபத்தி இரண்டு புகைப்படங்களை எடுத்திருந்தது.

அவனது வீட்டிலிருந்த 'டார்க் றூமி'லேயே நெகடிவ்களை கழுவிக்கொண்டான். ஒவ்வொரு படமுமே ஆவேசமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தது. நிராயுதபாணிகளான, எவ்விதமான குற்றமும் அறியாத பயபக்தியே நிறைந்த மக்கள் கூட்டத்தின் மேல் பொலிசார் பாய்ந்து பாய்ந்து தாக்குவதை, அடித்து முறிப்பதை, உதைப்பதை, முஷ்டிகளாலும் குண்டாந்தடிகளாலும் வெறித்தனமாக நொறுக்குவதை, கோயில் சிலைகளைத் துவம்சம் செய்வதை உயிர்த்தும்பக் காட்டிக் கொண்டிருந்தன அந்தப் புகைப்படங்கள்.

அந்தப் புகைப்படங்களின் கீழே ஒவ்வொன்றிற்கும் விளக்கம் எழுத விரும்பவில்லை ஸொலமன். பத்துப் புகைப்படங்களைத் தெரிந்தெடுத்தான். முதற்படத்திலே மெனிக்.

சொய்ஸா ஒரு இளைஞனின் தலைமுடியை வெறிபிடித்தவனாக பிடித்து உலுப்பிக் கொண்டிருக்கிறான். அடுத்த படத்திலே ஒரு கையொடிந்த இயேசு நாதர். மூன்றாவது படத்திலே நெற்றியில் காயத்தோடு மயங்கிக் கிடக்கின்ற யாதர் மைக்கல். அடுத்தவைகளில் வெள்ளைச் சீலைகளில் இரத்தம் திட்டுத் திட்டாகத் தெரிய விழுந்திருக்கிற பெண்கள், முதியோர், குழந்தைகள்...

அந்தப் படங்கள் யாவற்றையும் ஒழுங்குபடுத்தி 'லே அவுட்' செய்து கொண்டான் ஸொலமன். பத்திரிகையின் முதற் பக்கத்திலேயே அந்தப் பத்துப் படங்களும் இடம் பெறும். மனதின் முழு எண்ணத்தையும் ஈர்க்கும்விதத்திலே அந்தப் படங்களின் மேலே கொட்டை எழுத்துக்களில் தலையங்கமிட்டான் ஸொலமன்.

What you Say Mr Prime Minister?

*

*

*

அன்றைய மாலைத் தினசரி பரபரப்பாக விற்பனையாகியது. அரை மணித்தியாலத்திலே எல்லாப் பிரதிகளுமே விற்பனையாகிவிட்டன. இரவு எட்டுமணி போல பிரதம மந்திரியின் அலுவலகத்திலேயிருந்து, பத்திரிகையின் பிரதம ஆசிரியருக்கு பிரதம மந்திரியின் செயலாளர் மூலம் அவசர செய்தி யொன்று அனுப்பி வைக்கப்பட்டது.

'யாழ்ப்பாண சர்ச் சம்பவம் பற்றி பிரதம மந்திரி அச்செய்தியை அனுப்பிய திருபரோடு பேச விரும்புகிறார். உடனே தொடர்பு கொண்டு அந்த திருபரை இரவு 10.15 மணிக்கு பிரதம மந்திரி அலுவலகத்துக்கு அனுப்பி வைக்கவும். இது ஒரு அவசரமான செய்தி.'

பத்திரிகை ஆசிரியர் பிரதம மந்திரியின் அலுவலகச் செய்தியைப் படித்ததும் வியர்வையால் தெப்பமானார்.

செய்தியை வெளியிடும்போது அவர் மிகவும் உற்சாகமாகவே மிருந்தார். செய்தியைப் பற்றிய விசாரிப்புகளும், பாராட்டுதல்களும் வந்தபோது மிகவும் பூரிப்படைந்திருந்தார் அவர். பிரதம மந்திரியின் அலுவலகச் செய்தி அவரைக் குழப்பிவிட்டதற்கு இன்னொரு காரணமிருந்தது. அவருக்குத் தெரிந்த இன்னொரு பத்திரிகையாளர், மாலைத் தினசரியைப் படித்து விட்டு அவசரமாக போன் பண்ணினார்.

“பத்திரிகையில் வெளிவந்த செய்தி கவர்ச்சியாயும், பொருள் பொதிந்ததாயும் இருக்கிறது என்பது உண்மை தான். உங்கள் ‘ஜர்னலிச’ திறமை மிக அற்புதமாக வெளியாகியிருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதுதான். ஆனால் இவையெல்லாவற்றையும் விட இன்னொரு முக்கியமான விஷயம் இருக்கிறது. பிரதம மந்திரிக்கும் அவரது மந்திரி சபைக்கும் எதிராக எதிர்க்கட்சிகள் எல்லாம் சேர்ந்து நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம் ஒன்றைக் கொண்டு வருவதற்கு கூட்டாகவே முயற்சிகள் செய்து கொண்டிருக்கின்றன. ‘பொலிஸ் டிபார்ட்மென்ட்’ பிரதமரின் கீழேதான் உள்ளது. நீங்கள் வெளியிட்ட செய்தி உண்மையானதாக, நியாயபூர்வமானதாக இருக்கலாம். ஆனால் இப்போதைய சந்தர்ப்பத்தில் எதிர்க்கட்சிகளுக்கு இது பலமானதொரு ஆயுதமாகப் பயன்படும். அப்படி நீங்கள் எண்ணவில்லையா?”

பிரதம ஆசிரியர் தலையைப் பிய்த்துக் கொண்டார். மணியை அடித்தார். ஸொலமன் எங்கிருந்தாலும் அவனை உடனடியாக அழைத்து வரும்படி சத்தமிட்டார்.

அவர் சொன்னதைக் கேட்டதும் ஸொலமன் பரபரப்படையாமலே “இதற்குத் தானா இவ்வளவு அவதிப்பட்டீர்கள்?” என்று கூறியவாறே புன்னகை செய்தான். “நீங்கள் இந்தச் செய்தி பிரசுரமானதைப் பற்றி கொஞ்சமும் குழப்பமடையத் தேவையில்லை. பிரதம மந்திரி எக்காரணங்கொண்டும் எங்கள் நிறுவனத்தின் மேலே கோபமடைய மாட்டார். நான் இச்செய்திக்கான சகல ஆதாரங்களையும் கொண்டு சென்று அவருக்குக் காண்பிப்பேன். இந்தச் செய்தியைப்

பற்றி அவர் ஏதாவது ஆத்திரங் கொள்வாரானால் அதற்குரிய முழுப் பொறுப்பையும் நானே ஏற்றுக் கொள்கிறேன்...”

பிரதம ஆசிரியர் சிறிது சாந்தமானார்.

“எனக்குத் தெரியும்... உனது செய்திகள் எத்தகைய சங்கடத்தையும் எனக்கு உண்டாக்கமாட்டாதென்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால் பிரகாஷ் போன் செய்து சொன்ன தகவலையும் நாங்கள் உதாசீனம் செய்யக் கூடாது. பிரதமமந்திரியின் நிர்வாகத் திறமையின்மைக்கு இந்தச் சம்பவத்தினை எதிர்க்கட்சிகள் சிறந்த ஆயுதமாக எடுத்துக்கொள்ளலாமல்லவா? அத்தோடு இது கிறிஸ்தவ சமயம் சம்பந்தப்பட்ட சம்பவம். தேசத்திலே உள்ள கிறிஸ்தவ மக்களும், நியாயமான சிந்தனையுள்ள பொதுமக்களும் இந்தக் காட்டுமிராண்டித்தனமான செயலிற்காக வெகு நிச்சயமாகக் கொதிப்படைவார்கள். அதோடு ஆளுங்கட்சிக்கு எதிராகத் திரும்புவார்கள். இது பிரதமரினதும், அரசாங்கத்தினதும் எதிர்காலத்தையே கேள்விக்குறி ஆக்கிவிடும். தவிர இந்தச் செய்தியை நாங்கள் மட்டுமே பிரகரித்திருக்கிறோம். அரசாங்க இலாகாக்களின் விளம்பரங்களை நாங்கள் இழக்க நேரிடுமாயின்... நீயே கொஞ்சம் யோசித்துப் பார்...”

ஸொலமன் ஆசிரியரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“நீங்கள் ஒரு பக்கத்தைத்தான் யோசித்துக்கொண்டு முடிவெடுக்கிறீர்கள். ஆனால் விஷயம் அப்படியல்ல. இந்தச் சம்பவத்தை வைத்தே பிரதமர் தனது நிர்வாகத்திறமையை பூரணமாக வெளிக்காட்டிக்கொள்ள முடியும். கிறிஸ்தவர்களும் ஏனைய மக்களும் தன்மீது மிகுந்த ஆதரவும், ஈடுபாடும் வைக்கும்படி செய்யமுடியும்...”

பிரதம ஆசிரியர் முகத்திலே வியப்புப் படர்ந்தது.

“விபரமாகச் சொல்லு”

“பிரதமர் இந்தச் சம்பவங்களில் ஈடுபட்ட பொலிஸ் காரர்கள் மீது எவ்விதமான தயவு தாட்சண்யமுமின்றி

ஒழுங்கு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். இதிலே நீண்ட விசாரணைக்கு எதற்குமே அவசியமில்லை. என்னுடைய புகைப்படங்களோ இதற்கு முக்கிய சாட்சியமாகலாம். இந்த காட்டுமிராண்டித்தனத்திற்கு ஏற்ற தண்டனை வழங்கப்படுமானால், பாதிக்கப்பட்டவர்கள் மட்டுமல்ல சந்தோஷமும் திருப்தியும் அடைவது. எல்லோருமே பாராட்டுவார்கள். பிரதமரின் செயல்திறனும், நியாய உணர்வும் அவருக்கு நிறைந்த செல்வாக்கினைத் தேடித் தரும்...”

முகம் மலர்ந்தவாறே கேட்டார் ஆசிரியர்: “பிரதமர் அப்படிச் செய்வாரென்று நீ நம்புகின்றாயா?”

“அவர் அப்படிச் செய்வாரென்றுதான் நான் நம்புகின்றேன். இந்தப் பிரச்சினையில் இருந்து அவர் தப்பித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்றால் அவர் இதையே செய்தாக வேண்டும். வேறு வழியே அவருக்கு இல்லை...”

பிரதம ஆசிரியர் சிந்தனைவயப்பட்டிருந்தார். இதுவரை காலமும் அரசியல் பிரச்சினைகளில் ஸொலமனின் கணிப்புகள் யாவும் சரியாகவேயிருந்து வந்திருக்கின்றன என்பதனை அவர் நன்கு அறிந்து வைத்திருக்கின்றார். அவன் சொல்வது போல இந்தச் சிக்கல் கூட லேசாக அவிழ்ந்து விடக் கூடியதுதான்.

“பிரதமர் ஒரு ‘மூட்’ பேர்வழி என்பது உனக்குத் தெரிந்ததுதானே... அவரது மனநிலையைப் பார்த்து அவரோடு பேசிக்கொள் என்று நான் உனக்குச் சொல்வதும்கூட ஒரு அதிகப் பிரசங்கந்தான். எப்படியோ பத்திரிகையின் தலைவிதி உனது நிதானத்திலேதான் இப்போதிருக்கிறது என்பதை மனதில் வைத்திரு...”

ஸொலமன் சிரித்துக்கொண்டே எழுந்தான்.

பிரதம மத்திரி மிகவும் அமைதியாகவே காணப்பட்டார். அவரது செயலாளர் மட்டுமே அவரோடு கூட உட்கார்ந்திருந்தார். அவனுடைய முழு அனுபவங்களையும் சொல்லச் சொல்லி அவர் வெகு அவதானமாகவே கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

டிருந்தார். எழுபத்திரெண்டு புகைப்படங்களையும் நுட்பமாகவே பார்வையிட்டார். அவனது துணிவினையும், உற்சாகத்தையும், தொழில் நுட்பத்தையும் பாராட்டிவிட்டு சிரித்தார். கனிவான சிரிப்பு.

“எல்லாம் சரி. What You Say Mr. Prime Minister? என்று மட்டும் ஒரே கேள்வியோடு விஷயத்தையே இரத்தினச் சுருக்கமாக முடித்து விட்டாய்! பொதுமக்களும் இப்படித்தான் என்னிடம் இனி உயர்த்த குரலிலே கேட்கப் போகின்றார்கள்...?...சரி, இதற்கு நான் என்ன பதிலினைச் சொல்வேனென்று நீ எதிர்பார்க்கிறாய்? உனக்குள்ளே ஒரு அபிப்பிராயம் வைத்திருப்பாய்தானே... தயக்கப்படாமற் சொல்லு...”

அந்தக் கேள்வியின் நெருங்கிய சுபாவத்தினை ஸொலமன் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. அசந்தே போனா னாயினும் அடுத்த கணமே தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டான். சந்தர்ப்பங்களை உருவாக்குகின்ற அவனுக்கு, உருவாகி வந்த சந்தர்ப்பம் மனதினுள்ளே சந்தோஷத்தினை அள்ளி நிறைத்தது.

“அனுபவமும், நிதானமும், நியாயபூர்வமான எண்ணங்களும் வாய்ந்த தங்களிடமிருந்து மக்கள் சரியான தீர்ப்பு வருமென்றே எதிர்பார்க்கின்றார்கள்... சர்ச்சில் நடந்த இந்த அசம்பாவித சம்பவங்கள் குறித்து நீண்ட விசாரணைக் கமிஷன்களோ, வாதப் பிரதிவாதங்களோ அவசியப்படுமென்று எனது மனதுக்குத் தோன்றவில்லை... ஆனால் இது என்னுடைய அபிப்பிராயம். நிர்வாகக் கண்ணோட்டத்தில் வேறு வகையான பிரச்சினைகளிலிருக்கலாம். எனினும் என்னுடைய எழுபத்திரெண்டு புகைப்படங்களும்; எனது வாக்குமூலமும் இவ்விஷயத்திலே நடவடிக்கையை மேற்கொள்ளுவதற்கு சிறந்த முறையிலே உதவமுடியும் என எதிர்பார்க்கின்றேன்...”

பிரதமரின் முகம் ஆழ்ந்த யோசனைக்குட்பட்டிருந்தது. குளிரூட்டப்பெற்ற அறையினுள் இப்போது பிசிறற்ற

மௌனம் கனத்துச் செறிந்திருந்தது. ஸொலமன் பிரதமரைப் பார்த்துவிட்டு, அவரின் செயலாளரின் மேலே பார்வையினைப் பதித்தான். செயலாளரின் முகத்திலே திருப்திகரமான சந்தோஷம் தெரிந்ததை இவன் உணர்ந்து கொண்டான். சுழல் நாற்காலியைச் சுழற்றியவாறே அவனைப் பார்த்தார் பிரதமர்.

“எனக்கு உன்னைப் போன்ற புத்திசாலித்தனமும், ஊக்கமும் உள்ள இளைஞர்களின் மேலே நிறைய நம்பிக்கையிருக்கின்றது. ஏனென்றால் உன்னைப் போன்றவர்கள் பொய்யான தகவல்களை ஒருபோதுமே வெளியிடமாட்டார்கள். நியாயமான விஷயமொன்றின் பொருட்டு உனது நலன்களையெல்லாம் துச்சமாக மதித்து நீ உனது கடமையினைச் செய்திருக்கிறாய். அதுவே இப்போது ஒரு தேசிய அளவிலான கேள்வியாக விசுவரூபம் எடுத்து நிற்கின்றது... இந்த அசம்பாவிதம் பற்றிய உண்மையினைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு நீண்ட விசாரணைக் கமிஷனோ வேறு வழி முறைகளோ தேவையில்லை என்று நீ சொன்னது என்னைப் பொறுத்த வரையிலும் உண்மைதான். ஆனால் நிர்வாகப் பிரச்சினைகள் இதிலே உள்ளடங்கியிருக்கின்றன. ‘டிப்பார்ட்மென்ட்’, விசாரணை நடக்கிறபோது உன்னுடைய பங்களிப்பு அதிலே பிரதான இடத்தினைப் பெறமுடியும்...”

பிரதம மந்திரி செயலாளரைப் பார்த்தார்.

“ஐ. ஜி. பிக்கு உடனேயே இதை அறிவிக்கவும். அந்தச் சம்பவத்தில் ஈடுபட்ட எஸ். பி. யை உடனேயே சஸ்பென்ட் செய்வதோடு, ஏனைய எல்லாப் பொலிசாரையும் கட்டாய லீவில் அனுப்பி விசாரணையின் பின்னர் கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்க நான் உத்தரவிட்டுள்ளேன் என்பதை அவசர தகவலாக தெரியப்படுத்தவும். இந்தச் செய்தியை எமது அலுவலகத்தின் பத்திரிகைக் குறிப்பாக அனுப்பி வைக்கும்படி பத்திரிகைத் துறைச் செயலாளருக்கும் செய்தி சொல்லவும்...”

பிரதமர் ஸொலமனைப் பார்த்தார்.

“இங்கிலாந்திலேயுள்ள எனது நெருங்கிய சினேகிதன் ஆர்தர் எட்வர்ட் இவ்வாரம் இலங்கைக்கு வருகின்றான். அவன் ‘இலண்டன் டைம்ஸ்’ பத்திரிகையின் ஆசிரியன். அற்புதமானவன். துணிச்சலும் திறமையும் மிக்கவன். உன்னைப் போன்றவர்கள் அவனை நிச்சயமாகச் சந்திக்க வேண்டும். இரண்டாம் உலக யுத்தத்திலே அவனே போர் முனை நிருபராக பணியாற்றியவன். அவனைப் போன்றவர்களை நீ சந்திப்பதால் மென்மேலும் உன் திறமைகள் செழுமையடையலாம். உனக்கு இது குறித்து எனது செயலாளர் அழைப்புக் கடிதம் அனுப்பி வைப்பார்... சரி, இனி நீ சென்று வா... என்னைச் சந்தித்த விபரங்களைக் கூட செய்தியாக வெளியிடுவதற்கு நான் அனுமதி வழங்குகிறேன்...”

5

ராமநாதன், ஸொலமனின் அறையினுள்ளே அழைத்துச் சென்றபோது எங்களின் முன்னே முதலில் எதிர்ப்பட்டது கறுப்புநிறமான, மெலிந்த சிறுமியொருத்திதான். நான் ராமநாதனை கேள்விக் குறியோடு பார்த்தேன். “ஸொலமனின் ஒரே மகள். பெயர் பிரியதர்ஸனி” என்று ராமநாதன் பதில் சொன்னார்.

ஒதுக்குப் புறத்திலேயுள்ள சிறிய வீடு. அறையிலேயே நிறைந்த வறுமையும், இனந்தெரியாத சோகமும் எனக்குத் தென்பட்டன. கீதாவின் பெரிய அளவிலான படமும், சிறு குழந்தையொன்றின் படம் - அது பிரியதர்ஸனியின் படமாக இருக்க வேண்டும் - மாட்டப்பட்டிருந்தன.

உட்கார்ந்த சில கணங்களிலேயே ஸொலமன் பின் புறமிருந்து, அறைக்குள்ளே வந்துவிட்டான். தலைமுடி முற்றாக நரைத்திருந்தது. உற்சாகமல்லாமல் வேறெதை

யுமே தெரியப்படுத்தாத அவனது சதைப்பிடிப்பான முகத்திலே இப்போது நிறையச்சுருக்கங்கள் விழுந்திருந்தன. எதிரேயுள்ளவரை துளாவியெடுக்கிற கண்களில் தீட்சண்யம் சிறிது மங்கினாற்போலத் தோன்றியது. எந்நேரமும் புன்னகை செய்கிறாற்போலக் காட்சியளிக்கிற உதடுகளில் இப்போது நேயமான சிரிப்பு மெல்லவே மலர்ந்து.

“எத்தனை ஆண்டுகள் கழித்து போய் விட்டன நாங்கள் இருவரும் சந்தித்து? ஆனாலும் ‘யோ,’ நான் அடிக்கடி உம்மைப்பற்றி நினைப்பேன். அங்குமிங்குமாகவே அலைகின்ற வாழ்க்கை. அருமையான நண்பர்களையெல்லாம் தொடர்பேயில்லாமல் விட்டு விட்டேன்... ஆனால் ராம்... இந்த அருமையான ராம் மட்டும் என்னோடேயே ஒன்றிப் போன நண்பன்... இன்னமும் அதே வளமான சாரீரத்தோடு பாடிக்கொண்டிருக்கின்ற நண்பன். ...எப்படி உனது குடும்பம், பிள்ளைகுட்டி...”

கலைந்திருக்கின்ற தலைமயிர் இழைகளிலுள் கை விரல்களை விட்டு மேலும் குழப்பிக் கொண்டே என்னைப் பார்த்தான் ஸொலமன். சொன்னேன். என்னைப் போலவே புத்தகங்களில் இப்போதே மூழ்கிப்போகின்ற மகன் சத்தியன். பிஞ்சுப் பாதங்களிலேயே பரதநாட்டியத்தை நட்பாக்கிக் கொள்ள ஆர்வமுறுகின்ற மகன் ஜெயபாரதி. இவர்களால் திருப்தியும், எனது அசட்டுத்தனங்களாலும் பிழைக்கத் தெரியாப் புத்தியாலும் எரிச்சல் கொள்ளுகின்ற எனது மனைவி.

ஸொலமன் சந்தோஷமாகச் சிரித்துவிட்டு தனது மகளை அழைத்தான். அறிமுகப்படுத்தினான். அவளின் சிரிப்பிலே கீதாவைத்தான் என்னால் காண முடிந்தது இப்போது.

“எங்கே கீதாவைக் காணோம்... அலுவலகத்திற்குப் போய்விட்டாளா? வந்த நேரத்திலேயிருந்து ஆளையே காணவில்லை...”

பிரியதர்ஸனி என்னை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்தாள். ஸொலமனின் கண்கள் இலேசாக மங்கின.

“அந்த இனிய கதை இப்போது சரித்திரமாகிவிட்டது... ‘யோ’. ஏன் ராம், ‘யோ’விற்கு அது பற்றி ஒன்றும் சொல்ல வில்லையா?”

ராமநாதன் மௌனமாகவே இருந்தார்.

என் மனமெங்கும் சுள்ளென்று வலித்தாற் போல அதிர்ந்தேன். இத்தனை இளவயதிலேயே கீதாவுக்கு மரணம் வந்ததா? நிமிர்ந்தேன். எதிரே அவள் புகைப்படமாக சிரித்துக் கொண்டிருப்பது இதனாலேதான் என்பதை என்னாலே கொஞ்சமும் நினைத்துப்பார்க்க முடியாமலிருந்தது. கறுப்பு நிறமான, மெலிந்த, ஓயாமலே சுறுசுறுப்பாயிருக்கின்ற, மூக்குக் கண்ணாடியை ஆட்காட்டி விரலால் உள்ளே அழுத்தி அடிக்கடி சரிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்ற கீதா எனது மனவெளியிலே அழுத்தமாய் வியாபித்து நின்றாள். எத்தகைய புத்திசாலியான பெண்!

“ஸொல்... என்னை மன்னித்துக் கொள்ளவேண்டும். தெரியாமல் கேட்டதால் மனம் புண்பட்டிருக்கக் கூடும்...”

ஸொலமனின் முகத்தில் கவலையை மூடிக் கொண்டே புன்னகை தவழ்ந்தது. மகளை அருகாக அணைத்துக் கொண்டான்.

“என்ன கவலையானாலும் தாங்கித்தான் ஆகவேண்டும். வாழ்க்கையென்பது அழுவதற்குரியதல்ல. வாழ்வதற்குரியது. கீதாவின் இழப்பை என்னால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை என்பது உண்மைதான். ஏனென்றால் அவள் அத்தகைய பொக்கிஷம். எனினும் அவள் எனக்கு வாழ்வின் நம்பிக்கைகளையும், இன்னொரு பொக்கிஷத்தையும் கையளித்து விட்டுச் சென்றிருக்கிறாள்... அவற்றை நிதர்சனமாக்கும் பொருட்டே நான் உற்சாகத்தோடு வாழ்வை எதிர் கொண்டிருக்கிறேன்...”

அவன் எழுதுவதும் பேசுவதும் வாழ்வதும் ஒரேமாதிரித் தான் என்பதை எனக்கு மீண்டும் நினைவுபடுத்தினான்.

“இப்போது நான் என்ன செய்து கொண்டிருக்கின்றேன் என்ற கேள்வி உமது மனதிலே உதயமாகியிருக்கும். எனக்குத் தெரிந்ததே இந்தப் பத்திரிகைத் தொழில்தான். அதுவே என் இரத்தமாய் ஆகிப்போய்விட்டது. ஆனால் எனது எழுத்தினை இங்குள்ள பத்திரிகைகள் இப்போது அவ்வளவாக வேண்டுவதில்லை; விரும்புவதில்லை... அவைகளுக்கு என்னோடு நட்பாயிருப்பதற்குப் பல தடைகள் உள்ளன போலக் காட்டிக் கொள்ளுகின்றன... இப்போது நான் ‘லண்டன் டைம்ஸ்’ பத்திரிகையின் நிருபராகவும், தென்கிழக்காசியாவுக்குரிய சிறப்புக் கட்டுரையாளனாகவும் கடமையாற்றிக் கொண்டிருக்கிறேன். இலங்கையில் ஒரு வருஷம் எனக்குக் கிடைக்கின்ற ஊதியத்தை லண்டன் ஒரு மாதத்திலே தந்து விடுகின்றது.”

எல்.கே. சொன்னவற்றை இப்போது நான் நினைத்துக் கொண்டேன். உலக அளவிலே தனது மதிப்பினைப் பெருக்கிக் கொண்டுள்ள ஸொலமனைப் பற்றி எவ்வளவு அசட்டையாக அவன் பேசினான். சமுதாயத்திலே ஒருவன் மேனிலையில் இருக்கிறான் என்று கணிக்கப்படுகிறபோதே அவனது அயோக்கியத் தனங்களும், நன்றி கெட்ட பாங்குகளும் மூடி மறைக்கப்பட்டு விடுகின்றன போலும்.

“நான் இங்கே சிறந்த ஒரு பத்திரிகையாளனாக பெரிய தொரு பத்திரிகாலயத்திலே பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கையிலே என்னைச் சுற்றி எவ்வளவு பேர் வாழ்த்துரைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நானே தங்களின் குருநாதன் என்று பக்திசிரத்தையோடு நின்றார்கள். தங்கள் எழுத்துப் பிரதிகளையெல்லாம் நான் பார்த்துவிட்டுக் கொடுப்பதையே பெரும் பாக்கியமாகப் போற்றினார்கள். அப்போதே இவற்றுக்காக நான் மனதினுள்ளே எரிச்சலும் கூச்சமும் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் எனக்கு சரிவு ஏற்படுகிறது என்பதைக் கண்டு கொண்டதும் என்னைச் சுற்றியிருந்த பலர் மாயமாக

மறையத் தொடங்கினர். இன்னுஞ்சிலர் தாங்கள் போகுமிட மெல்லாம் என்னைப் பற்றி சேறுவீசியடித்தார்கள். நான் எண்ணிப் பார்த்திருக்காத காரியங்களை எல்லாம் நான் செய்ததாக அவதூறு பரப்பினார்கள்... ஒரே நோத்தில் பல முனைகளிலிருந்து மோசமான தாக்குதல்களையெல்லாம் நான் எதிர்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று... ஒ...அவையெல்லாம் எவ்வளவு மோசமான, தாங்கவே முடியாத மனக் கஷ்டங்களைத் தந்த வேளைகள்!''

சிறிது நேரத்திற்கு மௌனமாயிருந்தான் ஸொலமன். விரியதர்ஸனி தேநீர் கொண்டு வந்தான். தேநீரைத் தந்து விட்டு கீதாவைப் போலவே புன்னகை செய்தான். கனிவு பரிமளிக்கின்ற அந்தச் சிறுமியின் பணிவான போக்கும், சுறுசுறுப்பும் பெரிதும் மனதினைக் கவர்ந்தன.

‘‘ஆயினும் நான் இவற்றையெல்லாம் தாங்கிக் கொண்டேன். வீழ்ந்தால், வீழ்ந்தபடியே கிடப்பதுதான் தோல்வி; வீழ்ந்த மறுகணமே எழுந்து ஓடத் தொடங்கிவிட்டால் அங்கே தோல்வி என்ற சொல்லே அடிபட்டுப் போய்விடுகின்றது என்று கீதா அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டிருப்பாள். அவள் இல்லாதபோதும், அவளது வார்த்தைகளே எனக்குப் பெரும் பலத்தை அளிக்கின்ற மத்திரமாகி விட்டது... என்ன ‘யோ’, நான் எங்கெங்கெல்லாம் போய்க்கொண்டிருக்கிறேன் என்று யோசிக்கிறீரா?’’

நான் தலையசைத்தேன்.

‘‘இல்லை... இவ்வளவு தன்னம்பிக்கையும், துணிவு மிக்க ஒரு நண்பனோடு இவ்வளவு காலமும் தொடர்பில்லாமல் இருந்தமைக்காக நான் மிகவும் வருத்தப்படுகின்றேன். துயர் படிந்த நாட்களிலே ஆறுதலாவது சொல்கிற வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியிருந்தால் நான் மிகுந்த சந்தோஷத்தை அடைந்திருப்பேன்... என்னவோ இப்போது என் மனத்தினுள்ளே என்னையறியாத குற்ற உணர்வு தலைதூக்குவதை உணர்கின்றேன்...’’

செல்லமாகக் கடிந்து கொண்டான் ஸொலமன்.

“என் மேல் இவ்வளவு அன்பு வைத்ததே போதும். இதையிட்டே நான் பெருமிதங் கொள்கிறேன். நான் யாழ்ப்பாணம் வந்து நீண்ட காலமாகிவிட்டது. உன்னுடைய மனைவியையும், பிள்ளைகளையும் பார்க்க மிகவும் பிரியமாயிருக்கிறது... பாதர் மைக்கலை இரண்டொரு தடவைகள் சந்தித்திருக்கிறேன்... அற்புதமான மனிதர்... என்னுடைய இளம் பருவத்துத் தோழனான நெல்சன் மோட்டார் காரில் அடிபட்டு இறந்து போனதாக, அது நடந்து ஒருவாரத்தின் பின்னரே அறிந்தேன். தனது கடைசி மகனுக்கு எனது பெயரையே சூட்டியிருப்பதாக கடிதத்தில் தெரிவித்திருந்தான்... அருமையான நண்பன்... அவன் வீட்டிற்கும் போக வேண்டும்...”

வெளியே சத்தம் கேட்டது. பிரியதர்ஸனி எழுந்துசென்று கடிதங்களுடன் திரும்பி வந்தாள். ஸொலமன் வெளிநாட்டு உறையினுள் இருந்த கடிதத்தினைப் பிரித்துப் படித்தான். வாசித்ததை இரண்டாவது முறையாக வாசிக்கின்றான் என்பது தெரிந்தது. அவனது கண்கள் பனிக்கத் தொடங்கின. எழுந்து சென்று ராமநாதனின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டான். வார்த்தைகளற்ற பரவசத்தில் எங்களைப் பார்த்தான்.

“எவ்வளவு சந்தோஷம் இது! ஸொல், இத்தகைய கிர்த்தி எவ்வளவு சந்தோஷத்துக்குரியது...”

தழுதழுத்தது ராமநாதனின் வார்த்தைகள். ராமநாதன் சொல்லியவாறே அந்தக் கடிதத்தை என்னிடம் நீட்டினார்.

அமெரிக்காவிலுள்ள உலக புகைப்படக்காரர் சங்கமும், ‘வேர்ல்ட் போர்ட்டோகிரபி’ பத்திரிகையும் கூட்டாகச் சேர்ந்து நடத்திய சர்வதேச புகைப்படப் போட்டியிலே ஸொலமனுக்கு முதற்பரிசு கிடைத்திருக்கின்றது. பரிசுத் தொகை 25,000 அமெரிக்க டாலர்கள். அத்தோடு சர்வதேச புகைப்படக்காரர்கள் அளிக்கும் கௌரவ விருது. அமெரிக்கா சென்று வருவதற்கான இலவச விமானச் சீட்டுகள்.

ஸொலமன் பிரியதர்ஸனியைத் தூக்கிக் கொஞ்சினான். செய்தியை அவளிடம் சொன்னான். உணர்ச்சிவசப்பட்ட நிலையிலிருந்து இப்போது மீண்டிருந்தான்.

“இந்தச் சந்தோஷத்தில் பெரும்பங்கு ராமுவுக்குத்தான் ‘யோ’ சேரவேண்டும். இந்தப் போட்டி பற்றிய செய்தியினை எனக்குக்காட்டி என்னை இப்போட்டிக்கு ‘போட்டோ’ அனுப்பும்படி ஓயாமல் உற்சாகப்படுத்தியது ‘ராம்’ தான்...”

ராமநாதனைப் பார்த்தேன். “அப்படியெல்லாம் என்னைப் புகழாதே. எல்லாம் உன் திறமையினாலே வந்தது” என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தது அவரினுடைய முகம்.

“உலகிலேயே நான் மிகவும் மதிக்கின்ற ஜோர்ஜ் வில்சன் என்ற புகைப்பட நிபுணரும் இப்போட்டியில் மத்தியஸ்தராயிருந்தார் என்பது என்னை மிகவும் புல்லரிக்க வைக்கிறது. ஆசியாவிலேயே இப்பரிசினைப் பெறுகின்ற முதல் ஆள் நான்தான் என்பதைவிட எவ்வளவோ மடங்கு இது எனக்கு கௌரவத்தையும், மகிழ்ச்சியையும் அளிக்கின்றது...”

6

முக்குக் கண்ணாடியை ஆட்காட்டி விரலால் சரிப்படுத்திக்கொண்டே தனது பிரதம ஆசிரியர் சொன்னதைக் கூர்ந்து கவனித்துக் கேட்டவாறிருந்தாள் கீதா. பெரிய கண்களில் சிந்தனை நிறைந்திருந்தது அவளுக்கு.

“இப்போது உண்டாகியிருக்கின்ற இனக்கலவரம் குறித்து பிரதம மந்திரி கவலையும், கலவரமும் அடைந்திருக்கின்றார். தனது சொந்த அபிப்பிராயத்துக்கு மாறாக சில முடிவுகளை எடுப்பதற்கு நான் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டிருக்கும் படி என்னிடம் கூறினார். இந்த இனக் கலவரத்தை தூண்டி

வினா செய்திகளை வெளியிடுவதில் திட்டமிட்டு சில பத்திரிகைகள் செயற்படுவதாக தமக்கு இரகசியப் பொலிசார் தகவல் கொடுத்திருப்பதாக அவர் எனக்குத் தெரியப்படுத்தினார். உண்மைதான். பத்திரிகைகள் நினைத்தால் எந்த வினைவுகளையும் ஏற்படுத்த முடியும். அதுவும் மக்களின் மிருக உணர்வுகளை அவை இலேசாகவே தட்டி எழுப்ப முடியும்... இந்த வேளையிலேதான் எங்களுக்குரிய பொறுப்பு அதிகரிக்கின்றது. தேசமக்களின் நன்மையையும், நாட்டின் அமைதியையும் முன் வைத்து நாங்கள் மிகவும் நிதானமாகவே செய்திகளையும், கட்டுரைகளையும் வெளியிட வேண்டியிருக்கிறது...’’

கீதா மௌனமாகவே இருந்தாள். அரசியல் நிலைமைகள் இப்போது மிகவும் மோசமாகியுள்ளதை வெளிப்படையாகவே காண முடிகின்றது. சிங்கள மக்களின் உணர்ச்சியினை வெகுவேகமாகத் தட்டி எழுப்பும் விதத்திலே அரசியல் வாதிகள் வெகு தாராளமாகவே பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். தனது சகாக்கள் அவ்விதம் பேசுவதையிட்டு பிரதமமந்திரி எவ்வித அபிப்பிராயமும் வெளியிடாமலிருந்ததுதான் கீதாவுக்கு வினோதமாயும், எரிச்சலாயுமிருந்தது.

‘‘பிரதம மந்திரி இப்போதைய நிலைமையிலே மிகவும் உறுதியான நிலைமையைக் கடைப் பிடிக்க வேண்டும். அப்படி உறுதியான நிலையை அவர் கைக்கொள்ளத் தவறினால் மோசமான கலவரம் உருவாவது தவிர்க்க முடியாததாகவே அமையும். அவருடைய கட்சிக்குள்ளேயே இது குறித்து நெருக்கடிகள் நிலவுவதை உணரமுடிகின்றது... இந்த விஷயங்களை சினேகிதபூர்வமாக நீங்கள் பி. எம். மிடம் சொல்லக்கூடாதா?’’

பிரதம ஆசிரியர் மோவாயை வருடியவாறே சிரித்தார். பின்னர் சிந்தனையோடு பேசாமலிருந்து விட்டு அவளைப் பார்த்தார்.

‘‘பிரதம மந்திரிக்கு எனது அபிப்பிராயங்களை ஒளிவு மறைவில்லாமல் சொல்லலாம் என்பது உண்மைதான்.

ஆனால் முன்னரைப் போன்ற குழ்நிலை இப்போது இல்லை. பத்திரிகைக்காரர்களால் வழிநடத்தப்படுகின்ற பிரதம மந்திரி என்று அவரது கட்சிக்காரரே அவரைப் பற்றிப் பகிரங்கமாக குற்றஞ்சாட்டிய பிறகு இப்போது அவர் மிகவும் கவனமாக இருக்கிறார். அதுவும் உனது கணவனுடைய சம்பவத்துக்கு பிறகு மிக மிக எச்சரிக்கையோடு அவர் இருக்கிறார்...’’

சிரிப்பு வந்தது கீதாவுக்கு.

‘‘என்னுடைய கணவருடைய விஷயத்திலே பிரதம மந்திரி தமது முடிவைத் தாமே மாற்றிக் கொண்டதிலிருந்து தான் தன்னுடைய பலனீனத்தையே பிறர் அறியச் செய்தார். அன்றிலிருந்தே அவர் தனது திறமையான நிர்வாக சக்தியை கூட இழந்து போய்விட்டார். அப்படி நீங்கள் நினைக்கவே இல்லையா?...’’

அவளிற்கு என்ன பதில் சொல்வதென்றே தெரியவில்லை பிரதம ஆசிரியருக்கு பழைய நினைவுகள் அவரை மொய்த்துக் கொண்டன.

எஸ். பி. சொய்ஸா புதுவருஷம் பிறக்கப் போகின்ற அந்த நடு இரவிலே செய்த குழப்பத்தை ஸொலமன் தனது செய்தியின் மூலம் அம்பலப்படுத்தியதைத் தொடர்ந்து பிரதம மந்திரி அவனை சஸ்பெண்ட் செய்து, சம்பந்தப்பட்டுப் பொலிசார் மீதும் கடும் நடவடிக்கை எடுத்திருந்தார். அவரது நடவடிக்கையை பாதிக்கப்பட்ட மக்களும், நியாயபூர்வமாகச் சிந்திக்கிறவர்களும் பாராட்டி வரவேற்றிருந்தார்கள். ஆனால் மூன்றாவது நாளே நிலைமை மாறி விட்டது. நிதியமைச்சர்கள் மகா நாட்டிற்குச் சென்று விட்டு, நாடு திரும்பிய நிதியமைச்சர் விமானதளத்திலேயே ஆத்திரவசப்பட்டு உறுமினார்.

‘‘ஒருவன் செய்த குற்றத்தினையிட்டு தண்டனைவழங்கு வதற்கு முன்னர், அவன் யாரென்று விசாரித்துத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியமல்லமா? சொய்ஸா யார்?

அவன் என்னுடைய அக்காவின் மகன். என்னுடைய சிபாரிசின் பேரில் நியமனம் செய்யப்பட்டவன்... ஏதோ வயது மிடுக்கில் அப்படிச் செய்திருப்பான். அதற்காக இவ்வளவு பெரிய தண்டனையா?... என்னுடைய ஜாதிக்காரர்கள் இதனால் அடைந்திருக்கும் கொதிப்பினை பிரதமர் தனக்குக்குவிந்த தந்திகளின் மூலம் அறிந்திருப்பார். என்னுடைய ஜாதிக்காரரில் தொண்ணூற்றி ஒன்பது வீதமானோர் எங்கள் கட்சிக்குத்தான் வாக்களித்திருக்கிறார்கள். அதைக் கூட பிரதம மந்திரி கவத்திலே கொள்ளவில்லை. என்னுடைய மந்திரிசபை சகாக்கள் வேறு எனக்கு வெளிநாட்டிற்கு இதை விட்டு டெலிபோனில் அதிருப்தி தெரிவித்தார்கள்.”

புதன் கிழமையன்று கூடிய மந்திரிசபையிலே நிதிமந்திரி இந்த விஷயத்தை உலுப்பு உலுப்பென்று உலுப்பினார். இந்த விஷயத்திலே தனது ஜாதி மக்களின் மன உணர்வுகளை பிரதம மந்திரி மதித்து நடக்கத்தவறினால் தனது இராஜினாமா கடிதத்தை இப்போதே கையோடு கொண்டு வந்திருப்பதாகக் கூறி பாக்கெட்டுக்குள் கையை விட்டார்.. பின்னர் கையை வெளியே எடுக்காமலே, “எனது ராஜினாமா என்பது மட்டுமல்ல நடக்கப்போவது, மூன்று மந்திரிகள், இருபத்தேழு பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் எனக்குப் பின்னே இப்போதும் வெளியே வருவதற்குத் தயாராக இருக்கிறார்கள். இன்னும் ஒருவரங்கழித்தால் மேலும் பல புதுமைகள் தெரிய வரும். என்னவோ இனி பிரதம மந்திரி தான் இவைகளைப் பற்றி முடிவெடுக்க வேண்டும்... நானும் இந்தக் கட்சியின் ஸ்தாபக உறுப்பினர்களில் ஒருவன் என்பதை பிரதம மந்திரி மறந்துவிடக் கூடாது...” என்று ஆக்ரோஷமாகக் கூறினார்.

பிரதம மந்திரி கட்சியின் எல்லா உறுப்பினர்களோடும் கலந்து பேசினார். நிதிமந்திரியின் மிரட்டலில் ஆதாரமிருப்பதை தெளிவாகவே அறிய முடிந்தது. நிதிமந்திரி தனது ஆதரவாளரோடு சென்று எதிர்க்கட்சியிலே சேர்ந்து கொண்டால் நிச்சயமாக தனது அரசாங்கம் கவிழ்க்கப்பட்டுவிடும்.

என்பதை கணக்கெடுத்துக் கொண்ட அவர் உடனடி நடவடிக்கையில் இறங்கினார். எஸ். பி. சொய்ஸாவை பதவி உயர்வுடன் தலைநகருக்கு நியமிக்கும் உத்தரவினை அவசரமாகப் பிறப்பித்தார். சர்ச் விவகாரம் பற்றிய செய்திகளை இனிமேல் பத்திரிகைகளில் வெளியிடுவதைத் தவிர்க்கும்படி பிரதம மந்திரியின் பத்திரிக்கைச் செயலாளர் அன்றே 'கடுமையான வேண்டுகோளை' விடுத்தார்.

நிதி மந்திரியின் கோபம் அவ்வளவோடு தணிந்து போய் விடவில்லை. What you say Mr. Prime minister செய்தியை வெளியிட்ட பத்திரிகைக்கு இனிமேல் அரசாங்க விளம்பரங்களே கொடுக்கப்படக் கூடாதென்று தனது செயலாளருக்கு கண்டிப்பான உத்தரவிட்டார். பத்திரிகையின் பிரதம ஆசிரியரும், அதன் இயக்குநர்களும் நிதிமந்திரியை ஐந்துமுறை பேட்டி காண்பதற்காகச் சென்றனர். ஐந்து முறையும் அவர்களுக்குப் பேட்டி மறுக்கப்பட்டது. தேசவிரோத சக்திகளோடும், வெளிநாட்டு உளவுப்பிரிவினரோடும் தொடர்பு கொண்டு நிறையவே பணமோசடிகளிலும், தேசவிரோதச் சதிகளிலும் அவர்கள் ஈடுபட்டு வருவதாகக் கிடைத்த "ஆதாரபூர்வமான தகவல்களின்" பேரில் அப்பத்திரிக்கையைச் சேர்ந்தவர்களின் வீட்டினுள்ளே திடீர்பரிசோதனைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. தனிப்பட்ட நிர்வாகத்தினர் இதுனாலே அப்பத்திரிகைகளுக்கு வியாபாரம் கொடுப்பதை நிறுத்திக் கொண்டனர்.

ஸோலமனுக்கு பிரதம ஆசிரியரைப் பார்க்க எல்லையில்லாத பரிதாபகரமாயிருந்தது. இந்தச் செயல்களுக்கெல்லாம் ஆதாரமான காரணம் என்ன என்பதை அவன் தெளிவாகவே உணர்ந்திருந்தான். தனது இராஜினாமாக் கடிதத்தை நிர்வாகத்திடம் கொடுத்தான்.

"உனது இராஜினாமாவை ஏற்றுக் கொள்ள எங்களுக்கு கொஞ்சமும் இஷ்டமில்லை. எங்கள் கஷ்டங்களையெல்லாம் பிரதம மந்திரிக்கு ஏற்கனவே கூறியிருக்கிறோம். அவர் மிகவும் இக்கட்டான நிலையிலிருக்கிறார். மந்திரிகளிடையே

நிதி மந்திரியின் கை ஓங்கியிருப்பதால் பிரதம மந்திரியின் நிலைமை சங்கடமாயிருக்கிறது. நீ எங்களைப் பொறுத்த வரை பெறுமதி வாய்ந்த ஒரு பொக்கிஷமென்று பிரதம மந்திரியே அடிக்கடி கூறியிருக்கின்றார்... எதற்கும் இதைப் பற்றி பிரதம மந்திரியோடு பேசினிட்டு உனக்குச் சொல்லுகின்றோம்...’’

ஸொலமன் இந்த வார்த்தைகளினால் நெகிழ்ந்து போய் விட்டான். மறுநாள் அவனுக்கு பிரதம மந்திரியின் அலுவலகத்தில் இருந்து செய்தி வந்தது. பிரதம மந்திரி அவனோடு பதினைந்து நிமிஷ நேரம் தனியாகப் பேசினார். ‘லண்டன் டைம்ஸ்’ பத்திரிகையிலிருந்து ஆர்த்தர் எட்வர்ட் கையெழுத்திட்ட அவசர கடிதமொன்றை அவரிடம் கையளித்தார். அதிசயத்தோடு படித்தான். மனம் குறுகுறுத்தது. ‘லண்டன் டைம்ஸ்’ பத்திரிக்கைக்கான நிருபராகவும், தென்கிழக்காசியாவுக்கான கட்டுரையாளராகவும் அவன் நியமிக்கப்பட்டுள்ளான் என்றது கடிதம். சம்பள விபரம் அவனைத் திகைப்படைய வைத்தது.

‘‘ஸொலமன்... நீ இந்தப் பதவிகளுக்கு மிகவும் பொருத்தமானவன் என்பது ஆர்த்தர் எட்வர்ட்டின் அபிப்பிராயம். இது உனக்கு எப்படிக்கிடைக்கிறது, யார் இதன் சூத்திரதாரி என்பது பற்றியெல்லாம் மண்டையைப் போட்டு உடைத்துக் கொள்ளாதே... நரிகளின் இழுபறி நடக்கும் இடத்திலே நீ உனது ராஜினாமாவைக் கொடுத்தது பெருந்தன்மையான செயல்... நான் அதை மிகவும் மதிக்கின்றேன். அப்படித்தான் ஒரு மனிதனுக்கு வேண்டும், சொல்லும் செயலும் ஒன்றாக...எங்களைப் போன்ற அரசியல்வாதிகளிடம் இல்லாத விஷயம் அது. மோசமான அரசியல் இது...’’

சொல்லிக் கொண்டு வந்த பிரதமர் ஏதோ யோசனையில் உடனே பேசுவதை நிறுத்திக் கொண்டார். அவருக்கு நன்றி கூறிவிட்டு ஸொலமன் அங்கிருந்து புறப்பட்டான்...

பழைய நினைவுகளிலே மூழ்கிப் போயிருந்த பிரதம-ஆசிரியரை டெலிபோன் மணி, மண்ணிற்குக் கொண்டு வந்தது. தன் முன்னே உட்கார்ந்திருந்த கீதாவைப் பார்த்து புன்முறுவல் செய்தவரை டெலிபோன் செய்திரு அதிரச் செய்தது. மீண்டும், “அப்படியா?” என்று பதட்டந் தொனிக்கின்ற குரலிலே கேட்டுவிட்டு டெலிபோனை வைத்தார்.

“கீதா... நீ சொன்னபடியே நிலைமை மோசமாகி விட்டது... அவசரநிலை... எம்ர்ஜென்ஸி, நாடெங்கும் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அ தோடு ஊரடங்கு சட்டமும் அமல்படுத்தப்படுகிறது. பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கப் படும் ஒவ்வொரு செய்தியும் அதன் கையெழுத்துப்பிரதி வடிவிலேயே தணிக்கை அதிகாரியிடம் காட்டி அவரது அனுமதி பெற்ற பின்னரே பிரசுரிக்கப்பட வேண்டும்...”

மீண்டும் டெலிபோன் மணி அடித்தது. மறுமுனையில் இருந்தவர்தான் நீண்ட நேரமாகக் கதைத்துக் கொண்டிருந் தார். நேரம் ஆக ஆக இவருடைய முகம் இருண்டு கொண்டிருப்பதனை அவதானித்த கீதா ஏற்படப்போகிற விபரீத நிலைமைகளை அனுமானித்துக் கொண்டாள்.

“நாடெங்குமே பெருத்த கலவரம் மூண்டுள்ளது. தமிழ் மக்கள் மீது சிங்களக் காதையர்கள் வன் செயல்களைக் கட்டவிழ்த்துவிட்டிருக்கிறார்கள்; உயிரோடு பலர் கொளுத்தப் பட்டிருக்கிறார்கள் என்று சுரேஷ் சொல்கிறார். பிற்பகல் 6 மணியிலிருந்து காலை 6 மணி வரை ஊரடங்குச் சட்டமாம். யார் வெளியே இந்த நேரத்திலே சென்றாலும் ‘பாஸ்’ வைத்திருக்க வேண்டுமாம். நமது பகுதிக்கு ‘பாஸ்’ விநியோகிக்கிற உரிமை எஸ். பி. சொய்ஸாவுக்குத்தான் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதாம்...”

தடுமாற்றத்துடன் மீண்டும் டெலிபோனை எடுத்தார் ஆசிரியர். எண்களைச் சுழற்றி, மிகவும் பணிவோடு

பேசினார். அவர் எஸ். பி. சொம்ஸாவோடு பேசுவதை கீதா யுகித்துக் கொண்டாள்.

“எங்கள் அலுவலகத்திலே பணியாற்றுகின்ற எல்லோருக்குந்தான் ‘பாஸ்’ வேண்டும். பத்திரிகையாளர்களை உங்களுக்குத் தெரியுந்தானே... இரவில் அவர்கள் நிறைய வேலை செய்ய வேண்டும்... சரி, பெயர்களைச் சொல்கிறேனே...”

அவர் ஒவ்வொரு பெயராகச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். மிஸஸ். கீதா ஸொலமன் என்று சொன்னார். மீண்டும் அவளைப்பற்றி அவன் ஏதோ கேட்டிருக்க வேண்டும். சொன்னார்:

“ஆம்... அந்த ஸொலமனின் மனைவிதான். உற்சாகமான பெண். எங்களது பத்திரிகைக் காரியாலயத்துக்கு சொந்தமான காரிலேதான் அவள் வீட்டிற்குப் போக வேண்டும். கார் நம்பரா... சொல்கிறேன்... 2 சிநீ 0407...”

காரிலே கீதாவை வீட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டு அலுவலகத்திலிருந்தவருக்கு மீண்டும் டெலிபோன் வந்தது.

“உங்கள் அலுவலகக் காரிலே போனவர்களை நாங்கள் தடுத்து நிறுத்தினோம். நிற்கவில்லை. அவசர கால விதிகளின்படி அவர்களைச் சுட்டு நிறுத்துவதைத் தவிர வேறு வழியே இருக்கவில்லை. சுட்டதில் பின்னால் இருந்த பெண் இறந்து விட்டாள்...ஆம்... நாங்கள் ஆயுதப்படை அலுவலகத்தில் இருந்துதான் பேசுகிறோம். பிணத்தை என்ன செய்வது?... ”

7

ராமநாதன் திக்கித்துப் போய் நின்றார். தன்னோடு பிரதம ஆசிரியர் பேசியதை இன்னமும் ஜீரணித்துக் கொள்ள

முடியவில்லை அவரால். கீதாவுக்கு இப்படியொரு மரணமா? இது நிச்சயமாக மரணம் இல்லை; திட்டமிடப்பட்ட கொலை. கொலையைச் செய்துவிட்டு பிணத்தை என்ன செய்வதென்று வெகு சாவதானமாகவே கேட்கிறார்கள் கொலைகாரர்கள்.

இந்த மரணச்செய்தியை ஸொலமனிடம் போய் சொல்ல வேண்டிய பொறுப்பு தன்மேல் விழுமென்பதை ஒருபோதுமே ராமநாதன் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. நன்றாகப் பொழுது விடிந்துவிட்டது. இரவு முழுவதும் கொஞ்சமும் தூக்கமின்றி கவலையோடும், பரபரப்போடும் கீதாவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பான் ஸொலமன். கைக்குழந்தை பிரியதர்ஸனி வேறு தாயைத் தேடி அழுதுகொண்டிருப்பான்.

பிரதம ஆசிரியரோடு ராமநாதன், ஸொலமனின் வீட்டிற்குச் சென்றார். அவர்களிருவரையும் கண்டதும் ஸொலமனுடைய முகத்திலே பரபரப்புப் பரவிக் கணத்தது. பதட்டத்தை ஒருவாறு அடக்கிக் கொண்டே வரவேற்றான். ராமநாதன் மெதுவாக விஷயத்தைச் சொன்னார். ஸொலமன் எதையுமே பேசவில்லை. ஸ்தம்பித்து, வெறிச் சிட்டு அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தான். அவனிவிருந்த சந்தோஷமும், உற்சாகமும் கரைந்து போனாற்போல அந்தக் கணத்திலேயே உருவம் மாறுபட்டுப் போயிற்று.

ராமநாதன் அவனது கைகளைப் பற்றினார். வாஞ்சையோடு பார்த்துவிட்டு, “ஸொல்... என்னால் இதற்கு ஆறுதல் சொல்ல முடியாது. யாராலுமே ஆறுதல் சொல்ல முடியாத துயரம் இது...” என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கையிலேயே தொண்டை அடைத்து கண்ணீர் ஓட விசும்பத் தொடங்கிவிட்டார்.

அவனோடு வாழ்ந்த வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு நாளும் எவ்வளவு அற்புதமானது. அறிவும், சுறுசுறுப்பும், துணிவும், வாஞ்சையுமிக்க என்ன உன்னதமான பெண் அவள்! மூக்குக் கண்ணாடியை ஆட்காட்டி விரலால் சரிப்படுத்திக்கொண்டே,

“தேசிய இனப்பிரச்சினை சம்பந்தமாக...” என்ற கட்டுரையை நடுப்பக்க விஷயமாக எழுத வேண்டும். ஆனால் அரசியல் பிரச்சினைகள் மோசமாகிவிட்டன. கட்டுரை வெளியானால் கொஞ்சம் சங்கடமும் ஏற்படும்... ஆனாலும் சங்கடங்களும், சவால்களும் ஏற்படுகின்ற போதுதான் வாழ்க்கையில் அதிகபிடிப்பும், துணிச்சலும் ஊக்கமும் ஏற்படுகின்றது... என்ன, நான் சொல்கிறேன். நீங்கள் பேசாமலே இருக்கிறீர்கள்...” என்பதுதான் அவள் கடைசியாக அவனோடு பேசிய வார்த்தைகள். நேற்று இதே வேலையில் தான் அவள் அவனோடு பேசிவிட்டு, பிரியதர்ஸனிக்கு முத்தம் கொடுத்துவிட்டு இங்கிருந்து அவசரமாகப் புறப்பட்டாள் கீதா. ஸொலமனின் உதடுகள் துடித்தன. வாயை மூடிக் கொண்டே விசும்பத் தொடங்கினான்.

8

அன்றைய தினசரிப் பத்திரிகைகள் எல்லாவற்றையும் விலைகொடுத்து வாங்கினேன். இலங்கையின் சிறப்பினை சர்வதேச தரத்திற்கு அறியவைத்தமைக்காக ஸொலமனை எல்லாப் பத்திரிகைகளுமே முன்பக்கச் செய்தியாக அறிவித்திருந்தது. ‘ஒப்ஸர்வர்’ பத்திரிகையில் தனது எழுத்துலக வழிகாட்டியான ஸொலமனைப் பற்றி எல். கே. ஒரு நீண்ட நடுப்பக்கக்கட்டுரையை எழுதியிருந்தான்.

ஸொலமனின் முகத்திலே இந்தப் பாராட்டுரைகள் எத்தகைய மாற்றத்தினையும் கொண்டு வராதது எனக்கு மிகுந்த சந்தோஷத்தை மட்டுமல்ல அவன் மீது மதிப்பினை மேலும் அதிகரிக்கச் செய்தது. பிரதம ஆசிரியருக்கும், பிரதம மந்திரிக்கும் மட்டுமே முன்னதாக அவன் இச்செய்தியினைத் தெரியப்படுத்தியிருந்தான்.

நான் அவனிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டபோது அவன் மிகுந்த நெகிழ்ச்சியோடு என்னைக் கட்டித் தழுவிய படியே, “யோ, அமெரிக்காவிலிருந்து திரும்பியதும் நான் கட்டாயம் பிரியாவோடு யாழ்ப்பாணத்திற்கு வருவேன். வந்து உன்னுடைய மனைவியிடம் நீ ஒரு அசட்டுப் பயல் இல்லையென்று கட்டாயமாகச் சொல்லுவேன்” என்று வாஞ்சையோடு கூறினான். பின்னர் கடகடவென்று சிரித்தான்.

அப்போது நான் மீண்டும் பழைய ஸொலமனைக் கண்டு கொண்டேன்.

(1985)

□□□

சைக்கிள்

தீமயந்தி தனக்கு ஒரு சைக்கிள் வாங்கித் தரவேண்டும் என்று சொன்னதும் எங்கள் வீட்டிலே குட்டிப் பூகம்பமொன்று உருவாகிவிட்டது. முதலிலே எனது தாயார்தான் என்னைத் திட்டத் தொடங்கினாள். கோபம் வந்தால் எனக்குப் பக்கத்திலே நின்று சத்தம் போட்டுத் திட்டினால்தான் அவளுக்கு மனம் ஆறுதல் பெறும். இன்று வழமையையும் மீறி அதிகமாகவே சத்தம் போட்டுத் திட்டினாள். கலிகாலம் இத்தவிதமாக கெட்டு முற்றிப் போனதுக்கு பெண்களின் அடங்காப்பிடாரித்தனங்களும் முக்கிய காரணமென்பது அவளுடைய அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை. பல தடவைகளில் என்னுடைய மனைவியோடேயே அவள் முணுமுணுத்து பேசியிருக்கின்றாள். என்னுடைய மனைவி வினோதினி, அம்மா சொல்வதனை இப்போதெல்லாம் கவனித்துக் கேட்ப தில்லை. மெல்லிய புன்னகையோடு, “எவ்வளவு சொன் னாலும் வயது போன மனிஷர் தாங்கள் நினைக்கிறதுதான் சரியென்று பிடிவாதம் செய்வினை. கத்துகிற அளவுக்கு கத்திப் போட்டிருக்கட்டும். இவர்களோடை நேரத்தை ஏன்

வீணாக்க வேணும்?” என்று பொதுப்படையாகவே கூறிவிட்டு அங்கிருந்து சென்று விடுவாள்.

அம்மா என்னைத் திட்டத் தொடங்கியதும் அவ்விடத்திலிருந்து வினோதினி மெதுவாக எழுந்து போய்விடுவாளென்று நினைத்தேன். ஆச்சரியம்! வினோதினி இருந்த இடத்திலேயே அசையாமல் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

எதிரேயுள்ள பூக்கள் பொலிந்து வாசனை கமழ்கின்ற மல்லிகைப் பந்தலைப் பார்த்தவாறிருந்தவள் எனது பக்கமாகத் திரும்பி அர்த்த புஷ்டியோடு என்னைப் பார்த்தாள். பின்னர் தமயந்தியை ஏறிட்ட வினோதினி உதட்டைச் சுழித்தவாறே, “உனக்கு இப்ப என்ன அவசரத்திற்காக ஒரு சைக்கிள் தேவையாய் இருக்குது?” என்று கேட்டாள்.

அம்மாவின் சுருக்கம் விழுந்த முகந்தனிலே இப்போது இலேசான வெளிச்சம். ஆயினும் இனிமேலே வரப்போகின்ற வினோதினியின் வார்த்தைகளுக்காகக் காத்திருப்பவள்போல மௌனம் சாதித்தாள். எனது மனநிலையும் கிட்டத்தட்ட அவ்வாறுதானிருந்தது. இப்படியான நிமிஷங்கள் இப்போதுதான் எங்களிடையே முதல் தடவையாய் தோன்றியிருந்தன.

“ஆண்பிள்ளைகளைப் போல நீயும் ஊர் சுற்றித் திரியவா போகிறாய்? முதலிலை படிப்பைக் கவனி. பிறகு மற்ற விஷயங்களைப் பார்க்கலாம்... சைக்கிள் வேணுமாம் சைக்கிள்... கண்டறியாத சைக்கிள்...”

வினோதினி, இதுதான் இந்த விஷயத்திற்கான இறுதித் தீர்ப்பு என்கிற முகபாவத்தோடு அழுந்திய குரலிலே கூறிய படியே எழுந்து விட்டாள். அம்மாவுக்கு நல்ல சந்தோஷம். முகத்திலே அலைஅலையான சந்தோஷம். நான் அவளைப் பார்த்த மறுகணமே என்னை ஏளனங் கலந்த கோபத்தோடு நோக்கினாள்:

“பொம்பிளைப் பிள்ளையை வளர்க்கிற முறையைப் பற்றி எங்களுக்குத் தெரியும்... நீ உன்னுடைய அலுவல்

களைப் பார்த்துக்கொண்டு சும்மாயிரு... உன்னுடைய போக்குக்கும் விருப்பத்துக்கும் தமயந்தியை வளர்த்தால் அவள் நிச்சயமாக ஒரு அல்லிராணியாகத்தான் வருவாள்...”

தமயந்திக்கு ஜூன் மாதம் பதினைந்தாம் திகதியன்று பதினான்கு வயது முடிந்து பதினைந்தாகின்றது. பத்தாவது வகுப்பிலே படிக்கின்றாள். சுறுசுறுப்பான வண்ணாத்திப் பூச்சி. மனத்திலும் வார்த்தைகளிலும் எந்நேரமுமே துடிதுடிப்புத்தான். உலகின் மகிழ்ச்சியெல்லாம் கண்களிலே உற்சாகமாய்ச் சிரித்திருந்தன.

அந்த விழிகள்தனிலே இப்போது கண்ணீர் அரும்பிக் கோர்வையிட்டிருந்தது. பிரயத்தனத்தோடு அழகையை வாய்க்குள்ளே நசுக்கிக் கொண்டிருந்தவள், நான் பக்கத்திலே போனதும் பரிதாபகரமான குரலிலே பொருமி வெடித்தாள்.

“அழாத தமை. இவையெல்லாம் கத்திப் போட்டிருக்கட்டும். நான் என்னுடைய பிள்ளைக்கு கட்டாயம் சைக்கிள் வாங்கித் தருவன். முகத்தைக் கழுவிவிட்டுப் போய்ப் படியுங்க... அழுதால் தலையிடிக்கும்... நான் சொல்லுறதைக் கேட்க வேணும்...”

அவளின் பொருமல் மெல்ல மெல்ல அடங்கிற்று. என்னைப் பார்க்காமல் குனிந்தவாறே நின்றதைப் பார்க்க எனது மனம் நெகிழ்வுற்றது. வெளியே அடைக்கலங்குருவிகளின் கீச்சுக்குரல்கள் காற்றின் சுழிப்பினுள்ளே லேசாக மடங்கி இலேசாகவே கேட்டுக்கொண்டிருந்தன. கண்களைத் துடைத்தவாறே தமயந்தி அங்கிருந்து கிணற்றடிப் பக்கமாக நடந்தாள்.

வினோதினி மெதுவாகச் செருமிக்கொண்டே எனக்குப் பின்னால் வந்து நின்றாள். அவளின் மௌனமே, அவள் என்னோடு நிறையவே பேச வந்திருக்கிறாளென்பதைக் கூறிற்று.

“வினோ, தமயந்தி மிகவும் ஆசைப்பட்டுக் கேட்கிறாள். ஆயிரத்திஐந்து ரூபாவுக்குள்ளை ஒரு புது ‘ஏசியா பைசிக் கிள்’ வாங்கிவிடலாம். பள்ளிக்கூடத்துக்கும் போய் வர மட்டு மில்லை... எல்லா வேலைகளுக்கும் உதவுந்தானே...”

மங்கிக் கொண்டு வருகின்ற வெளிற்சத்திலே வினோ தினியைப் பார்த்தேன். அவளின் முகம் சற்று முன்னர் இருந்தது போலவே இறுகிக் காணப்பட்டது. வட்ட முகத்திலே கடுமை பொதிந்திருந்தது. என்னை இப்போது இ க ழ் வோடும் எரிச்சலோடும் பார்த்தாள் வினோதினி.

“நீங்கள் ஏன் இப்படி கொஞ்சமுமே பொறுப்பில்லாமல் கதைக்கிறீங்கள்... தமயந்தி இப்ப குழந்தைப்பிள்ளையில்லை; குமர்ப்பிள்ளை. இந்த வயதிலைதான் பிள்ளைகளைக் கட்டுப் பாடாக வளர்க்க வேணும்... அவளை ஏன் ஒரு ஆண்பிள்ளை போல வளர்க்க நினைக்கிறியன்? சைக்கிள்... சைக்கிள்... சைக்கிள் இல்லாட்டில் இப்ப என்ன குறை வந்திட்டுது... இப்ப சைக்கிளை வைச்சு என்ன செய்யிறது?... ”

பொரிந்து தள்ளிய வினோதினி, வெளியே கேட்ட சத்தத் தினால் பேச்சை நிறுத்தினாள். சஞ்சயன்—எனது மூத்த மகன் வாசல் வழியாகச் சைக்கிளை உருட்டியவாறே வந்து கொண்டிருந்தான்.

சஞ்சயனுக்கு வயதினை மீறிய வளர்த்தி. எந்நேரமும் அலைந்த தலைமயிர். தாயைப் போலவே வட்டமான முகம். இப்போது தாயைப் போலவே இறுகிப் போய் — சினமும் படபடப்பும் கொதித்து வடிகின்ற முகம்.

“அப்பா, இனியென்றாலும் இந்த சைக்கிளுக்கு நல்ல உயர், டியூப் வாங்கித் தந்திடுங்கோ... அடிக்கடி போகிற வழியிலையே ‘பஞ்ச’ராகி விடுகுது... நினைச்சுக் கொண்டு போகிற எந்த அலுவலையுமே செய்ய முடியிறதில்லை. பள்ளிக் கூடத்திலே கூட அடிக்கடி ‘லேட்’டாகப் போய் பேச்சு வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறன்... இன்றைக்கும் பாருங்க... எல்லா அலுவலுமே பாழாய்ப் போய்ச்சுது... கால்

முறிஞ்சு போனது போலை உருட்டிக் கொண்டு வாறன் என்று தெரியுமா?...’’

அவனது சிரமங்கள் வார்த்தைகளாகி, வார்த்தைகளின் முடிவில் மூச்சிரைத்தான். பின்னர் சைக்கிளை செவ்வரத்த மரத்தோடு சாத்திவிட்டு உஸ்ஸென்று பெருமூச்சு விட்டான் சஞ்சயன். ஷேர்ட் வியர்வையால் தெப்பமாய் நனைந்து உடலோடு ஒட்டியிருந்தது. மகனை கருணை ததும்பப் பார்த்தவாறே கனிவாகக் கூறினாள் வினோதினி:

“சரி, சரி. போய் முகம் கைகாலை அலம்பிக் கொண்டு வா... தடிமன் காய்ச்சல் வந்திடப் போகுது...”

கூறிமுடித்த வினோதியினியின் மனதிலே என்னவோ பளீச்சிட்டிருக்க வேண்டும். திடீரென்று குரலிலே கவலை அழுந்திப்படிய, “நாளைக்கு எத்தனையோ வேலைகள் இருக்குது... இவனுடைய சைக்கிளுக்கு வியாதி வந்திட்டுது... இனியும் செய்விக்கிறதுக்கு எவ்வளவு வேலை இருக்குது... இப்பதான் சமாளிக்கலாம். நாளைக்கு? நாளைக்கு காலை யிலை பால் வாங்கப் போறது எப்படி? கடையிலை போய் அரிசி வாங்க வேணும்... லாண்டிரிக்குப் போய் தமயந்தி, உங்களினுடைய உடுப்புகளை எடுக்க வேணும்... பின்னேரம், மாலதி வீட்டுக்குப் போய் அந்த ‘யூனிபாரம்’ தைச்சு முடிஞ்சிருந்தால் எடுத்து வாறதாக சஞ்சயன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தவன்’’ என்றவள், துவாயினால் முகத்தைத் துடைத்த வாறே வருகின்ற சஞ்சயனை கெஞ்சுகிறாற் போன்ற பாஷைத் தோடு பார்த்தாள்.

“சஞ்சயா, இப்பவே கொண்டுபோய் பக்கத்திலையே நின்று இந்தச் சைக்கிளை ‘பஞ்சர்’ ஒட்டிக் கொண்டு வர மாட்டியோ? நாளைக்கு எவ்வளவு வேலைகள் செய்ய வேண்டி இருக்குது... அதை நினைச்சாலே தலையிடிக்குது... துரைசிங்கத்தினுடைய சைக்கிள் கடைக்குப் போனால் அவன் கட்டாயம் ஒட்டித் தந்து விடுவான். கூடக் காசு கேட்டாலும் கொடுக்கலாம்... போயிட்டு வா ராசா... ஐத்து

நிமிஷத்திலை நான் தேத்தண்ணீர் தந்திடுவன்... குடிச்-
சிட்டுப் போ...' "

தணிந்து வந்தது சஞ்சயனின் குரல்.

“என்னம்மா இது... இப்படிக் கெஞ்சுகிறியள்? சைக்கிள் இல்லையென்றால் எவ்வளவு கஷ்டம் என்று எனக்குத் தெரியாதோ? நான் இப்போ வருகிறபோது துரைசிங்கத்தினுடைய கடை வழியாகத்தான் வந்தனான். நேற்று இரவு துரைசிங்கத்தினுடைய அண்ணன் செத்துப் போய் விட்டாராம். அதனாலே கடையைப் பூட்டியிருக்கிறார்கள்... இனி எப்போ கடையைத் திறப்பார்களோ தெரியேல்லை... எனக்கும் எத்தினையோ வேலைகள் நாளைக்கு இருக்குது. என்ன செய்யப் போகிறேனோ தெரியவில்லை...”

சொல்லிக்கொண்டே மீண்டும் சைக்கிள் சாத்தி வைக்கப் பட்டிருந்த செவ்வரத்த மரத்தடிப் பக்கமாக நடந்தான் சஞ்சயன்.

நெற்றியைத் தேய்த்தவாறே யோசித்தபடி நின்றான் வினோதினி. முகத்திலே மண்டிய கவலையும், குழப்பமும். நாளைப் பிரச்சினை மனதினை வெகுவாக அழுத்துகின்ற தென்பதனை அவளின் முணுமுணுப்பு துல்லியமாகவே சொல்லிற்று.

கொஞ்சநேரம் முந்தித்தான் சினம் சூடேறிய குரலிலே வினோதினி என்னைப் பார்த்துக் கேட்டாள்:

“இந்த சைக்கிளை வைத்து என்ன செய்கிறது?”

சைக்கிள் இல்லாமல் இருப்பது கால் முறிந்தது போல என்று ஆதங்கத்தோடு கூறுகின்றான் சஞ்சயன். அவனது பரிதவிப்பைப் பார்க்கவே மிகவும் பரிதாபகரமாயிருக்கின்றது. சைக்கிள் இருக்குமாயின் பள்ளிக்கூடத்திற்குச் செல்லலாம். கடைகளுக்குப் போகலாம். குறுகிய நேரத்திலே வேலைகளை முடித்துக்கொண்டு களைப்பின்றி திரும்பிவிடலாம். பிறரோடு நெருக்கி அடித்துக் கொண்டு பஸ்ஸினுள் திணிந்து கசங்கிக்.

கொள்ளாமல் தளியாக, சுதந்திரமாக எந்நேரம் எவரிடமும் போய் வரலாம். எவ்வளவு நேரத்தை மிகுதியாக்கி அத்தியந்த நண்பன் ஒருவனாய் உதவுகின்றது இந்த சைக்கிள்.

பஸ்ஸிலேயே சதா காலமும் அலுவலகம் சென்று வருகின்ற எனக்கு—அதனுள்ளான நெருக்கடி வியர்வை நாற்றம் அவமதிப்புகள் என்பனவற்றால் மறுக்கிகொண்டு கொழும் பினிலே வாழ்ந்து வருகின்ற எனக்குத்தான் இந்தசைக்கிளின் பெறுமதி தெரிகின்றது.

சைக்கிளை நினைத்தவுடன் எனது அலுவலகத்திலே என்னோடு பணிபுரிகின்ற யுவதியான சுசீலா நினைவிலே வந்தாள். எல்லாவற்றிலும் வித்தியாசமாகவே தெரிகின்ற சுறுசுறுப்பான, கருமையான அழகி. எந்நேரமும் புதிதாகவும், அநியாயங்களுக்கெதிராகவும் பேசிக்கொண்டிருப்பவள். செய்கைகளிலுந்தான்.

“எனக்கு அலுவலகத்திற்கு சைக்கிளில் வரவேண்டும் என்றுதான் நிறைய விருப்பம். ஆனால் நான் வாடகைக்கு குடியிருக்கிற வீட்டிலே சைக்கிள் நிறுத்துவதற்குக் கூட இடமில்லை. உங்களுக்குத் தெரிந்த எங்காவது வீடிருக்குமாயின் சைக்கிள் வைப்பதற்கு வசதியாகப் பார்த்துச் சொல்லீர்களா?”

சுசீலாவை ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தேன். அவளது செயல்களைப் போலவே சொற்களும் நேர்த்தியானவை.

“சைக்கிளில் வருவது களைப்பாயிருக்காதா சுசீலா... அதோடு றோட்டெல்லாம் சனக்கூட்டமாயிருக்கும்...” என்று நான் கூறியபோது சுசீலா லேசாகச் சிரித்தாள்.

“சைக்கிளில் வருவதிலுள்ள கஷ்டத்தைவிட பஸ்ஸில் பயணம் செய்வது மிகவும் கஷ்டம். மனமும் உடலும் இம்சைப்பட்டுக்கொண்டேயிருக்கும்... நாளாந்தத் தலைவலியா யிருக்கும்...”

சிறிது நிறுத்திவிட்டு அவளே தொடர்ந்து கூறினாள் :

“சைக்கிளில் வர வேண்டுமென்று நான் ஏன் அவதிப் படுகிறேன் என்று நீங்கள் கேட்கலாம்? கற்பழிப்பு என்ற இம்சை — மறைவுகளில் மட்டும் நடைபெறுவதாக நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்...? பஸ்களில் நெருக்கியடித்து பெண்ணோடு மல்லிட்டு அவளை காமாந்தகாரமாக நசிக்கின்ற பேடித் தனங்களும் ஒரு இம்சைதானே... பெண்ணுக்கெதிரான சித்திரவதைதானே... பஸ் ஸ்டாப்பில் நின்று எத்தனை கிண்டல் மொழிகளைத் தாங்க வேண்டியிருக்கிறது... நான் எத்தனை செருப்புகளை இதன்மூலம் அறுந்துபோக வைத்திருக்கின்றேன்... இவைகளிலிருந்தெல்லாம் விடுதலை கிடைக்குமென்பதால் ஒரு சைக்கிளை வைத்திருக்க நான் விரும்புகின்றேன்... இதனால் நாளாந்த தலைவலிகளை யெல்லாம் தவிர்க்கலாம்...”

சுசீலாவின் குரலிலே என்னோடு பஸ்ஸில் வருகின்ற பெண்களையெல்லாம் அப்போது நான் நினைவு கூர்ந்தேன். கனிவாக அவளைப் பார்க்கத் தோன்றிற்று. “சுசீலா, கட்டாயம் சைக்கிள் வைக்கத்தக்கதொரு வீடாக உமக்கு வாடகைக்கு பிடித்துத் தருவேன்...”

...வினோதினி சோர்வோடு என்னைப் பார்த்தாள்:

“நாளைக்கு என்ன செய்யிறது? நடந்து போய்த்தான் எல்லா அலுவல்களும் பார்க்கவேணும்... வேறை வழியில்லை...”

நான் பட்டென்று சொன்னேன்: “தமயந்தியிடமும் ஒரு சைக்கிள் இருந்தால் இப்ப யோசித்துக் கஷ்டப்படத் தேவையில்லை. அவளே எல்லா அலுவல்களையும் பார்த்துக் கொண்டு வந்திருவாள்...”

அமைதியற்று என்னைப் பார்த்தாள் வினோதினி:

“நீங்கள் ஏன் இப்படி வரிஞ்சுகட்டிக் கொண்டு அவளை ஒரு ஆண்பிள்ளை ஆக்கிறீர்கள் என்று நிச்சிதீங்கள்? எனக்கோ

தலை நிறைஞ்ச தலையிடி... உங்களுக்கு எந்த நிலைமையும் விளங்கவே இல்லை...விளங்கிக் கொள்ளவும் மாட்டீங்கள்...

வினோதினி படபடத்துக் கொண்டு அங்கிருந்து நடந்து போய் விட்டாள். உண்மைதான் அவளுக்கு தலைநிறையவே தலைவலிதான். அவள்தான் வீட்டில் எல்லாமாகவே இருக்கின்றாள். வேலைக்காரியாக, சமையற்காரியாக, சலவைக்காரியாக, தாயாக, என் மனைவியாக. பாவந்தான். ஆனாலும் ஏன் ஒரு மூன்றாந்தர முட்டாளாக இந்த விஷயத்திலே போய் படபடத்துக் கொண்டிருக்கின்றாள்?

எதிரே கதவு வழியாகப் பார்த்தேன்.

தமயந்தி படிக்க உட்கார்ந்துவிட்டாள். அவனைப்பார்க்க நெஞ்சினுள்ளே இரக்கம் கசிந்தது. மௌனமே இயல்பாய் வாய்ந்த சின்னப் பூங்கொத்து. இந்தப் போக்கிலிருந்து இவளை மாற்றி ஆகவே வேண்டும்.

நான் முற்றத்திலே இறங்கி கொஞ்சநேரம் நடத்துக் கொண்டிருந்தேன். பெளர்ணமி தினம். தங்கத்தகடாக அடிவானிலே உருண்டு உயர்கிற முழுநிலவு மனதினை நிறைந்தது. எங்கள் வீட்டு வேலியோடு நிற்கின்ற முல்லைப் பூச்செடியிலிருந்து மெலிதான வாசனை எங்கும் கமழ்ந்து பரவிக்கொண்டிருந்தது.

2

வேலியோடு நிற்கின்ற முல்லை மரத்திற்கு அருகாக அடிவானிலே மூன்றாம்பிறை தணந்துண்டாய் எரிந்து கொண்டிருந்த நேரத்தின் போதிலேதான் வினோதினி தனது துணிச்சலான இளம்பருவக் கதைகளை எனக்குக் கூறினாள். அவள் அவற்றைச் சொல்லி எத்தனையோ வருஷங்கள் கழிந்தோடிப் போய்விட்ட போதிலும்—அந்தச்

சம்பளம், மிகுந்த பசுமையோடு, இப்போதும் மணக்கின்ற மூல்லைப்பூக்களின் சுகந்தமாக மனதினுள்ளே நிலைத்திருக்கின்றது.

“உங்களுக்குத் தெரியுமா? என்னுடைய அம்மா என்னை பெண்கள் கல்லூரியில் சேர்க்கிறதுக்கே சொந்தக்கார ரோடை ஒரு பெரிய போராட்டமே நடத்தியிருக்கிறா. இதனாலே பல பேரோடை பேசாமலே விட்டிருக்கிறா. ஊரிலையுள்ள எத்தனையோ பேருடைய எதிர்ப்பைப் பற்றியும் அக்கறைப் படாமல் என்னைப் படிப்பித்து ஆளாக்கி இருக்கிறா... அடேயப்பா நான் எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டேன்...”

“அப்படியோ? அப்படி என்ன போராட்டம் நடத்தினவ?”

பெருமைபொங்க என்னைப் பார்த்தாள் வினோதினி.

“எங்களுடைய ஊர்ப் பள்ளிக்கூடத்திலையிருந்து முதன் முதலாக நகரத்திலே உள்ள பெண்கள் கல்லூரிக்குப் படிக்கப் போன முதல் ஆள் நான்தான். அந்தக் கல்லூரிக்கு நான் யூனிபாரம் அணிந்துகொண்டு போன அன்றைக்கே ஊரிலை பெரிய கலவரம். முழங்கால் வரை சட்டை அணிந்துகொண்டு குமர்ப்பிள்ளை ஒருத்தி வெளியாலை வெளிக்கிடேலுமா? இதனாலே ஊரினுடைய மானம் மரியாதையே போகப் போகிறதென்று எத்தனையோ பேர் ஒப்பாரி வைக்கத் தொடங்கிவிட்டினம்...”

அந்தச் சம்பவத்தினை மனதினுள்ளிருந்து மீட்டெடுத்து எண்ணிப் பரவசமடைகின்ற வினோதினியின் முகத்தை நான் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். அவளின் எண்ணங்களெல்லாம் இழந்து போன காலங்களில் தரித்திருக்க வேண்டும்.

“அம்மாவிட்டை வந்து எத்தினையோ பேர் முறைப் பட்டிருக்கினை... குமர்ப்பிள்ளை முழங்காலளவிலை இப்பிடிச்

சட்டை போட்டுக்கொண்டு இங்கிலீஷ் படிக்கப் போறதைப் போல வெட்கமான விஷயம் வேறே ஒன்றுமே இல்லை என்று அருவருத்திருக்கினை... சிலர் அம்மாவை நேருக்கு நேராக வெருட்டியே பார்த்திருக்கினை. அம்மா இது ஒன்றுக்குமே பயப்பிடேல்லை. இதெல்லாம் கொஞ்சமுமே பிரயோசனமில்லாத பழைய கால நம்பிக்கைகள், என்னுடைய மகளை நான் எப்படி நினைக்கிறேனோ அதுபோலவே வளர்ப்பேன் என்று முடிவாகவே சொல்லிவிட்டா... அடேயப்பா என்னை அவ எவ்வளவு துணிச்சலோடை வளர்த்து ஆளாக்கிவிட்டிருக்கிறா...''

நன்றி பெருகிக் கனிந்தது வினோதினியின் சொற்களிலே.

கொஞ்ச நேரம், நான் வினோதினியின் தாயாரை நினைவுக்கு கொண்டு வந்தேன். மிஸஸ். இன்பமலர் திருநாவுக்கரசு. சிவப்பான உருண்டை முகத்திலே பளபளக்கிற சோடாபாட்டில் கண்ணாடி. இந்த வயதிலும் கருமையாய் படர்ந்திருக்கின்ற அடர்ந்த கூந்தல். அவள் ஆங்கில மொழியிலே பயின்ற பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியை. தாசூரில் வைத்த பிரியத்தாலே அவரின் கதாபாத்திரத்தின் பெயரையே தனது மகளுக்குச் சூட்டியவள். வினோதினி எட்டுவயதாக இருக்கின்ற போதே தகப்பனார் மாரடைப்பால் இறந்து போய்விட்டார். அதன் பிறகு தன்னுடைய மகளை, அவள் தீவிரமான தொரு இலட்சிய வேகத்தோடு உருவாக்கினாள். உயர்படிப்பினைத் தொடர்வதற்கு வசதியிருந்தும் இருபது வயதாக முன்னரே வினோதினிக்கு என்னைத் திருமணம் செய்து வைத்துவிட்டாள்.

வினோதினி மிக நன்றாக ஆங்கிலம் பேச, எழுதத் தெரிந்தவள். பத்திரிகைகளை ஒழுங்காக வாசித்து விட்டு ஆரம்பகாலத்திலே என்னோடு அன்றாட நிகழ்வுகளினைப் பற்றி, மிகுந்த புத்தி பூர்வமாக விவாதிப்பாள். தன்னுடைய ரசனைக்குரிய புத்தகங்களை எல்லாம் மனந்தினைத்து வாசிப்பாள். விமர்சித்துக் கூறுவாள்.

வெலன்மனா தெரஸ்கோவா என்ற ருஷ்ய வீராங்கனை விண்வெளியிலே பறந்த செய்தியினைப் பத்திரிகையிலே வாசித்த அன்று அவள் எல்லையில்லாத களி பேருவகை கொண்டிருந்தாள். தனது குடும்பத்திலே பிறந்த ஒருத்திக் காக, அவளின் துணிச்சல் மிகு தீரச் செயலிற்காகப் புள காங்கிதமடைந்திருப்பவனைப் போலத் தோற்றங் கொடுத்தாள் வினோதினி.

“எங்களுக்கொரு மகள் பிறந்தால் அவளை வெலன் மனா தெரஸ்கோவைப் போலத்தான் வளர்க்க வேணும்; நான் வளர்ப்பேன்.” — மணமான புதிதிலே, கிறக்கம் மாறாத நிலைதனிலே சொல்லப்பட்டவை அல்ல அந்த வார்த்தைகள் என்று அப்போது நான் முடிவுகொண்டேன். அவ்வளவு உற்சாகப் பெருக்கினிலே மூழ்கிப் போயிருந்தாள் வினோதினி. நான் சந்தித்த பல பெண்களை விட அவள் மிகவும் புத்திசாலியாகவும், துணிச்சல்காரியாகவும் காணப்பட்டது எனக்குப் பெருமிதம் அளித்தது. இத்தகைய பெருமிதத்தின் காரணங்களே சில வேளையில் எனக்குச் சங்கடங்களையும் தோற்றுவித்தன. அதிலும் நான் பெருமையே கொண்டேன்.

எங்களுக்கு திருமணமாகி மூன்று மாதங்கழித்து, ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமையன்று அம்மாவுக்கும் வினோதினிக்கும் முதலாவது சச்சரவு தொடங்கிற்று.

அம்மா, கிணற்றடியை மிகுந்த பிரயத்தனத்தோடு மண் வெட்டியால் சுரண்டி நீருற்றிச் சுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தாள். கிணற்றுக்கட்டைச் சூழவே உள்ள சிமெந்துத் தரையினைச் சுற்றி, தூசி மெல்லிய பச்சையில் படர்ந்திருந்தது. நீரினுள்ளேயும் இலேசான பாசிப் படலம். கிணற்றை இறைத்தும் அதிக நாட்களாகிவிட்டன. எங்களுக்கு திருமண ஆயத்தங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தபோதே கிணற்றினை இறைக்க வேண்டுமென்று அம்மா சொல்லிக்கொண்டிருந்தனை இப்போது நினைத்த போது எனக்கு மிகவும் சங்கடமாகவே இருந்தது. அது நிறைவேற்றவில்லை.

“ஏனம்மா நீங்கள் இந்தக் கஷ்டமான வேலையை எல்லாம் செய்யிறியள்? மண்வெட்டியை என்னிடம் தாருங்கோ, நான் பாசியை எல்லாம் வழிச்செறியிறன். இங்கே கொண்டு வாருங்கோ மண்வெட்டியை...”

வழமையாக என்றால் — வாஞ்சையும், மகிழ்ச்சியும் தெகிழ்ச்சியும் தொனிக்கின்ற புன்முறுவலோடு, அம்மா-நான் சொல்வதனைக் கேட்டுக்கொள்வாள். அலுத்துக் கொள்வது போல பாவனை செய்தவாறே என்னைப் பார்வையால் விழுங்குவாள், இன்றோ நான் சொல்வதனைத் துளியளவும் கேளாதவள் போல எரிச்சலளிக்கிற வைராக்கியத்தினோடு மேலும் விரைவாக கிணற்றுக் கட்டினை மண்வெட்டியால் கறகறவென்று முரட்டு ஒலி எழ வழித்துக் கொண்டிருந்தாள். எப்படியிருப்பினும் குனிந்தவாறே மண்வெட்டியோடு தள்ளாடிய வண்ணம் அவள் பாசியை வழித்துக் கொண்டிருப்பது எனது மனத்தினை முள்ளென அழுத்தி நோகச் செய்தது. அவளின் பக்கத்திலே சென்று கையிலே வைத்திருந்த மண்வெட்டியினை இழுத்துப் பிடுங்கினேன். மூர்க்காவேசத்தோடு கையினை உதறிக் கொண்டு நிமிர்ந்தாள் மறுகணமே. இப்படித் தனலாய் எரிக்கின்ற பார்வையினை அவளது கண்களிலே இதுவரை காலமும் நான் கண்டதேயில்லை. மனம் திக்கென்று விழுந்து நொந்தது. மண்வெட்டி அவளது கைக்கு மாறிற்று.

“என்னம்மா... என்னத்துக்காக இப்படிக் கோபிக்கிறியள்? நான் இப்ப என்ன செய்தனான்?”

அதே பார்வை மீண்டும் என்னை மோதித்தன்விற்று. மண்வெட்டியில் கையை ஊன்றிச் சரிந்தவாறே களைத்த குரலில் கோபம் கலக்கப் பொரிந்து தள்ளினாள். மூச்சுத் திணறிற்று அவளுக்கு.

“இந்தப் பாசியை இன்றைக்கு வழிச்செறிந்தால் நாளைக்கே இதைவிட அதிகமாக வந்துவிடும். இதுவரை காலமும் இல்லாத பாசி இப்பமட்டும் ஏன் கிணற்றுக்குள்ளை

யும், கிணற்றுக் கட்டினைச் சுற்றியும் படைபடையாய் வருகு
தென்று உனக்குத் தெரியுமா... உனக்கு இதெல்லாம் எங்கை
தெரியப் போகுது?''

எனக்கு சிரிப்பாய் வந்தது.

பாசி எப்படித் தோன்றி வளர்கின்றது என்ற தாவரவியல்
காரணத்தையும், கிணறு இறைக்கின்ற காலம் கடந்து
போனதினையும் அவளுக்கு விளங்கப்படுத்தி, அடுத்த சனிக்
கிழமையன்றே கிணற்றை இறைப்பதற்கான ஒழுங்கினையும்
செய்துமுடித்துவிடுவதாக அவளுக்கு உத்திரவாதமளித்தேன்.
பிரச்சினை இவ்வளவு எளிதினில் முடிந்து விட்டதே என்ற
திருப்தியோடு அவளைப் பார்த்த எனக்கு அவளின் மேலும்
சிவப்பேறிய முகம் சஞ்சலத்தோடான வியப்பினை அளித்தது.
மூளை, இலேசாகவே சந்தேகத்தோடு எனது காதைப்
பிடித்து முறுக்கியது.

''நீ மடையனைப் போலை முட்டாள் கதையெல்லாம்
பேசவேண்டியதில்லை. நீ சொல்கிற அந்தக் காரணங்க
ளாலை இந்தப் பாசி இந்த இடமெல்லாம் வரேல்லை.
உன்னை பெண்சாதியைப் போய்க் கேள்... தெரியவரும்.
நான் சொன்னால் அவள் கேட்கப்போறதில்லை... கேட்கமாட்
டாள். பெரிய புதினமான ஒருத்தியை நீ கல்யாணம் கட்டிக்
கொண்டு வந்திருக்கிறாய். எனக்கு இது நிர்ப்பந்தமான.
தலையெழுத்து... இந்தக் கரைச்சல்களுக்கை எல்லாம் நானி
ருந்து சீவிக்க வேண்டியிருக்குது... கடவுளே... கடவுளே...''

என் மனம் துணுக்குற்றுக் குழம்பியது. பாசி படர்
வதற்கும் வினோதினிக்கும் என்ன தொடர்பு. அப்துல்
காதரும் அமாவாசையும் பழமொழியாய் மனதில் வந்து சிரிப்
பூட்ட, தலையைச் சொறிந்தவாறே பள்ளிப் பையனைப்
போல அம்மாவைப் பார்த்தேன்.

''என்னம்மா இது? என்னைப் போட்டுக் குழப்புகிறீங்
கள்? கொஞ்சம் விளங்கச் சொல்லுங்கோ...''

அம்மா, மண்வெட்டியைத் தள்ளி விழுத்திவிட்டு இருப்பிலே கைகளை ஊன்றிக் கொண்டு நிமிர்ந்து நின்றாள்.

“உனக்கு எதையடா நான் சொல்ல? உனக்குத் தெரியுந்தானே... இந்த வீட்டிலே நான் எவ்வளவு ஆசாரமாக இருந்து கொண்டு வாறன்... என்ன விரதத்தை இந்த வீட்டிலே நான் பிடிக்காமலிருக்கிறன்? ஒரு துடக்கு வீட்டுக்கு போய்விட்டு வந்தாலும் நல்லாக அள்ளி முழுகிவிட்டுத்தான் வாசற்படியிலை கால் வைப்பேன். ஆனால் நீ தேடிக்கொண்டு வந்திருக்கிற பெண்சாதிக்கோ ஒரு விதமான துடக்கோ, தீட்டோ இல்லை... ஒரு பெண்ணுக்கு மாதத்திலை மூன்று நாள் துடக்குக் காக்க வேணும்... ஆனால் இதெல்லாம் தெரியாதது போலை அவள் நடக்கிறாள்... இந்த வீட்டுக் கிணற்றடியிலை என்றைக்கு அவள் துடக்கோடை ஏறினாளோ அன்றைக்கே கிணறு அசுத்தப்பட்டுப் போச்சது... இது தான் கிணறு பாசிபிடிக்கக் காரணம்... இதெல்லா வற்றையும் கவனிச்ச நீ அவளிட்டைக் கேட்கிறதில்லையோ? இதெல்லாம் காலங்காலமாகவே இருந்து வந்து கொண்டிருக்கிற அனுஷ்டானங்கள்...”

எனக்குப் பின்னாலே சரசரப்புக் கேட்டது. திரும்பினேன். விஷமப்புன்னகை முகமெல்லாம் நிறைந்திருக்க தலையை வாரியவாறே வினோதினி நின்றாள்.

அம்மா அசையாமலே நின்று வினோதினியை சிற்றெறும்பாக்கிப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள். சிற்றெறும்போ கொஞ்சங் கூடப் பரபரப்பில்லாமல் பேசத் தொடங்கிற்று:

“மாமி, என்னிலை ஏன் இப்பிடியொரு பழியைத் தூக்கிப் போடுறீங்கள்? நான் நாள் தவறாமல் குளிச்ச முழுகி நல்ல துப்பரவாகத்தான் இருக்கிறன். நீங்க சொல்லுற இந்த விஷயங்கள் எல்லாம் பழையகால அறியாமையாலை கைக் கொள்ளப்பட்ட துடக்குகள். இப்ப உள்ள எல்லாருக்கும் நீங்க சொல்கிற அனுஷ்டானங்கள்தான் சுகாதாரக் கேடு என்று தெரியும்... சுத்தந்தான் சுகந்தரும் என்று நீங்கதானே

சொல்லுவீங்கள்... வேணுமென்றால் இந்தச் சனிக்கிழமை கிணற்றை இறைத்துவிட்டுப்பாருங்க...''

எனக்கு எல்லாமே விளங்கி விட்டது. அம்மாவைப் பார்த்தேன். தவறையும் செய்துவிட்டு இவ்வளவு துணிச்சலோடு அதை இவன் நியாயப்படுத்துகிறானே என்ற பார்வையோடு சினமாகி நின்றாள் அவள். கண்கள் அகன்று எரிந்து கொண்டிருந்தன.

அவளின் பிடிவாதங்கள் மிகப் பயங்கரமானதும், எண்ணிப் பார்க்கமுடியாத உறுதியும் கொண்டவை என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த செய்தி. திருமணமான புதிதில், ஐயா அவளை சினிமாவுக்கு அழைத்துச் சென்றிருந்தார். தியேட்டருக்குள் போகும்போது யாரோ ஒருவன் சனநெருக்கடியைப் பயன்படுத்தி அம்மாவின் மார்பிலே இடித்து விட்டான். அவ்வளவுதான் கண்ணீர் மல்க தியேட்டரிலிருந்து ஐயாவையும் அழைத்துக் கொண்டு வீட்டிற்கு வந்துவிட்டாள் அம்மா. அன்றிலிருந்து சாகும்வரை சினிமாவுக்குப் போவதில்லை என்று சபதம் செய்துகொண்டு, சினிமாப்பித்தரான ஐயாவிடம் தனது சபதத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்று சத்தியம் வாங்கிக் கொண்டாள். நான் எனது சினேகிதர்களுடன் முதன் முதலாக திருட்டுத்தனமாக சினிமா பார்த்தபோது எனக்கு வயது பதினேழு. இவற்றையெல்லாம் திருமணமான சில நாட்களின் பின்னே வினோதினிக்கு சொன்னபோதே அவள் சிரித்தபடி, “அப்படியா? அப்படியென்றால் நான்தான் மாமியோடு சண்டை போட்டு அவளைத் திருத்த வேண்டிவரும்...” என்றாள்.

பலமுறை அவர்களுக்குள் தகராறுகள் முளைத்தன. ஆனால் பாசி சம்பந்தப்பட்ட விவகாரந்தான் நீண்ட நாட்களாக அவர்களிருவருக்குமிடையே மனக்கசப்பினை உண்டாக்கியிருந்தது. ஆனால் இந்த நீண்ட கால உறவிலே அவர்களிருவரிடையேயும் மிகுந்த கருத்தொற்றுமையினை உண்டாக்கியிருந்தது தமயந்திக்கு சைக்கிள் வாங்குகிற விஷயம்

தான். இந்தக் கருத்தொற்றுமைக்கான காரணத்தினை உடனடியாகவே என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

3

இரண்டு நாட்களாக தமயந்தியின் கண்களும் வார்த்தைகளும் குறுகுறுப்பான சந்தோஷத்தினை முற்றுமுழுதாகவே இழந்து போயிருந்தன. வட்டமான முகம் திடீரென்று சுருங்கிச் சிறுத்தாற் போலத் தோன்றியது. இரண்டொரு முறை வினோதினி அவளைப் பார்த்து, “இதேன் மூஞ்சையை இப்படி நீட்டிக்கொண்டு திரிகிறாய்?” என்று ஆதரவான குரலிலே கேட்ட போதிலும் அவளது இயல்பான சுபாவங்கள் வழமைக்குத் திரும்பவில்லை.

சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கையில், சஞ்சயன் தாயின் முகத்தைப் பார்த்தான். அவளோடு பேசலாம் என்று மனம் எண்ணிற்று. தாயின் முகபாவத்தைப் பார்த்த பின்னரே அவன் பேசுவான்.

“அம்மா, தமயந்திக்கு ஒரு சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுத்தால் என்ன? எத்தனை பெட்டைகளெல்லாம் சைக்கிளிலை ஓடித்திரியிறாவை... அவளுக்கும் எல்லா அலுவல்களுக்கும் லேசாக இருக்கும். என்னம்மா நீங்களா இப்பிடிப் பிடிவாதம் பிடிக்கிறியள்?”

வினோதினி சஞ்சயனை ஊடுருவினாள். அவன் வார்த்தைகள் தன்னை நெருடினாற் போல அவன் உணர்ந்திருக்கலாம். அவன் மிகக்குறைவாக, ஆனால் புத்திசாலித்தனமாகப் பேசுவான் என்ற அபிப்பிராயம் அவளுக்கு உண்டு. ஆனால் இப்போதைய பார்வையில் வெறுமையே தொனித்தது வினோதினிக்கு.

“என்ன சஞ்சயா? உனக்குக் கொஞ்சமுமே புத்தி இல்லையா? அவளுக்கு சைக்கிளை வாங்கிக் கொடுத்து விட்டு அவளுக்குப் பின்னாலை நீயா காவலுக்குத் திரியப் போகின்றாய்? உலகம் கிடக்கின்ற நிலைவரத்துக்குள்ளை இப்படியொரு தேவையில்லாத கரைச்சலை ஏன் தேட வேணும்? சும்மா அலட்டாமல் இருந்துகொள்...”

பரிதாபம் மேலோங்குகிற முகபாவத்தினோடு தலையைச் சொறிந்து கொண்டான் சஞ்சயன்.

“என்னம்மா நீங்க? எங்கேயோவெல்லாம் சுற்றி வளைச்சுக் கொண்டு வாரியன்? தமயந்தி சைக்கிள் வாங்கினால் தன்னுடைய பாட்டுக்குப் போற இடங்களுக்கெல்லாம் போய் வருவான்... பொறுத்த நேரத்திலை அவளுக்கு சைக்கிள் நல்ல உதவியாயிருக்கும். எதுக்குப் போறதென்றாலும் அவளுக்குத் துணையாக யாராவது எப்பவும் போக வேண்டியதாய் இருக்குது. சைக்கிள் இருந்தால் அவள் நல்ல சுதந்திரமாய் எங்கையும் போய் வரலாம்...”

வினோதினி அந்த வார்த்தைகளுக்கே காத்திருந்தவள் போல இகழ்ச்சியாகச் சிரித்தாள்.

“அவளுக்குத் துணையாகப் போறதைத் தவிர்த்துக் கொள்ளத்தான் நல்ல கெட்டித்தனமாக அவளுக்கு சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுக்கச் சொல்கிறாயாக்கும்! உன்னுடைய அப்பாவும் உன்னைப் போலத்தான் நினைச்சு தமயந்திக்கு சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுக்க வேணுமென்று ஒற்றைக்காலிலே நிற்றிறார். உங்களின்ரை வசதிகளை நீங்க பார்க்கிறியன். உங்களுக்கு வேறை என்ன தெரியும்?”

வினோதியினியின் பேச்சினைக் கேட்டபொழுது எனக்கு சிரிப்பும் எரிச்சலும் மனத்தினுள்ளே கிளர்ந்தெழுந்தன. ஒன்றும் பேசாமல் சாப்பாட்டிலேயே கவனமாயிருப்பவன் போல அவர்களின் பேச்சினைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். வினோதினி உரத்த குரலிலே கதைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“எனக்குத் தமயந்தியின் மேலை உள்ள அக்கறை யாலைதான் அவளுக்கு சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுக்கப்படா தென்று நான் முடிவெடுத்திருக்கிறேன். வீணான செல்லங் கொடுத்து என்னுடைய பிள்ளைகளைச் சீரழிக்கிறதுக்கு ஒரு நாளும் நான் ஒருப்படமாட்டன்...”

அந்த வார்த்தைகள் சஞ்சயனுக்காக இல்லாமல் எனக் கெனவே சொல்லப் பட்டதென்பதை நான் அறிவேன்.

வினோதினி ஏன் இப்படி முரட்டுத்தனமாகப் பிடிவாதம் பிடிக்கின்றாள்? வெலன்டீனா தெரஸ்கோவாவைப் போல மகளை வளர்க்கவேண்டுமென்று கனவுகண்டு கொண்டிருந் தவள் எவ்வளவு அறிவு கெட்டதனமாக, ஆதாரம் எதுவுமே யற்ற முடிவொன்றினைத் திரும்பத் திரும்ப வலியுறுத்திக் கொண்டிருக்கின்றாள்? வயதாக ஆக பழமையான எண்ணங் கள் மனதினுள்ளே ஆக்கிரமிப்புச் செய்து பெண்களை மந்த புத்தியுள்ளவர்களாக ஆக்கிவிடுகின்றதா? அல்லது தனது சூழலு் , நிலுமே பணிந்து போய விடுகிறாளா அவள்?

எனது கண்கள் தமயந்தியைத் தேடின. அவள் நேரெதிரேயுள்ள தனது அறையில் உட்கார்ந்திருந்து அமைதியாகப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். தன்னைச் சூழ வுள்ள எல்லா இயக்கங்களிலுமிருந்தே முற்றிலும் விடுபட்டு ஏகாந்தமாயிருப்பவளே போல அவள் காணப்பட்டாள். நான் தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றேன் என்பதனைக் கூட அவள் அவதானிக்கவில்லை.

“சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுக்கிறதை ஏனம்மா செல்லங் கொடுக்கிறதாக நினைக்கிறியள்? எனக்கு சைக்கிள் வாங்கித் தந்திருக்கிறியளே... அதுமட்டும் செல்லம் இல்லையா? நான் மட்டும் கெட்டுப் போக மாட்டேனா?”

சாதாரணமாக இருந்த அவள், அவனை முறைத்துப் பார்த்தாள். குரல் கனத்து வந்தது.

“தீயும் தமயந்தியும் ஒன்றாடா? நீ ஆண்பிள்ளை. சாண் பிள்ளையானாலும் ஆண்பிள்ளை. எந்த நேரத்திலும் எங்கே யும் போய் வருவாய். போய் வரமுடியும். தமயந்தி பெண் பிள்ளை; குமர்ப்பிள்ளை. கண்டபடி ஊரெல்லாம் தலியாளாக திரியமுடியுமா? கொஞ்சமும் யோசனையில்லாமல் கதைக் காதை...”

இப்போது சஞ்சயன் புன்னகை செய்தான்.

“அம்மா... ஆண்பிள்ளைக்கு பெண்பிள்ளை எல்லா விதத்திலுமே சமம் என்று நீங்கள்தான் சொல்லுவீங்கள்... பெணை ஒருத்தியாலை டொக்டராக முடியுது. இஞ்சினியராய், லாயராய், ஏன் பிரதமராய்க்கூட வரமுடியுது... எங்களின்ரை விட்டு அறை முகப்பிலை வெலன்டினா தெரஸ்கோவினுடைய படத்தைக் கூட நீங்கள்தான் கொண்டுவந்து மாட்டினதாக அப்பாவும் சொன்னார்... அப்ப இவ்வளவு நாளுமே நீங்க கதைச்சுதெல்லாம் ஊருக்குத்தானோ? என்னம்மா இதெல் லாம்?...’’

சுள்ளென்று விழுந்தாள் வினோதினி.

“சாப்பிடுகிறபோது ஒன்றுக்கும் பிரயோசனமில்லாத கதைகளையெல்லாம் கதைக்கதை. புரைக்கேறிவிடும். கடை யிலும் சாமான்கள் வாங்கப் போகவேணும்... சுறுக்காகச் சாப்பிட்டு விட்டுப் போய் விட்டுவா...”

நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு முத்துலிங்கத்தைச் சந்தித் தேன். சென். ஜோன்ஸ் கல்லூரியில் படிப்பித்துக் கொண்டிருந்தவன். வேலையை ராஜினாமாச் செய்துவிட்டு மாலத் தீவுக்கு சென்றிருந்தவன் இப்போது மார்கழி விடுமுறையைப் பயன்படுத்தி நாடு திரும்பியிருக்கிறான். மாலத் தீவு மீனால் பளபளப்பு மிளிரப் புஷ்டியாக இருந்தான். அவசியம் தனது வீட்டுக்கு வரும்படி சொல்லியிருந்தான். அவனது அழைப் பினை எவ்வித சாக்குப் போக்குச் சொல்லியும் தட்டமுடியாது. அது ஒரு தலைமுறை கால சினேகிதம்.

முத்துலிங்கத்தின் வீட்டு வாசற்படியினில் காலடி எடுத்து வைத்ததும் அற்புதமான காட்சியொன்றால் சிலிர்த்துப்போய் விட்டேன். தமயந்தியின் வயதே மதிக்கத்தக்க அவனது மகள் அன்னம், முன் விறாந்தையின் மூலையிலே உட்கார்ந்திருந்து தலைகீழாய் வைக்கப்பட்டிருந்த லேடீஸ் சைக்கிளை ‘ரிப்பேர்’ செய்து கொண்டிருந்தாள். முகத்திலும் கைகளிலும் கொழுப்பு, கருமை பூசியிருந்தது. அவளைச் சுற்றி சைக்கிள் திருத்துவதற்கான ஆயுதங்கள், கிறிஸ் டின் என்பன பரம்பரி யிருந்தன. என்னைக் கண்டவுடனே அந்த இடத்திலே யிருந்து எழுந்து, சைக்கிளை நேராக நிற்க வைத்துவிட்டு நேயமான புன்னகையினால் எதிர் கொண்டபடியே, “அப்பா...” என்றவாறே உள்ளே போனாள்.

வழமையான அட்டகாச அழைப்போடு ஷேர்ட் பட்டன் களை ஒழுங்காக மாட்டியபடியே முத்துலிங்கம் வெளியே வந்தான்.

“என்ன முத்தா... அன்னமே அசல் மெக்கானிக்கைப் போல சைக்கிளை ‘றிப்பேர்’ செய்து கொண்டிருக்கிறாள். பார்க்க நல்ல சந்தோஷமாயிருக்குது...”

தகப்பனுடைய முகந்தனிலே மகிழ்ச்சி செழுமை பூசிற்று.. பெருமை வார்த்தைகளிலே துள்ளிக்குதித்தது.

“அன்னம், சைக்கிளைத் துண்டு துண்டாக்கிப் பிரிச்சுக் கொடுத்தாலும் ஒரு அரைமணித்தியாலத்துக்குள்ளை நல்ல கச்சிதமாகப் பூட்டி முடிச்சிடுவாள். பிறிலியன்ற கேர்ள். இந்த விஷயங்களிலை நாங்கள் எவ்வளவு முட்டாள்த்தனங் களை எல்லாம் மனதுக்குள்ளை புதைச்சு வைத்திருக்கிறம். எல்லா விஷயங்களும் ஆண்களாகிய எங்களுக்குத்தான் தெரியுமென்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறம். உண்மை யிலை சொல்லப் போனால் மாலத் தீவினை நான் வைச்சிருக் கிற சைக்கிளிலை ஒரு சின்னக் கறகறப்புச் சத்தம் கேட்டால் போதும், நான் உடனேயே சைக்கிள் மெக்கானிக் கடைக்குத் தான் சைக்கிளை உருட்டிக் கொண்டு ஓடுவன்... எனக்கு எந்த விஷயமுமே தெரியாது...”

என் மனதினுள், அவன் வார்த்தைகளால் சந்தோஷம் பூத்த வேளையிலே இலேசான கவலையும் படர்ந்தது.

‘சீ...வரும்போது வினோதினியையும் கூட்டிக்கொண்டு வந்திருக்க வேண்டும்...அவளுக்கும் மனதிலை உறைக்கத் தக்கதாக நல்ல விளக்கங்கள் கிடைத்திருக்கும்...’

“ஆழ்ந்து நோக்கினால் இந்த சைக்கிள்கள் யாழ்ப்பாணச் சமூக அமைப்பிலே கொஞ்சம் உடைவுகளைக் கொண்டு வந்திருக்கிறதென்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். நான் இங்கே வந்து ஆக இரண்டே இரண்டு நாட்கள்தான். ஆனாலும் பெருந்தொகையான பெண்கள் சைக்கிளிலை வெகு சுதந்திரமாகத் திரிவதைக் கண்டேன். பெண்களுக்கான கல்லூரிகளில் சைக்கிள் ஷெட்டுகள் அமைக்கப்பட்டு சைக்கிள்கள் நிரம்பி வழிகிறதைப் பார்க்கிறபோது, பெரும் அதிசயமாயிருந்தது. எங்களுடைய காலங்களைக் கொஞ்சம் நினைத்துப் பார்...உனக்கு நான் அதிகமாகச் சொல்ல வேணுமோ? என்னைப்போலவேதான் இதனை நீயும் உணர்ந்திருப்பாய் என்று நான் நினைக்கிறேன்...”

நான் தலையசைத்தேன்.

முகம் கழுவி, தலைவாரி பளிச்சென்ற புன்னகையோடு அன்னம் தேநீரோடு வெளியே வந்தாள்.

“அன்னம், மாமா உன்னைப்பற்றி நல்லாகப் புகழுகிறார். உன்னுடைய அம்மா விரும்புகிறதைப்போல நீ கட்டாயம் ஒரு இஞ்சினியராக வருவாய் போலத்தான் இருக்குது...”

அன்னம் நாணமுற்றுப் புன்னகை செய்தாள்.

“இதிலை எல்லாம் என்னப்பா புதினம்? இன்றைக்கு சைக்கிள் வைத்திருக்கின்ற ஒவ்வொரு கேர்ள்சுக்கும் சைக்கிள் றிப்பேர் தெரிஞ்சுதானே இருக்குது. இதெல்லாம் என்ன பென்னம் பெரிய விஷயமோ?... சைக்கிள் கடையிலைபோய்”

நின்று தூங்கிக்கொண்டிருக்கிற நேரம் நாங்களே இதையெல்லாம் செய்து போடலாம். நான் என்னுடைய பாட்டிலேயே நான் இந்த 'றிப்பேர்' பழகியிருக்கின்றன்...'

அன்னம் உற்சாகமாய்க் கூறிவிட்டு அங்கிருந்த கதிரை மிலே உட்கார்ந்து கொண்டாள். அவளுடைய சுபாவம் யாவுமே தமயந்தியையே எனக்குப் பிரதிபலித்தன.

“தேத்தண்ணீரைக் குடி... வீட்டுக்கு உனக்குக் கொஞ்சம் சாமான்கள் தருகிறேன்... கொண்டு போ... நாங்கள் மூன்று பேரும் வருகிற சனிக்கிழமை என்னுடைய வீட்டுக்கு வருவம். நீ எங்கேயும் போய் விடாதை... எப்படி என்னுடைய வீட்டுப் புதினங்கள்?”

நான் பதில் சொல்ல முனைந்தபோது அன்னம் என்னைப் பார்த்துக் கேட்டாள்:

“தமயந்தியும் என்னுடைய வகுப்பிலைதான் படிக்கிறவள். நல்ல கெட்டிக்காரி. எல்லா டீச்சர்களுக்கும் அவளிலை நல்ல விருப்பம். ஆனால் எங்களினுடைய வகுப்பிலை அவள் ஒருத்தியிட்டை மட்டுந்தான் சைக்கிள் இல்லை. கேட்டால் தனக்கு சைக்கிளிலேயே விருப்பமில்லை என்று சொல்கிறாள்... அவள் சைக்கிளில்லாமல் படுகிற கஷ்டம் பெரிய கஷ்டமாயிருக்குது... ஏன் மாமா, அவளுக்கு நீங்க ஒரு சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுத்தால் என்ன?”

முத்துலிங்கம் மீசையை வருடியபடியே என்னை ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தான். என் மனதிலே இப்பொழுது வைராக் கியமொன்று முனையென அரும்பி உயர்ந்தது. தமயந்தியின் பால் மிகவும் அனுதாபமேற்பட்டது. வருகின்ற திங்கட்கிழமையன்று எப்படியும் அவளுக்கு புதிய லேடீஸ் சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுப்பதென்று முடிவு செய்து கொண்டேன். இது நிச்சயமான தீர்மானம்.

“அன்னம்... நீர் சொல்கிறது போலவே கட்டாயம் செய்கிறன். உங்களுடைய வகுப்பிலை தமயந்தி ஒருத்தி

விட்டை மட்டுந்தான் சைக்கிள் இல்லையென்ற விஷயம் எனக்கு இதுவரையிலும் தெரியாது. அவளுக்கு எப்படியும் வற்புறுத்தி நான் சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுப்பன். அடுத்த கிழமையிலை இருந்து நிச்சயமாக அவள் சைக்கிளிலைதான் பள்ளிக்கூடம் வருவாள்...”

வீட்டிற்குத் திரும்பிய என்னோடு முதலிலே வினோதினி தான் பேச்சைத் தொடங்கினாள். தமயந்தி படிக்கின்ற கல்லூரியின் ‘பேரர்ன்ஸ் டே’க்கு இம்முறை தவறாமல் இரு வருமே செல்லவேண்டுமென்று வற்புறுத்தினாள்வினோதினி. சென்ற இரண்டு ஆண்டுகளாக நான் ஊரிலே இல்லாமையினால் பெற்றோர் தினவிழாவிற்கு வினோதினியும் செல்ல முடியவில்லை. கல்லூரித் தலைமை ஆசிரியை கல்லூரி வைபங்களில் பங்குபற்றாத பெற்றோர்களைப் பற்றி—பிள்ளைகளிலே அக்கறையில்லாதவர்கள் என்று முடிவு கொள்ளக் கூடியவன் என்று வினோதினிக்கு முன்னொருமுறை சரோஜா கூறியிருக்கிறாள். தமயந்தியின் வகுப்பாசிரியை கூட அவளிடம் இதுபற்றி இடையிடையே குறிப்பிட்டதாக தமயந்தி எனக்கு முன்னர் ஒருபோது கூறியது ஞாபகத்தினைத் தொட்டது.

“பேரர்ன்ஸ் டே எந்த நாளைக்கு வருகின்றது?”

வியாழக்கிழமை பிற்பகல் மூன்றரை மணிக்கு நடைபெற உள்ளதெனக் கூறியவாறே அழைப்பிதழை என்னிடம் தந்தாள் வினோதினி. தமயந்திக்கும் மூன்று பரிசுகள் விழா விலே வழங்கப்பட விருந்தன. கட்டாயமாகப் போகவேண்டுமென்று முடிவு செய்தோம்.

அன்னம் சொன்ன வார்த்தைகள் இப்போது நினைவினிலே கேட்டன. அவளின் கல்லூரி சைக்கிள் ஷெட்டையும் வினோதினி பார்ப்பது நல்லது. அதைவிட தமயந்தியின் வகுப்பிலே அவள் ஒருத்தியிடமே சைக்கிள் இல்லையென்பதனை தாயென்ற விதத்திலே வினோதினி தெரிந்து கொள்வது எல்லாவற்றையும் விட நல்லது.

தமயந்தியின் போக்கிலே மாற்றம் எதுவுமில்லை. பின்னேரம் போல அவளோடு பேச்சுக் கொடுத்தேன். அன்னம் சொன்னவற்றைக் கூறி, வருகின்ற திங்கட்கிழமை அவளுக்கு புதுசைக்கிள் வாங்கவுள்ள செய்தியினைக் கூறினேன். மங்கலான புன்னகை முகத்தினை வருட என்னைப் பார்த்தாள் தமயந்தி.

“நீங்கள் சைக்கிள் வாங்கித் தந்தாலும் அம்மா ஓயாமல் முணுமுணுத்துக்கொண்டே இருப்பா... அம்மாவின்ரை முணுமுணுப்புகளைக் கேட்கிறதை விட சைக்கிள் இல்லாமலே இருந்திடலாம்... இந்த விஷயத்தினை எனக்கு இந்த வீட்டிலே கொஞ்சமுமே யோசிக்க விருப்பமில்லாத இரண்டு எதிரிகள்...”

வினோதினியையும் என்னுடைய அம்மாவையும் ஒரே தராசிலே வைத்து தமயந்தி கூறிய வார்த்தைகள் எனது மனதிலே அழுத்தமாக ஏறி உட்கார்ந்து என்னைச் சிந்திக்குவைத்தன.

வினோதினியின் படுபிற்போக்குத் தனமான முரட்டுப் பிடிவாதம் எனக்கு எல்லையில்லாத எரிச்சலினை மூட்டிற்று. தளைகளையெல்லாம் அறுத்தெறிந்த புதுமைப்பெண்ணாக வளரிளம் பருவத்தினிலே எனக்குத் தோற்றங்கொடுத்த வினோதினி, தன்னுடைய மகளின் விஷயத்திலே இவ்வளவு மோசமாகப் பிடிவாதம் பிடிக்கின்றாளே... இந்த சமூக அமைப்பு பெண்ணின் மேல் அவளையறியாமலே படலங்களினை மூடி அவளது சிந்தனைகளினை மழுங்கடித்து விடுகின்றதா? என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

வியாழக்கிழமை பிற்பகல் மூன்று மணிக்கே தமயந்தியின் கல்லூரிக்கு நாங்கள் சென்றுவிட்டோம். கல்லூரியின் இடது மருங்கிலே நீண்டதொரு சைக்கிள் ஷெட். நான் எதிர் பார்த்ததைவிட ஷெட்டினுள்ளே பெருந்தொகையாக நிறைந்து வழிகின்ற சைக்கிள்கள். அழகான ஒழுங்குமுறையிலமைந்த வரிசையிலே நிறுத்தப்பட்ட சைக்கிள்கள்.

“அடேயப்பா... எவ்வளவு சைக்கிள்கள்... நிற்கிற சைக்கிள்களைப் பார்த்தால் தமயந்தியை விட மற்ற எல்லோரிடமுமே சைக்கிள் இருக்குமென்று நினைக்கிறேன்...”

வினோதினியைப் பார்த்து நான் கூறியதற்கு அவள் எதுவுமே பதில் கூறாமல், சைக்கிள் ஷெட்டைப் பார்த்தவாறே வந்து கொண்டிருந்தாள். எங்களை முந்திக் கொண்டே மாணவிகள் சைக்கிள்களில் கல்லூரிக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

முதலிலே வழமைபோல தமயந்தியின் வகுப்பாசிரியையைச் சந்தித்தோம். தமயந்தியின் திறமையைப் பற்றி வியந்து கூறிய வகுப்பாசிரியை அவள் இன்னமும் கவனம் வைத்துப் படிக்க வேண்டிய பாடங்கள் பற்றிக் குறிப்பிட்டு விட்டு வினோதினியை நோக்கி ஆச்சரியமான குரலில் கேட்டாள்:

“தமயந்திக்கு ஏன் இன்னமும் நீங்கள் சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுக்கவில்லை? அவளுடைய வகுப்பிலை அவள் ஒருத்தி மட்டுந்தான் சைக்கிளே இல்லாமலிருக்கிறாள் என்கிற விஷயம் உங்களுக்குத் தெரியாதா? இந்த நாட்களிலை சைக்கிள் ஒன்றை ஒரு மாணவி வைத்திருந்தால் அது, அவளுக்கு எவ்வளவோ பயனுள்ளதாயிருக்கின்றது. நேரம் மிஞ்சுகிறது. எந்தக் கரைச்சலோ தேவையோ இல்லாமல் அவள் தன்னுடைய காரியங்களைச் செய்யக்கூடியதாயுள்ளது. நல்ல உடற்பயிற்சியுமாகிறது...”

வினோதினியைப் பார்த்துக் கூறிய வகுப்பாசிரியை சிறிது நேரம் மௌனமாயிருந்து விட்டுத் தொடர்ந்தாள்.

“உண்மையிலை சொல்லப்போனால், இந்த நன்மைகள் எல்லாவற்றையும் விட முக்கியமானது, இந்த சைக்கிள் பெண்ணுலகத்திற்கு வழங்கிய விடுதலைதான். நீங்கள் படிப்பறிவுள்ளவர்கள். உங்களுக்கு இது நன்றாகவே விளங்கும்... எல்லா அலுவல்களுக்கும் ஒரு யுவதிக்குத் துணையாக ஒருவர்

செல்ல வேண்டுமென்ற நிலையினை இந்தச் சைக்கிள் உடைத்தெறிந்திருக்கிறது. அவள் தனியாக அச்சமின்றிச் சென்று வருவதற்கு உதவுகின்ற பலமாக இந்தச் சைக்கிள் வாய்த்திருக்கின்றது. எங்கள் கண்ணிற்கு முன்னாலேயே சமூகத்தின் தவறான பிடிப்புகளெல்லாம் அறுவதைப் பார்த்தால் எவ்வளவு சந்தோஷமாய் இருக்கிறது தெரியுமா?... அட்டே, நான் எங்கெல்லாமோ போய் விட்டேன்... நீங்கள் ஏன் தமயந்திக்கு சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுக்காமல் இருக்கிறீர்கள்?... நான் கூட சைக்கிள் வைத்திருக்கிறேன்..."

மூச்சு விடாமலே சுத்தமான உச்சரிப்பினில் கூறிக் கொண்டிருந்த வகுப்பாசிரியையை நான் மிகுந்த பரவசம் உற்ற மரியாதையோடு நோக்கினேன். நாற்பது வயதுக்குள்ளான அவளது தெளிவான சிந்தனையோட்டம் என்னை மிகுந்த மகிழ்ச்சிக்குள்ளாக்கிற்று. இனி வரப்போகின்ற தலைமுறையை இவர்களைப் போன்றோர் நெறிப்படுத்துவார்களாயின் எத்தகைய அற்புதமான சமுதாயம் உருவாக வாய்ப்புண்டு என்று நினைத்தவாறே வினோதினியைப்பார்த்தேன். அவளின் முகத்தில் இயல்பான புன்னகை மறைந்து குழப்ப உணர்வுகள் படர்ந்திருந்தன. மௌனமாயிருந்தாள்.

ஆசிரியை மீண்டும் கூறினாள் :

“என்னவோ கூடிய சீக்கிரம் தமயந்திக்கு சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுங்கோ... அது அவளது படிப்பிற்கு மட்டுமல்ல ஆளுமை வளர்ச்சிக்கும் உதவக்கூடியதாயிருக்கும்... அத்தோடை அவளுக்கு ‘ஸ்போர்ட்சி’லும் கொஞ்சம் ஊக்கம் வேணும்...”

4

சாப்பிட்டு முடிந்ததும் விறாந்தையில் உள்ள ஈஸிசியரில் சாவகாசமாகப் படுத்திருந்து பத்திரிகை வாசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

டிருந்தேன். கல்லூரியிலே பெற்றோர் தினவிழா முடிந்து வீட்டுக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்த போதும் சரி, இவ்வளவு நேரமாகி விட்டபோதிலும் வினோதினி வாயைத் திறக்கவே யில்லை. மௌனமாக, எல்லாவற்றிலுமிருந்து விடுபட்ட அக்கறையின்மையோடு அவள் காணப்பட்டாள். வீட்டையே நிறைத்து கலகலப்பாய் மணக்கின்ற அவர்களிருவரினதும் எரிச்சலூட்டுகின்ற மௌனம் எனது நெஞ்சிலே சினத்தைப் பரப்பிற்று. மனம் முறுகிக் கொண்டிருந்தது.

பத்திரிகையை ஈனியிருக்குக் கீழே வீசியெறிந்து என் வெறுப்பினை அறியப்படுத்தினேன்.

“வினோ... என்னத்துக்காக இப்பிடி மௌனமாயிருக்கிறீர்?... கொஞ்ச நேரத்துக்குள்ளை என் தலைகீழாக மாறி விட்டீர்... ஒரு பக்கம் தமயந்தி. மற்றப்பக்கம் நீர்... எனக்குப் பெரிய தலையிடியாய் இருக்குது... என்ன விஷயமென்று சொல்லும்?”

வினோதினியின் முகத்திலே இலேசான தெளிவு பிறந்தது. அடங்கிய குரலிலே சொன்னாள் :

“தமயந்தியினுடைய விஷயமாகத்தான் என்ன செய்மிற தென்று குழம்பிக் கொண்டிருக்கிறேன்...”

“தமயந்தினுடைய எந்த விஷயம்?”

“வேறையென்ன... சைக்கிள் விஷயந்தான்...”

“ஓகோ...”

வினோதினியை நான் கூர்ந்து பார்த்தேன். இதுவே அவனின் மௌனத்திற்கும், மனக்குழப்பத்திற்கும் ஆதாரமான காரணங்கள் ஆகுமெனில் இதற்கான தீர்வு வெகு எளிதானதேயென மனதினுள் நினைத்தவாறே ‘ரீச்சர் சொன்ன படியே தமயந்திக்கு திங்கட்கிழமை ஒரு சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுத்துவிடலாம்’ என்றேன் சந்தோஷம் மனதினுள் அரும்பிட,

“என்னை உங்களாலை விளங்கிக்கொள்ள முடியேல்லை என்றுதான் நினைக்கிறேன்... தமயந்திக்கு சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுக்க எனக்கு மட்டும் விருப்பமில்லையா? ஆனாலும் ஒரு தாயாக இருந்து யோசிக்கிறபோதுதான் அந்த எண்ணத்திலேயிருந்து எனது மனம் பின்வாங்குகிறது... உங்களுக்கு என்னைப் பற்றி சரியாகத் தெரியாமல் போனது எனக்கு மிகவும் கவலைதான். இவ்வளவு நாளாக வாழ்ந்த வாழ்க்கையிலை எப்போதாவது நான் இவ்வளவு கடுமையான பிடிவாதமாக இருந்திருக்கிறேனா?... நல்லாக யேசிச்சப்பாருங்க...”

எனது மனதிலே வினோதினியினுடைய வார்த்தைகள் முட்களாய் விழுந்தன. வினோதினியிடம் நான் அவளினுடைய பிடிவாதத்திற்கான காரணத்தினை அனுதாபத்தோடு கேட்டிருந்தால் அவளுக்கு ஆறுதலாயிருந்திருக்கும். குழப்பங்கள் தீர்ந்திருக்கும். எவ்வளவுதானிருந்தாலும் நாங்கள் எங்கள் பெண்களை இரண்டாந் தரத்திலே வைத்திருக்கப் பழகிவிட்டோம். ஆண்மேலாதிக்க உணர்வுகளினாலேயே மனத்தினை நிரப்பிச் செயற்பட்டுக் கொண்டே பெண் விடுதலை பற்றியும் பேசிக் கொண்டிருக்கின்றோம். நவீன சிந்தனையாளர்கள் போல மற்றவர்களுக்குத் தோற்றம் கொடுத்து வாழ்கிறோம். எனது உணர்வு இலேசாக இப்போது குறுகிற்று.

“நீர் சொல்லுகிறதெல்லாம் எனக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது வினோ... விஷயம் என்னவென்று சுறுக்காகவே சொல்லும்...”

வினோதினி சொன்னாள்.

முதலிலே எனக்குச் சிரிப்புப் பொத்துக்கொண்டு வந்தது. மறுகணமே வினோதினியின் மீது அனுதாபம் வந்தது.

சகுந்தலா என்ற மாணவி, வினோதினியின் சினேகிதிராஜகுமாரியின் ஒரே மகள். தமயந்தியின் கல்லூரியிலேயே படித்து வந்தாள். ராஜகுமாரி, சகுந்தலாவுக்கு இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்னரே சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுத்திருக்

கின்றாள். அவள் அப்படி வாங்கிக் கொடுத்தது வீட்டிலுள்ள யாருக்குமே பிடிக்கவில்லை. ஆனால் அவர்களின் முணுமுணுப்புக்கெல்லாம் ராஜகுமாரி காது கொடுக்கவேயில்லை. சைக்கிள் வாங்கிக்கொடுத்த ஒரு வருஷமாகமுதலே சகுந்தலா ஒருவனோடு ஓடிப் போய் விட்டாள். அதுவும் சைக்கிளிலேயே ஓடிப்போய் விட்டாள். ராஜகுமாரி நிலைகுலைந்து பைத்தியக் காரியொருத்தியைப் போலாகி விட்டாள்: “எல்லோரும் தடுக்கத் தடுக்க நான் அவளுக்குச் சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுத்தேனே...! அதற்கு நன்றியாக அவள் கடைசியிலை எனக்கு நல்ல பாடம் படிப்பிச்சுத் தந்திட்டுப் போயிட்டாளே... நானே வலியப் போய் இவளுக்குச் சைக்கிளை வாங்கிக் கொடுத்து இவளைப் பிஞ்சியிலேயே வெம்பிப் போக வைச்சிட்டுனே...”

“நீங்களே வடிவாக யோசிச்சுப் பாருங்க...எங்களுக்கு உள்ளது ஒரேயொரு பெண்பிள்ளை. ராஜகுமாரி, சகுந்தலா ஓடிப்போன பின்னாலும் உயிரோடை இருக்கிறாள்... நானென்றால் நிச்சயமாகக் கிணறு குளந்தான் பார்த்திருப்பன்... என்னாலை இப்பிடியொரு அவலமான நிலைமையை நினைச்சுக் கூடப் பார்க்க முடியாத நிலைமையிலை இருக்கிறன்...”

வினோதினியின் குரல் உடைந்து தளதளத்தது. நான் அவளிற்கு அருகாகச் சென்று வாஞ்சையோடு அவளது முகத்தினை வருடி நிமிர்த்தினேன். கண்கள் இலேசாகப் பனித்திருந்தன. என்னை நேருக்கு நேராகப் பார்க்காமல் கண்களினைச் சரித்துக் கொண்டாள்.

“வினோதினி... வினோதினி, ஒரு அப்பாவித் தாயாக இப்படியெல்லாம் யோசித்திருக்கிறீர்? சகுந்தலா வீட்டை விட்டு ஓடிப்போயிட்டாள்... வெம்பிற் பிஞ்சாகிவிட்டாள் என்று நீர் மனதுள்ளே எண்ணிச் சஞ்சலப்படுகிறதெல்லாம் ஏற்கத் தக்கதில்லை. எந்த ஒரு நன்மையான விஷயத்திலும், மிகச் சிறு அளவிலான தவறுகள் நடக்கிறது இயற்கைதான்...

கள்ளன் ஒருவன் சைக்கிளில் வந்து களவெடுத்துவிட்டான் என்கிற காரணத்தாலே ஒருத்தருமே சைக்கிள் ஓட்டக் கூடாதென்று தடைவிதிக்க முடியுமோ?...'

வினோதினி மௌனமாயிருந்தாள்.

“இன்றைக்கு நாங்கள் தமயந்தியினுடைய கல்லூரிக்குப் போயிருந்தம். அங்கை சைக்கிள் ஷெட்டிலை எவ்வளவு சைக்கிள்கள் நின்றன! அப்படியானால் அந்தப் பிள்ளைகளினுடைய பெற்றோர் மனதிலை உம்மைப் போல சஞ்சலமும், அச்சமும் இல்லையென்றுதானே அர்த்தம்... தமயந்தி எங்களினுடைய மகள்... நாங்கள் கண்ணுங்கருத்துமாக வளர்க்கிற மகள்... ஒரு போதும் அவள் தவறாக நடக்க மாட்டாள். அவளுடைய வகுப்பாசிரியை சொன்ன விஷயங்களை நீர் ஒரு முறையிருந்து ஆறுதலாக யோசித்துப் பாரும்.. என்ன தெளிவான அழகான விளக்கம்...”

நயங்கிய குரலிலே வினோதினி, “அதுதான் நான் நல்லாகக் குழம்பக் காரணமாகிவிட்டது” என்றாள்.

“இல்லை... நீர் கொஞ்சமும் குழப்பமடையத் தேவையில்லை. தமயந்தியினுடைய ஆளுமைச் சிதைவுக்கும், கவலைகளுக்கும் உம்முடைய முரட்டுத்தனமான பிடிவாதம் காரணமாகக் கூடாது. உம்முடைய கோபமுட்டத்தக்க போக்கினாலை எனக்குக்கூட உம்முடைய குணாதிசயம் பற்றிச் சந்தேகம் வந்திட்டுது... நீர் இப்பவாவது விஷயத்தை தெளிவாக விளங்கிக் கொண்டது நல்லதாகப் போச்சது”

வினோதினி தெளிவாக என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

சூனிக்கிழமை பகல் பத்துமணி போல முத்துலிங்கம் மனைவியோடும் அன்னத்தோடும் வீட்டிற்கு வந்தான். முத்துலிங்கத்தின் சைக்கிளில் மனைவி, தனது சைக்கிளிலே அன்னம். அம்மாவிற்கு சைக்கிளில் இருந்து இறங்கிவந்த அன்னத்தைக் கண்டதும் வாய் பரபரத்ததை நான் தெளிவாகவே அவதானித்தேன்.

வினோதினி மிகுந்த ஆர்வத்தோடு எல்லோரையும் வரவேற்றாள். தேநீரைக் குடித்தபடியே அன்னம் கதையைத் தொடங்கினாள்:

“அன்றி, ஏன் இன்னும் நீங்கள் தமயந்திக்கு சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுக்கவில்லை? எங்களினுடைய வகுப்பிலை அவள் ஒருத்தியிட்டைத்தான் சைக்கிள் இல்லை மாமாவுக்கும் அன்றைக்கு சொன்னேனே... தமயந்திக்கு ஒரு சைக்கிளிருந்தால் எவ்வளவு நல்லது, நேரம் மிச்சம். இன்னொருத்தரை துணைக்கு இழுக்கத் தேவையில்லை... அதெல்லாவற்றையும் விட எவ்வளவு நிம்மதியான சுதந்திரம்...”

அம்மா செருமினாள்.

“ஓமோம்... நல்ல கதைதான்... பொம்பிளைக்குச் சுதந்திரம்! எங்கடை காலத்திலை வேலிக்கு வெளியாலை என்ன நடக்குது என்று தெரியாமலே வாழ்ந்தம். ஒரு வேற்று ஆம்பிளையை நிமிர்ந்து பார்த்தறியம்...இப்பவோ அதெல்லாமே மாறிப்போச்சுது... கலிமுற்றி உலகம் அழியப்போகிற காலமும் நிச்சமாக வந்திட்டுது. அது எப்படி இருந்தாலும் உங்களினுடைய புதுமைகள் எதென்றாலும் வீட்டுக்குள்ளை வரவேண்டாம்... அந்த இந்தக் கதைகளையெல்லாம் இங்கை மட்டும் பேசாதை தங்கச்சி...”

அம்மா, ‘மிகுதியை கடச்சுட நீயே சொல்’ என்ற அர்த்தத் தொனிக்க வினோதினியைப் பார்த்தாள். வினோதியோ சட்டென்று எழுந்து சமையலறைப் பக்கமாக நடந்தாள். நான் அம்மாவைப் பார்த்தபோது அவள் என்னைச் சினத்த பார்வையினோடு நோக்கினாள்.

நான் பார்வையைத் திருப்பினேன். முத்துலிங்கத்தின் மனைவியினுடைய முகம் இலேசாக வாடிப் போயிருந்ததைக் கண்டுகொண்டேன்.

“அம்மா, உங்களினுடைய காலம் எல்லாம் போய் விட்டுது. இனி உள்ளது, தமயந்தி அன்னத்தினுடைய

காலம். இன்னும் இன்னும் நாங்கள் பழைய கதைகளையே கதைச்சுக் கொண்டிருந்தால் மற்றவை எங்களைப் பார்த்து சிரிக்கிற நிலைமைதான் வரும்...”

முத்துலிங்கம் குறுக்கிட்டுச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

“என்னம்மா நீங்கள்? ஒருக்கால் வெளியிலை போய்ப் பாருங்க. என்ன பயமும் இல்லாமல் பொம்பிளைப் பிள்ளைகள் சைக்கிளிலை ஓடித் திரியிறாளவை உங்களினுடைய காலத்திலை உங்களுடைய உலகமெல்லாம் கிடுகு வேலிகளுக்கு உள்ளுக்குத்தான் இருந்தது... இப்பவெல்லாம் அப்படியில்லை. இப்ப உலகத்தின் எல்லையே அவர்களுக்கு வேலியாகிக் கொண்டு வருகுது... மாற்றங்களுக்கு எல்லாம் நாங்கள் உட்பட்டுத்தான் ஆகவேணும். ஒரு மொழி இருக்குது. ஆறுகள் என்றுமே பின்னோக்கி ஓடுவதில்லை...”

அம்மா திடுமென எழுந்தாள்.

“இவன் அலட்டத் தொடங்கினால் நிறுத்த மாட்டான்... மடையன், நல்ல சோடியாக வந்து வாய்த்திருக்கின்றான்...” எழுந்து நின்ற அம்மா கையை உதறினாள். சுருக்கம் விழுந்த முகந்தனிலே சினம் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. என்னை எரிப்பது போலப் பார்த்துவிட்டு விடுவென்று வெளியே நடந்தாள்.

முத்துலிங்கம் என்னைப் பார்த்த பார்வையின் அர்த்தத் தினை என்னால் அப்போது புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

திங்கட்கிழமை காலை படுக்கையிலிருந்து எழுவதற்கு மனமில்லாமலே கிடந்தேன். வெளியே சூரிய கிரணங்கள் மரக்கொடிகளில் தொங்கி விழுந்து அறையினுள்ளே சிதறல் வெளிச்சமாய் சிந்திக் கொண்டிருந்தது.

தமயந்தி சிரத்தையோடு படித்துக் கொண்டிருப்பது ஜன்னல் வழியே தெரிந்தது. நேற்று முமுகியதால் தலைமயிர் சிலும்பிப் பறந்து கொண்டிருந்தது. கண்கள் புத்தகங்களிலே ஊன்றியிருக்க எவ்வித புற உலக அக்கறையுமேயின்றி அவள் படித்துக் கொண்டிருந்த காட்சி கண்களுக்குப் பரவசம் தந்தது.

கதவுப்புறமாகச் சரசரப்புக் கேட்டது.

அறைக்குள் வினோதினி வந்தாள்.

ஐந்து மணிக்கே உறக்கத்திலிருந்து எழுந்து பம்பரமாய் சுழல்கிறவள். புதுப்பூவின் மலர்வாக அறையினுள்ளே தோற்றியவள் என்னை உலுப்பினாள். எழுந்தேன்.

வழமையான புன்னகை முகத்திலே பூத்திருந்தது.

“ரவுணுக்குப் போக வேணும், சுறுக்காக எழும்பிக் குளியுங்கோ... நீங்களும், நானும் தமயந்தியும் எட்டுமணிக்கு வெளிக்கிடவேணும், தமயந்திக்கு இன்றைக்கு சைக்கிள் வாங்குகிறோம்...”

(1984)

இப்பகுதியாகக் கிடைத்த பூசைகளைத் தீர்த்து
 பின்புள்ள பூசைகளைப் பூசுவது . இத்தகைய பூசைகளை
 பின்புள்ள பூசைகளைப் பூசுவது . இத்தகைய பூசைகளை
 பின்புள்ள பூசைகளைப் பூசுவது . இத்தகைய பூசைகளை
 பின்புள்ள பூசைகளைப் பூசுவது . இத்தகைய பூசைகளை
 பின்புள்ள பூசைகளைப் பூசுவது . இத்தகைய பூசைகளை

சுந்தரியின் முகங்கள்

சுந்தரியின் முகங்கள்

சுந்தரியின் முகங்கள் . சுந்தரியின் முகங்கள் .
 சுந்தரியின் முகங்கள் . சுந்தரியின் முகங்கள் .
 சுந்தரியின் முகங்கள் . சுந்தரியின் முகங்கள் .
 சுந்தரியின் முகங்கள் . சுந்தரியின் முகங்கள் .

சுந்தரியின் முகங்கள் . சுந்தரியின் முகங்கள் .
 சுந்தரியின் முகங்கள் . சுந்தரியின் முகங்கள் .
 சுந்தரியின் முகங்கள் . சுந்தரியின் முகங்கள் .
 சுந்தரியின் முகங்கள் . சுந்தரியின் முகங்கள் .
 சுந்தரியின் முகங்கள் . சுந்தரியின் முகங்கள் .
 சுந்தரியின் முகங்கள் . சுந்தரியின் முகங்கள் .
 சுந்தரியின் முகங்கள் . சுந்தரியின் முகங்கள் .

திருக்கிட்டு, போர்வையை உருவி எறிந்தவாறு
 ஏழுந்தான். சரியாக ஏழு மணிக்கு கட்டாயமாக அவன்
 குளித்துக் கொண்டிருப்பான். சுந்தரியின் மேல் கோபம்
 பொசுக்கென்று வந்தது. அவனை வழமையாகவே தூக்கத்தி
 லிருந்து தட்டி எழுப்பிவிடுவது அவள்தான். அவளை சத்தம்
 போட்டு அழைக்க, வாய் உன்னியது. நாகக்கை கடித்துக்
 கொண்டான் மறுகணமே. அவளைப் பற்றிய நினைவு தன்
 மனதிலே வந்து உட்கார்ந்து கொள்வதற்கு இடமளிக்கக்
 கூடாதென்று நேற்று படுக்கையில் கிடந்தபடியே

யோசித்ததை, அந்த உறுதியினை மீண்டும் தனக்குள் கண்டிப்போடு வலியுறுத்திக் கொண்டான்.

எப்போதும் பால்காரக் கண்மணி ஆறுமணிக்கே வந்து விடுவான். மூன்று தரத்திற்கு மேல் வெளிக்கதவைத் தட்ட மாட்டான். அந்த நேரத்துக்குள் பாலைப் போய் வாங்கிவிட வேண்டும். இல்லாவிட்டால் திரும்பிப் போய் விடுவான். பிறகு அவனோடு என்னவும் பேச முடியாது. வாய் திறந்தால் அவ்வளவுதான். அத்தோடு அவளிடம் பால் வாங்குவதை நிறுத்திக் கொள்ளவேண்டியதுதான். கொஞ்சமும் தண்ணீர்க் கலப்பில்லாத சுத்தமான பால். ஆதலால் அவனோடு யாருமே வாய் திறந்தது பேசுவதில்லை. கால்களில் எப்போதும் சக்கரம் கட்டிக்கொண்டு நிற்பதாக ஆனந்தகுமாரால் கருதப்படுகின்ற கண்மணி மீது சுந்தரிக்கு தனிப்பிரியமாயிருந்தது. ஆறு மணிக்கே பாற் செம்போடு கண்மணிக்காக வாசலிலே காத்துக் கொண்டு நிற்பான்; ‘கண்மணியைப் போலத்தான் துணிச்சலாயிருக்க வேண்டும். யாருக்குமே பயப்படாதவன். வாழ்க்கையை எந்த விதத்திலும் எதிர் கொள்ளத் தக்க தைரியசாலி.’

கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே போனான். தெரு பரபரப்படைந்திருந்தது. சிறுமி கனகம்-எதிர் வீட்டிலே நின்றவள் அவனைக் கண்டதும் ஒடோடி வந்தாள். மூச்சிரைக்க அவனை ஏறிட்டாள். திராட்சைக் கண்கள் ஒளிர்ந்தன.

“மாமா... மாமா கண்மணி ஐஞ்சு தரம் கதவைத் தட்டினா, நீங்க வெளியாலை வரவேயில்லை... மாயி வீட்டிலை இல்லாட்டில் எப்பவுமே இப்படித்தான் என்று சத்தம் போட்டுக்கொண்டே கண்மணி பாலைத் திருப்பிக் கொண்டு போய்விட்டா... ஏன் மாமா நீங்க இவ்வளவு நேரமாக நித்திரை கொண்டங்க? பால் இல்லாமல் எப்பிடி நீங்க கோப்பி சாப்பிடுவீங்க? ஐயோ பாவம்...மாமா.”

அவளின் வியப்பேறிய முகத்தை அவன் மேலோட்டமாகப் பார்த்தவாறே தொடர்பற்றுக் கூறினான் :

“நானைக்குப் பார்க்கலாம் கனகா...எனக்கு உன்னை வேலைகள் இருக்குது...” —கதவைப் பூசுவதற்கு அறைந்தான்.

ஸ்டவ்வை எப்படிப் பற்ற வைப்பதென்பது இவனுக்குச் சரியாகத் தெரியவில்லை. அரைத் தீப்பெட்டிக் குச்சிகளை முடித்த பின்னர்தான் ஸ்டவ் பற்றியது. அடுப்பில் தண்ணீரை வைத்துவிட்டு பாத்திரங்களை எடுத்துக் கழுவினான். எந்தப் பாத்திரத்தைக் கழுவுவது, எதை விடுவதென்று தெரியவில்லை. சுந்தரி அதிகாலையிலே எழுந்து பாத்திரங்களைக் கழுவி விடுவாள். தற்செயலாகக் கண் விழித்த அவன் ஒரு நாள், அவள் தன்னைச் சுற்றிப் பாத்திரங்களை நிறைத்து வைத்து வேகமாகத் தேய்த்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டிருக்கின்றான்.

“சுந்தா... இவ்வளவு பாத்திரங்களும் இன்றைக்குத் தேவையானதுதானோ?... அதுவும் இந்த ஐஞ்சரை மணிக் குளிருக்குள்ளை எழும்பி இப்பிடிப் பாத்திரங்களைப் பரப்பி வைச்சுக் கொண்டிருக்கிறீர்...”

அவளின் பரபரப்பைப் பார்த்து அவள் மெல்லவே புன்னகை செய்தாள்.

“சூரியன் உதிக்கமுதல் கண்விழிச்சிட்டங்கள், உங்களுக்கு இன்றைக்கு எல்லாமே புதினமாகத்தான் இருக்கும்... எனக்குத் தெரிந்த நாளிலை இருந்தே இப்படித்தான் செய்து கொண்டு வாறன்... இவ்வளவு பாத்திரங்கள் என்றாஅதிசயப் படுகிறீர்கள்...நாளாந்தம் நான் இவைகளைத்தானே கழுவிக்கொண்டு வருகிறேன்... இவைகள் எல்லாம் ஒவ்வொரு நாளுமே நாங்கள் இரண்டு பேருமே உபயோகிப்பதுதான்... பாருங்க... பத்து நிமிஷத்திலையே எல்லாவற்றையும் கழுவி முடித்திடுவேன்...”

மணி ஏழுநாற்பத்தைத்தைக் காட்டியது. இவ்வளவு பம்பரமாகச் சுழன்றும் மூன்று டம்ளர்களையும், இரண்டு தட்டுகளையும்தான் ஆனந்தகுமார் கழுவி முடித்திருக்கின்றான். ஏரிச்சலாக வந்தது அவனுக்கு. ஏனைய பாத்திரங்களை அப்படியே காலால் மூலைக்கு ஒதுக்கினான் வெறுப்புக் கொதிக்க.

தண்ணீர் களகளவென்று மூச்சிட்டுக் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. டம்ளரில் சுடுதண்ணீரை ஊற்றிவிட்டு கோப்பித்தூளைப் போடுவதா, கோப்பித் தூளை போட்டு விட்டு சுடுதண்ணீரை ஊற்றுவதா என யோசித்தான். பிறகு யோசனையை வெட்டிக்கொண்டு டம்ளரை எடுத்து வைத்தான். கேத்தலை இறக்குவதற்கு பிடிதுண்டு கிடைக்குமா என்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். சுந்தரியைத் திட்டியவாறே டவலை எடுத்து கேத்தல் சுடுநீரை டம்ளருள் கனிழ்த்தான். நீர் அனலாய் கொதித்து ஆவிபறந்தது. கேத்தலை வைத்துவிட்டு கோப்பி டின்னை எடுத்தான். ஸ்பூனைக் காணவில்லை. தேடினான். எவ்வளவு ஸ்பூன் கோப்பி போடலாம் என்பதையோசிக்க விரும்பாமலேஇரண்டு ஸ்பூன் கோப்பித்தூளை டம்ளர் நீரில் கொட்டினான். சீனிப் போத்தலை எடுத்து நாலு ஸ்பூன் சீனியைப் போட்டு விட்டு கோப்பியைக் கலக்கினான்.

அவன் பாற்கோப்பியை மட்டும் தான் குடிப்பான். அதுவும் வெறும் காய்ச்சிய பாலினுள் கோப்பி போட்டு கமகம வென்று மணக்கவேண்டும். சுந்தரியைப் போல ருசியான கோப்பி தயாரிப்பதற்கு கைலாவகம் வேண்டுமென்று கீதா அடிக்கடி கூறுவதாக சுந்தரேசன் குறிப்பிடுகையில் மகிழ்ச்சியால் பூரித்துப்போவான் ஆனந்தகுமார். சுந்தரேசன் இப்போது ஐ. ஓ. பி. யில் பிராந்திய மாணேஜர். ஆனந்தகுமாரின் பாலியகாலத்து நண்பன். பாராட்டுவதிலே எப்போதும் கஞ்சனாயிருப்பவன். அவனுக்கு நண்பர்கள் வைத்த செல்லப் பெயர், வசிஷ்டன். 'வசிஷ்டன் வாயினால் பிரம்மரிஷி என்று பெயர் வாங்க முடியுமா?'

வாயில் கோப்பியை வைத்தான். வயிற்றைக் குமட்டிற்று. சுக்குக் கஷாயம் இந்தக் கோப்பியைவிட ருசியாக இருக்கும். கசப்பும் இனிப்பும் கரிப்பும் குழம்பினாற் போல அப்படியொரு ருசி. ஓங்காளித்துக் கொண்டே வாயைப் பல முறை தண்ணீர் விட்டுச் சத்தத்தோடு கொப்பளித்தான். நாக்கில் இன்னமும் அந்த ருசி ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது. டம்ளரோடு அப்படியே கோப்பியை வெளியே எற்றி வீசினான். யாருடைய முகத்திலேயாவது இந்தக் கோப்பியை வீச வேண்டும் போல அவனுக்கு ஆவேசம் பொங்கிற்று. இது அவன் தயாரித்த கோப்பி. அவனது முகத்திலேயே விசிறி அடிக்கலாம். அதை நினைத்தவுடனேயே நினைவும் மாறிற்று. இவ்வளவு நேரத்தையும் வீணாக்கி விட்டேனே என்று நினைத்துக் கொண்டபோது எரிச்சலும் அவமானமும் மனதினுள்ளே மேலோங்கிற்று. காலையில் எழுந்தவுடன் கோப்பி அதுவும் பால் கோப்பியாக குடிக்காவிட்டால் அவனுக்கு வயிறு பசபசவென்று புகைய ஆரம்பித்துவிடும். எரிச்சல் அதே ஸ்தாயியில் ஏறிக்கொண்டேயிருக்கும். அந்த நாள் முழுவதும் சினத்தலும், சண்டைகளுமாய் வளர்ந்து பரபரப்போடு படுக்கையிலே அவனை உழன்று புரளச் செய்யும்... இப்போது வயிறு புகையமட்டும் செய்யவில்லை. எரிந்து புகைந்து கொண்டிருந்தது.

மணியைப் பார்த்தான். எட்டு. அவசர அவசரமாக பணியை எடுத்து உதறினான். இழுத்து அதனுள் புகுந்து கொண்டான். ஷேர்ட்டை தேடினான். உதறினான். இரண்டு ஷேர்ட்டுகள் சுத்தமாக 'பட்டன்கள்' அறுந்திருந்தன. மூன்றாவது ஷேர்ட் பாவாயில்லை. லேசாக 'காலர்' பக்கம் நைந்திருந்தது. இப்படியாக ஷேர்ட் அணிந்து செல்ல ஒரு போதுமே சுந்தரி அனுமதிக்க மாட்டாள் என்ற எண்ணம் மனதிலே தோன்றிய கணமே அதை அடித்து விரட்டிச் சினமுற்றான்... 'சுந்தரி... சுந்தரி... நான் படுகிற அவதிகளை எல்லாம் நினைத்து நினைத்துச் சிரித்துக் கொண்டிருக்கின்ற சுந்தரி.'

வெளியே இறங்கிக் கதவைத் தாளிடுகின்ற போதே தனக்கு அருகாக சுந்தரி வந்து திற்பது போல இவனுடைய மனம் திடீரென உணர்ந்தது. மனதைச் சாந்தப்படுத்துகின்ற மெல்லிய புன்னகையோடு நிற்கிறாற் போல. அவன் புறப்படுகிறபோது என்ன வேலையிலே நின்றாலும் அதை நிறுத்திவிட்டு சுந்தரி வாசற்படிக்கு வந்து விடை கொடுத்து அனுப்பவேண்டும். அப்போது தான் அன்றைய நாள் அவனுக்கு சிக்கல்கள் ஏதுமின்றி சந்தோஷமாகத் தொடங்கி முடியும்... ஆனந்தகுமாரே அவனிடம் சொன்ன வார்த்தைகள் இவை.

எரிச்சலோடு சாவியை கழற்றிக்கொண்டு நிமிர்ந்தான். கணேசனின் மனைவி சரசு வந்து கொண்டிருந்தாள். குண்டு நழுட்டுச் சிரிப்பு சிரித்துவிட்டு எங்கோ நின்ற நாயை “...ச்சு...” என்று அழுந்திய குரலிலே விரட்டினாள். அவனை ஏளனப் படுத்துவது போல பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள்.

ஆனந்தகுமார் கொஞ்ச தூரம் வந்துபோதுதான் மனதினுள் அந்த நினைவு தொப்பென்று குதித்தது. வீட்டின் பின் கதவினை திறந்தது திறந்தபடியே விட்டு விட்டு வந்து கொண்டிருப்பதை எண்ணியவாறே நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டான். ஒரு கணம் நின்றவிட்டு மீண்டும் வீட்டிற்கு திரும்பி நடந்தான். இனி அலுவலகம் போகமுடியாது என்று மனதிற்குள் சொல்லிக்கொண்டபோதே ஆறாத துயரம் மேலாங்கி அவனை வெகுவாகக் குழப்பிற்று.

அலுவலகத்திலே நேரத் தவறாத, லீவு எடுக்காத வெகு கடமையுணர்வுள்ள நிர்வாக அதிகாரி அவன். அவனை முன்னுதாரணமாக எத்தனையோ மூத்த அதிகாரிகள் மற்றவர்களுக்கு சுட்டிக் காட்டுகின்றபோது பெருமை பொங்க அவன் கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பான். அந்த நேரமே அவனுக்கு உச்சமான சந்தோஷம். தன்னைச் சுற்றியுள்ள எல்லோருமே திடீரென்று சிறியவர்களாகிவிட்

டாற் போல அவனுக்கு உணர்வு தட்டும். ‘கலிவரின் பிரயாணங்களில்’ வருகிற கலிவர்-தான் எனவும், தன்னைச் சுற்றியுள்ளோர் ‘லில்லிபுட்’ நகர குள்ளர்களாயும் ஒப்பிடத்தக்கவர்கள் எனத் தனது மனதினுள்ளே கற்பனை செய்து சிரித்திருக்கிறான். மீண்டும் இரவுச் சாப்பாட்டின்போது அதை நினைவிற்கு இழுத்து புரைக்கேறும் அளவுக்கு சிரித்திருக்கின்றான்.

ஒருநாள் இறுமாப்புப் பொங்க இந்தச் சம்பவத்தினை சுந்தரியிடம் அவன் எடுத்துரைத்தான்.

சுந்தரி அவனை சலனமற்று நோக்கினாள். பின்னர் இலேசான—அவளது வழமையான சிரிப்போடேயே அவனைப் பார்த்தாள். கண்கள் மின்னிடச் சொன்னாள்.

“சந்தோஷந்தான். இப்படியெல்லாம் உங்களைப் பாராட்டிய அதிகாரிகள்—மனந்திறந்து பாராட்டியிருந்தால் ஒரு விஷயத்தைக் குறிப்பிடாமல் விட்டிருக்கமாட்டார்களே...”

ஆர்வத்தோடு அவன் குறுக்கிட்டான்.

“என்ன... என்ன அது...?”

அவள் தனது நீண்ட பின்னலை, தோளோடு தள்ளிக் கொண்டே சொன்னாள் :

“ஒவ்வொரு ஆண்மகனின் வெற்றிச் சிறப்பிற்குப் பின்னாலும் பெண்ணொருத்தி இருந்தே ஆவாள். திரு. ஆனந்தகுமாரின் இத்தகைய நற்பண்புகளுக்கு அவரின் மனைவியே காரணமாக இருப்பாள் என நாங்கள் நம்புகிறோம் என்று சொல்லி இருப்பார்களே...”

ஆனந்தகுமாரின் மனதினுள் பட்டென்று எதுவோ உடைந்தது. அவள் இதனைக் கேலியாகச் சொல்கிறாளோ அல்லது உண்மையாகவே கூறினாளோ என்பதை அவனாலே புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஆனாலும் அவனை யறியாமலே முகத்தினிலே கருமை படர்ந்தது. மனதின்

சந்தோஷமெல்லாம் வெடித்துச் சுருங்கினதாக உணர்வுற்றான்.

அவனது முகமாற்றத்தை உடனேயே கண்டு கொண்ட சுந்தரி அவனுக்கு அருகாக வந்து மெதுவாக முகத்தினை நிமிர்த்தினாள். அன்போடு குரல் வெளியாகிற்று:

“இதென்ன நீங்கள்? நான் சும்மா சொன்னதைப் பெரிசாக எடுத்திட்டீங்கள்...”

2

ஆனந்தகுமார் எதிர்பார்த்தது போலவே திறந்திருந்த கதலின் வழியாக உள்ளே கோழிகளும், எதிர்வீட்டு வெள்ளைப் பூனையும் வெகு சுதந்திரமாக உலவிக் கொண்டிருந்தன. இவனைக் கண்டதும் பரபரத்துக் கொண்டே வெளியே தானின. அதற்கிடையே கோழிகள் பின் விறாந்தையினை அசுத்தப்படுத்தி விட்டன. இவன் அருவருப்போடு காலை உதறிக்கொண்டு கிணற்றடிப்பக்கமாக நடந்தான்.

கிணற்றடியை ஒட்டி, நிறைய தக்காளிச் செடிகள் வளர்ந்திருந்தன. பூவும் பிஞ்சும் காய்களும் சுமந்த செழுமையான செடிகள். ஒவ்வொரு நாளும் அவற்றுக்கும், முன்புறம் பசுமை படர்த்தி நிற்கின்ற பூமரங்களுக்கும் தண்ணீர் ஊற்றாமல் இருக்கமாட்டாள் சுந்தரி. நான்கு வயது மகனான கண்ணன் பின்னாலும் முன்னாலும் தொடர குடம் குடமாக நீர் அள்ளி இறைப்பாள். வீட்டுக்கு வருகின்ற எல்லோரையும், அந்த வீட்டின் தூய்மையும், பசுஞ்செடிகளின் செழுமையும் மிகவும் வசீகரமுறச் செய்யும். புகழ்ந்து சொல்வார்கள்.

கால்களைக் கழுவிக்கொண்டே கிணற்றடியைச் சுற்றிப் பார்வையை விட்டான் ஆனந்தகுமார். எவ்வளவு வாழைகள்.

தக்காளிகள். இரண்டு மாதங்களிற்கு முன்னர் சுந்தரியே அரசினர் தோட்டத்தில் வாங்கிக் கொண்டு வந்து நட்ட எலுமிச்சமரங்களும், தோடைகளும் மென்பச்சையில் இலைகளே பூக்களென புஷ்பித்திருந்தன. மெல்லிய வாசனை கமழ்ந்து வந்தது. குழந்தைகளுக்கு சோறு ஊட்டுகிறாற் போல அவ்வளவு பரிவோடு நீர் வார்ப்பாள் சுந்தரி. ஒருநாள் மனமும் சொற்களும் மலர அவனைப் பார்த்து சொன்னாள் சுந்தரி.

“தண்ணீர் ஊற்றியதும் இந்தச் செடிகளைப் பாருங்கள். அவை சிலிர்த்து சந்தோஷப்படுவது தெரியும். அவற்றின் ஒவ்வொரு இலையும் எல்லையற்ற ஆனந்தப்பட்டு மெனனமாக தலையசைப்பதை உற்றுப்பார்த்தால் நன்றாகவே நாம் அறியலாம்... ஒரு நாளைக்கு தண்ணீர் இல்லாவிட்டால் கூட அவற்றின் இலைகளிலேயே களைப்பையும், சோர்வையும் நீங்கள் காணமுடியும்...”

இப்போது அவன் கிணற்றடியினைச் சுற்றியுள்ள செடிகளைப் பார்த்தான். அந்தச் செடிகள் சோபையிழந்து லேசாக வாடிநிற்பது போல அவனது மனம் உணர்ந்தது.

இவற்றுக்கெல்லாம் தண்ணீர் அள்ளி ஊற்றலாமா என மனதினுள் திடீரென்று அவனுக்குத் தோன்றிற்று. மறுகணமே அந்த எண்ணத்தினை கால்களால் உதைத்துத் தள்ளினான். அவள் இங்கே இல்லாவிட்டால் இந்தச் செடிகள், மரங்கள் எல்லாம் எப்படி வாடிச் சுருங்கிக் காய்ந்து போகுமென்பதை நன்றாகத் தெரிந்திருந்தும் தானே இங்கேயிருந்து மூர்க்கத்தனமாகப் போய் விட்டான். அவளுடைய சந்தோஷங்களைப் போலவே இவையெல்லாம் கருகிப்போய் விட்டும்...

அவனுக்கு வயிறு புகைந்து எரிந்தது. உடலில் உள்ள சக்தியெல்லாம் திடீரென்று வறண்டு விட்டாற் போன்ற களைப்பு. பின் கதவைப் பூட்டிவிட்டு, உடுப்புகளை கழற்றாமலே படுக்கையில் ஆயாசத்தோடு விழுந்தான். கொஞ்ச

நேரம் எதிரேயுள்ள சுவரைப் பார்த்தவாறே கிடந்தான். திடீரென்று அவனுக்குள் என்னவோ குத்திற்று. ‘சுந்தரி, நேற்று மாலைப்பொழுதிலேதான் இங்கேயிருந்துபோனாள். அவள் போய் ஒரு நாளிற்கிடையில் இப்படி களைத்து, துவண்டு, நான் எதுவும் செய்யமுடியாத ஒரு தனியன் என்ற நிலைமைக்குத் தள்ளப்பட்டு விட்டேனே?’

எழுந்து உட்கார்ந்தான்.

வடக்குப் புறமாக, கதவு நிலைக்கு மேலே உள்ள கண்ணின் படத்தில் பார்வை விழுந்தது. இந்த வீடெங்கும் சங்கீதமாயும், ஒவியமாயும், கவிதையாகவும் களித்திருந்த அளனது மகன். இப்போது எங்குமே பயங்கரமான மௌனமே நீண்டு விரிந்து வெறிச்சோடியதாகத் தெரிகிறது. சுவரிலே அப்பா என்று மழலையிற் சொல்லிக் கிறுக்கிய கிறுக்கல்கள், நெஞ்சினுள் மெல்ல வந்து வேதனையைக் கீறின.

தலையை உலுப்பிக் கொண்டு எழுந்து முகத்தை அலம்பித் துடைத்துவிட்டு துவாயை ‘ஹங்கரில்’ வீசினான். லேசாகத் தலைவலி. எரிச்சல் உடலெல்லாம் ஊறிப் பெருகிக் கொண்டிருந்தது. கண்ணாடியைப் பார்த்தான். முகத்தில் இலேசான வட்டமிருப்பதை உணர்ந்து கொண்டான். இது வரையும் வெளியே ஹோட்டல்களுக்கு அவன்போனதில்லை. அவனுக்கு எல்லாம் சுத்தமாயிருக்க வேண்டும். அவனே வியக்குமளவுக்கு சுந்தரி சுத்தம் பேணுபவள். அவளிருக்கும் இடமெல்லாம் பளிச்சென்றிருக்கும்.

கீழே கால்களில் மண் நெரநெரத்தது. அதற்கிடையில் வெளியே உள்ள மண்ணெல்லாம் அறையினுள்ளே வந்துவிட்டாற்போல அருவருப்புற்றான். வழமையாக எட்டுமணிக்குள் அறைமுழுவதையும் கூட்டிப் பெருக்கிவிடுவாள் சுந்தரி. முதல் அறையிலே கூட்டிக்கொண்டு நிற்பவளை, ஷேர்ட் கையை மடித்துக் கொண்டு தேடினான். கூட்டி முடித்துவிட்டு நெற்றி வியர்வையினைத் துடைத்துக் கொண்டு நிற்பதைக் காண்பான்...

“பம்பரம் உன்னோடு தோற்றுவிடும் சுந்தரி” என்றான் சந்தோஷத்தோடு ஒருநாள். வழமை போலவே சுந்தரி அவனைப் பார்த்தாள், மொனலிஸாப் புன்னகை.

“உணர முடிந்தால் சரி...ஆனால் என்னைப் போலவே தான் ஒவ்வொரு சராசரிப் பெண்ணும் இருப்பாள். காலையிலே நேரத்தோடு கண் விழித்து வேலை செய்யத் தொடங்கினால்தான் எல்லாத் தேவைகளையுமே அவள் தன்னுடைய குடும்பத்திற்கு செய்து கொடுக்கமுடியும்... நிம்மதியாயும் இருக்க முடியும்... இதுதானே நடைமுறை...” என்றவள் சற்று நிறுத்திவிட்டு கண்களிலே குறும்பு இலேசாய் தொனிக்கக் கேட்டாள் :

“என்ன இன்றைக்கு உபசாரம் பலமாயிருக்கிறது... ஏதும் விசேஷமோ?”

இப்போது அவன் மனதினுள்ளே முள்ளொன்று ‘ஸக்’ கென்று செருகிற்று. முகத்திலே உற்சாகம் அழிந்து கரைந்திட அவனைப் பார்த்தான். பேச எண்ணியவன் வார்த்தைகளை மனதினுள்ளேயே நிறுத்திக்கொண்டான். மனதினுள் இரைந்த வார்த்தைகளிலேயே கணப்பொழுது கலந்து நின்றான்.

‘நான் எதைப் பேசினாலும் அதற்கு இவள் எதையாவது ஏடா கூடமாகப் பேசிக்கொண்டேயிருக்கின்றாள். எனக்குத் தெரிந்த எல்லோருமே நான் என்ன கூறினாலும் எதிர்வார்த்தை கூறாமல் கேட்பது மட்டுமல்ல; பாராட்டும் தெரிவிக்கின்றார்கள்... என்னுடைய படிப்பையும், பதவியையும் மதிக்கிறார்கள்... இவள் ஒருத்தி மட்டுந்தான், அதுவும் எனக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு நான் போடும் உணவைச் சாப்பிட்டு, உடுப்பை உடுத்தி எனது நிழலில் வாழ்கிற இந்த ஒருத்தி மட்டுந்தான் என்னுடைய வார்த்தைகளை துச்சப்படுத்துகிறாள்... அதுவும் ஒரு வெறும் பி. ஏ. புத்தகப் பூச்சி... புறங்கையால் அடித்தாலே விழுந்துவிடக்கூடியவள்.’

அவனது மன அவசங்களை உணர்ந்தவன் போல மெல்லவே கேட்டான் சுந்தரி :

“என்ன திடீரென்று யோசிக்கிறீங்கள்...?”

சடக்கென்று பதில் சொன்னான் ஆனந்தகுமார் :

“வேறு வீடுகளிலே ஒரு புருஷன் இப்படி ஒரு மனைவியின் நக்கல்களை தாங்கிக்கொண்டிருப்பானா என்று யோசிக்கிறேன்.”

3

வீட்டுக்குள்ளை புகுந்தபோதே வீட்டின் ஒவ்வொரு துரும்பிலும் கலகலப்பை சுத்தமாகத் துடைத்தெடுத்தார் போல அமைதி. ஆனந்தகுமார் ஷேர்ட்டைக் கழற்றி ஹாங்கரில் தாறுமாறாகப் பரப்பினான். கட்டிலிலே கொஞ்சநேரம் உட்காரலாமே என்று மனம் கெஞ்சிற்று. மறுத்தான். ஜன்னலைத் திறந்து விட்டான். காற்று சந்தோஷமாக முகத்தில் விழுந்து லாவகத் தியிறலுடன் அறையுள் புகுந்து கிளுகிளுத்தது.

வழமையாகவென்றால் இந்நேரம் அவன் கால்முகம் கழுவிவிட்டு கண்ணனோடும், சுந்தரியோடும் உற்சாகமாகப் பேசிக் கொண்டிருப்பான். இடையிலே சுந்தரி எழுந்து உள்ளே போய் கோப்பி கொண்டு வருவாள். இவனுக்கு தேநீர் குடிக்கப் பிடிக்காது. மணக்க மணக்க கோப்பி குடிக்க வேண்டும். அதுவும் நன்றாகப் பாலைச் சுண்டக் காய்ச்சி மிருந்தால் தனி ருசி. வீட்டிலேயேதான் கோப்பிப் பொடி தயாரிப்பாள் சுந்தரி. அவன் வீட்டிற்கு வருகிற எவருமே அவன் தயாரிக்கின்ற கோப்பியை, ஏலக்காய் கமகமக்கின்ற கோப்பியைப் புகழாமற் செல்வதில்லை.

இன்று முழுவதும் கசப்பு நிறைந்ததோர் நினைவு மனதை அழுத்திக் கொண்டிருந்தது. 'இவ்வளவு நாளை இந்த வீட்டினை வியாபித்திருந்தவன் சுந்தரிதானா? ஒவ்வொரு காரியத்திலும் அவளது ஆளுமையேதான் தடம்பதித்திருக்கின்றதா? இந்த வீட்டின் ஒவ்வொரு சின்னச் செயல்களிற்கும் அவள்தானா பொறுப்பாளி?'

ஜன்னலடியிலிருந்து திரும்பியவன் சுந்தரியின் அறைக்குள்ளே வந்தான். பளிச்சென்றிருந்தது. சிறிய புத்தக அலமாரிதான் அந்த அறையினுள்ளே முதன்மைப்பட்டுத் தெரிவது. நிறையப் புத்தகங்கள். இவ்வளவையும் அவள் படித்து முடித்திருப்பாளா? எந்த நேரத்தில் இவளுக்கு இவற்றையெல்லாம் படிக்க வாய்ப்புக் கிடைக்கிறது?

நினைத்தான்.

காலையிலே ஐந்து மணிக்கு முன் தூக்கத்திலிருந்து எழுந்து விடுகிறாள். பம்பரமாகிறாள். காலைக் கடன்களை முடித்துவிட்டு பெருக்குதல், கழுவுதல், காலைச் சமையல். அவனை வழியனுப்புவது. செடிகளுக்கு நீர் வார்ப்பது. கண்ணனைக் குளிப்பாட்டுவது. மத்தியானச் சாப்பாடு தயாரித்தல். பிறகு ஆடைகள் துவைப்பது, இஸ்திரி, தையல். மிளகாய்ப் பொடி அல்லது கோப்பிப் பொடி இடிப்பது. வீட்டுக்கு அவன் திரும்புகையில் வாசலில் நின்று வரவேற்பது. கோப்பி போடுவது. பின்னர் வீடு பெருக்கி, மீண்டும் முற்றங் கூட்டுவது. செடிகளுக்கு தண்ணீர் வார்ப்பது. முகம் அலம்பிக் கொண்டு மீண்டும் சமையலறைப் பிரவேசம். கொஞ்ச நேரம் கணவனோடும் பிள்ளையோடும் சந்தோஷமாகப் பேசுவது. எல்லோரும் ஒன்றாகச் சாப்பிடுவது. கண்ணனைத் தூங்க வைப்பது. சமையலறைக்குள் போய் எஞ்சிய பண்டங்களை சூடு காட்டுவது. படுக்கமுன் இவனுக்கு பாற்கோப்பி கொடுக்க வேண்டும். பதினொரு மணியாகி விடும் சுந்தரி படுக்கைக்கு போக. ஓய்ந்து சரியும் பம்பரம் போல, மெதுவாக அவள் கண்ணணயர்கையில், இவன் புரண்டு படுத்து அவளிலே கை படர்த்துவான்...

சில வேளைகளில் அவன் உறங்குவதற்கு ஒரு மணிக்கு மேலாகிவிடும். ஆனாலும் அதிகாலையில் ஐந்து மணிக்கு முன் எழுந்து விடுவான். அவனை, அவன் முன்னதாக உறக்கங் கலைந்து இதுவரை பார்த்ததில்லை. அப்படிப் பார்க்க வேண்டுமென்று கூடத் தோன்றியதில்லை.

சுந்தரிக்கு எதை உடுத்தினாலும் அழகாகத் தானிருக்கும். அப்படியான உடல்வாகு. ஆனால் அவன் ஆடம்பரமாக உடுத்த என்றும் விருப்பப்பட்டதில்லை. இவன் பெரிய சேலைக் கடைக்கு அழைத்துச் சென்றாலும் முப்பது நிமிஷங்களிலே செலக்ஷனை முடித்துக்கொண்டு விடுவான். அதுவும் எளிமையான, மெல்லிய வண்ண உடுபுடவைகள். ஆனந்த குமாருக்கு கூடிய விலையில் உடுப்புகள் வாங்குவதில் பிரீதி அதிகம். தலையிலிருந்து கால்வரை பளபளப்பாக இருப்பதை விரும்புவன். 'இந்தக் காலத்தில் மட்டுமல்ல எந்தக் காலத்திலுமே ஆள் பாதி ஆடை பாதிதான்...'

சுந்தரி இப்படி அவன் சொன்னால் அதைப் பற்றி எந்த அபிப்பிராயமுமே சொல்லாமல் புன்னகை செய்வான்.

அலுவலகத்தில் நிகழ்ந்த வைபவம் ஒன்றிற்கு சுந்தரியையும் கூட்டிக்கொண்டு போயிருந்தான் ஆனந்தகுமார்.. தன்னை மற்றவர்கள் மிக உயர்வாக மதித்துவைத்திருப்பதனால் அதன் பொருட்டு விலையுயர்ந்த ஆடையை அணிந்துகொண்டு வரும்படி சொல்லியிருந்தான். சுந்தரிக்கு இத்தகைய வைபவங்களில் கலந்து கொள்வது விருப்பமில்லையாயினும் கொஞ்ச நேரம் நினைத்துப் பார்த்தான் - பின்னர், இந்த விஷயத்தின் பொருட்டு தேவையில்லாத மனஸ்தாபம் ஒன்றினை ஏன் ஏற்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தவளாய் அவனோடு புறப்பட்டாள். வழமைக்கு மாறாக அலங்கரித்திருந்தாள். புறப்பட்டுக் கொண்டு அவனெதிரே வந்தபோது சுந்தரிக்கு கொஞ்சம் வெட்கமாகவே இருந்தது. இயல்பினுக்கு ஒவ்வாத தனது செயற்கைத்

தன்மை அவளது மனதினைக் கூச்சமுற வைத்தது. சங்கடத் தோடு புன்னகை செய்தாள்.

ஆனந்தகுமார் அவளையே உற்றுப் பார்த்தான். முகம் மலர், கண்களிலே லேசான வித்தியாசம்.

“இப்படியே அள்ளித் தின்னலாம் போல இருக்குது... ‘பங்சனுக்கு’ நேரமாகி விட்டது. அல்லாவிட்டால் உம்மைக் கடித்துத் தின்றே விடுவேன்... இப்படி நாளைக்கு எனக்காக இன்னொரு முறை அலங்காரம் செய்து கொள்ளவேணும்... நான் உம்மை அப்படியே பார்த்துப் பூரித்திருக்க வேணும்... அவ்வளவு நல்ல வடிவாயிருக்கிறீர் சுந்தரி... இவ்வளவு அழகையும் எனக்கு காட்டாமல் ஒளிச்சுத்தானே வைத்திருந்தீர்... ஒவ்வொரு நாளும் இப்படி இருக்கக் கூடாதா?”

ஆனந்தகுமார் தளதளத்த குரலோடு அவளுக்கு அருகாக வந்தான். சுந்தரியின் கையினைப் பற்றினான். தகித்தது. அவளை உற்றுப் பார்த்தான். கணப்பொழுதே தான். திடுக்கிட்டுக் கொண்டவன் போல அவளைக் கேட்டான் :

“என்ன சுந்தரி இது? நான் வாங்கித் தந்த நெக்லசையும், பாசிமணி மாலையையும் ஏன் நீர் அணிந்து கொள்ளாமல் வருகின்றீர்? பிறகு அங்கேயுள்ளவர்கள் என்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பார்கள்... அவற்றையும் அணிந்துகொண்டு வாரும்... நேரம் போய்விட்டுது... சுறுக்காக வாரும்...”

சுந்தரியின் மனதினுள் என்னவோ அறுந்ததுபோல வேதனை பொருமிற்று. அருவருப்போடு அவனைப் பார்த்தாள். காலடியில் சிறு புழுவாய் அவன் ஊர்ந்தான்.

“உங்களுடைய மதிப்பைப் பற்றி அக்கறைப்படுகிறீர்கள்... ஆனால் எனக்கென்றொரு விருப்பம் இருக்கிறதென்று நீங்கள் கருதுவதில்லையா?”

ஆனந்தகுமார் கொஞ்சநேரம் மௌனமாயிருந்தான். பின்னர் குரலிலே இறுக்கம் தொனிக்கச் சொன்னான் :

“தன்னுடைய கணவனுக்கு மதிப்பையும் புகழையும் உண்டாக்கத்தக்க விதமாக நடப்பவள்தானே நல்ல மனைவி. என்னுடைய கௌரவம் உயர வேண்டுமென்பதற்காக உம் முடைய சில விருப்பங்களையாவது நீர் விட்டுக் கொடுத்தால் என்ன?”

“...நான்தானே, நீர் கேட்காமலே இவ்வளவுநகைகளையும், உடுபுடவைகளையும் வாங்கித் தந்திருக்கிறேன்... மற்ற வீடுகளைப் பாரும... இதெல்லாம் வாங்கித் தரவில்லையென்றுதான் புருஷனும் பெண்சாதியும் எவ்வொரு நாளும் சண்டை போட்டபடி இருக்கிறார்கள்... நான் அந்த விதத்திலை உமக்கு ஏதாவது குறை இதுவரை வைத்திருக்கிறேனா?”

மனத்திற்குள்ளே சிரிப்புச் சுழித்தது அவளுக்கு. அவளை மீறிய புன்னகை ஏளனங் கலக்க முகத்தினில் மிதந்து அமுங்கி மறைந்தது. பேச்சை வளர்க்க அவள் விரும்பவில்லை. கண்ணனும் சிணுங்கத் தொடங்கி விட்டான். அந்நேரக்குள் சென்று கவலை கனக்கின்ற நெஞ்சோடு நகைகளான அணிந்து கொண்டாள். அவளது மனமே அவளைக் கைகொட்டிச் சிரிப்பதாய் அப்போது உணர்வுற்றாள்.

வைபவத்திற்கு வந்திருந்த பெண்களிலே சுந்தரி ஒருத்தி தான் ஐரிகை படராத காஞ்சீபுரம் புடவை கட்டாதவள். சாயங்களிலே தோய்ந்திருந்தார்கள் பெண்கள். புன்னகையை அணிந்திருந்தார்கள். சின்ன விஷயங்களிலெல்லாம் பொய்பேசிக் கொண்டார்கள். அதுபோலவே குலுங்கக் குலுங்கச் சிரித்தார்கள். ராதிகாவையும், உயரதிகாரி ஒருவனைப் பற்றியும் கிசுகிசுத்தார்கள். வீடியோவில் பார்த்த நிலப்படத்தினைப் பற்றி வியந்தாள் நீலா. அதை எப்போது எல்லோரும் ஒன்றாகப் பார்ப்பது என்பதை விசனத்தோடு கேட்டாள் ஹரீஸ்மா.

சுந்தரிக்கு நெற்றிப் பொட்டுகள் தகித்தன. அருவருப்

பாள் சேற்றிடையே திணிக்கப்பட்டவள் யபோல குறுகிப் போயிருந்தாள். கண்வனைக் கண்களால் தேடினாள்.

தன்னுடைய உயரதிகாரிக்கு முன்னாலே பவ்வியமாக உட்கார்ந்திருந்தான் ஆனந்தகுமார். இவனுக்கு அவன் அமர்ந்திருந்த தோற்றத்தைப் பார்க்கவே எரிச்சலாயிருந்தது.

கண்ணன் மின் விளக்குகளைப் பார்த்துக் கொண்டே எதையோ சுட்டிக் காட்டி தனது பாட்டிலே மழலையில் பாடிக் கொண்டிருந்தான். இந்த வைபவத்திற்கு வந்திருந்த எல்லோரையும் கவர்ந்தவன் கண்ணன்தான். உயரதிகாரியின் மனைவி கண்ணனுக்கு முத்தங் கொடுத்து, “சுவிட் போய்... அப்பாவைப் போலவே இருக்கிறாய்” என்று ஆங்கிலத்திலே சொன்னபோது ஆனந்தகுமாரின் முகம் தாங்க முடியாத பெருமையால் மலர்ந்தது. தனது மனைவி சொன்னதின் பின்னர் உயரதிகாரி கண்ணனின் கன்னத்திலே செல்லமாகத் தட்டினார். பின்னர் கண்ணனின் பெயரை வினவினார். அவன் பதில் சொன்னதும், “நீ டாக்டராகப் போகிறாயா அல்லது எஞ்சினியராக விருப்பமா?” என்று கேட்டார் அட்சர சுத்தமான ஆங்கிலத்திலே.

சுற்றியிருந்த எல்லாரும் குழந்தையின் பதிலுக்காய் எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். குழந்தைக்கு எதுவுமே புரியவில்லை. ஓடிப்போய் அம்மாவின் மடியிலே தலையைப் புதைந்து கொண்டான்.

ஆனந்தகுமாருக்கு நெற்றி வியர்த்தது. மனதினுள் தன்னைத்தானே கடிந்து கொண்டான். முன்னரே வீட்டிலே வைத்து, “நான் டாக்டராக வரப்போகின்றேன்” என்று கண்ணனுக்கு சொல்லிக் கொடுத்திருந்தால் வெகு நிச்சயமாக அவன் அதை அப்படியே மழலையில் இங்கே ஒப்புவித்திருப்பான். உடனே உயரதிகாரி கண்ணனின் முதுகிலே தட்டி, “என்ன புத்திசாலிக் குழந்தை இவன்! எவ்வளவு துணிவோடு பதில் சொல்லுகிறான்... கண்ணா, நீ அப்பா

வைப் போலவே எல்லாரும் பாராட்டுகிறவனாக எதிர்காலத்தில் வரவேண்டும்” என்று மிக நெகிழ்வோடு பாராட்டியிருப்பார். ‘சீ, ஒரு அருமையான சந்தர்ப்பம் எனது கவன மின்மையால் வீணாகக் கை நழுவிப் போய் விட்டதே...’

கண்ணன் அம்மாவின் மடியை விட்டு எழுந்திருந்து மற்றவர்களைப் பார்க்கவே மறுத்து விட்டான். ஒரு விதமாக அவனை அழவிடாமல் வீட்டிற்குக் கூட்டிச் சென்றாள் சுந்தரி. அன்றோடு இனி எக்காரணங்கொண்டும் இத்தகைய இடத்திற்கு வருவதில்லையென அவள் முடிவு செய்து கொண்டாள்.

...கண்ணனும் சுந்தரியும் இங்கேயிருந்து இவ்வளவு சந்தோஷங்களை நிறைத்திருந்தார்கள் என்பதை ஆனந்த குமாரினால் நம்பவே முடியவில்லை. வீட்டின் ஒவ்வொரு அணுவளவுமே தன்னை அந்நியனாக ஒதுக்குவதுபோல அவன் உணர்வுற்றான். ஒவ்வொரு அணுவிலும் அவர்கள் தங்களது நினைவுகளை சொற்களாயும் இயக்கங்களாயும் எழுதி வைத்திருந்தார்கள்.

ஆனந்தகுமார் எழுந்து ஜன்னலை முடினான்.

4

மீண்டும் மீண்டும் கண்ணனின் நினைவு ஆனந்த குமாரின் மனதினை கூர்அலகாகக் கொத்திக் கொண்டிருந்தது. வீட்டின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் அவனது மழலைகள் கண்சிமிட்டி நினைவுகளுக்குக் கைநீட்டிக் கொண்டிருந்தன.

“கண்ணா உனக்கு அப்பாவில் விருப்பமா? அம்மாவில் விருப்பமா?” என்று கேட்டாள் பூரணம்.

கண்ணன் விழிகளை இடுக்கிக்கொண்டே ஆனந்த குமாரையும், சுந்தரியையும் ஒரு கணம் பார்த்தான். பின்னர்

கழுத்தைச் சாய்த்தவாறே தகப்பனை உறுத்து நோக்கியபடியங்கித் தயங்கி நடந்துபோய் சுந்தரியின் மடியில் உட்கார்ந்து அவளின் கழுத்தினை பிஞ்சுக்கைகளாற் கட்டிக் கொண்டான்.

“நான் அம்மானினுடைய பிள்ளை”

பூரணம் விழுந்து விழுந்து சிரித்தான்.

“கள்ளப்பயலே... நீ சரியான பொம்பிளைக் கள்ளனாகத்தான் வருவாயாடா. பார்த்தியா ஆனந்தா... இந்தக் கள்ளப் பயலுக்கெல்லாம் எல்லாங் கொடுத்து வளர்த்தாலும் இப்பிடித்தான்...”

இப்போது சுந்தரி பூரணத்தோடு சேர்ந்து புன்முறுவல் செய்தான். பின்னர் கண்ணனின் முகத்தை நிமிர்த்தினான்.

“அப்பா அச்சா அப்பா... அப்பாதானே பிள்ளைக்கு எல்லாமே வாங்கித்தாறவர்.”

கண்ணன் தலையை நிமிர்த்தினான். கண்களில் ஆர்வ முறிட சுந்தரியைப் பார்த்தான்.

“அம்மா பால் தருவா, குளிக்கவைப்பா சோச்சி தருவா, கதைசொல்லுவா, படுக்கவைப்பா, அம்மா அச்சா அம்மா” கண்ணன் முச்சுவிடாமல் மழலையாடினான். சொல்லிமுடித்து விட்டு மீண்டும் அம்மாவை இறுக்கிக் கட்டிக் கொண்டான்.

சுந்தரி மீண்டும் சொன்னாள் :

“அப்பாவும் அச்சா, அம்மாவும் அப்பாவும் அச்சா”

கண்ணன் தாயின் மடியினுள் முகம்வைத்துப் புதைத்துக் கொண்டான். பின்னர் அப்படியே கண் வளர்ந்து போனான். அவனைப் படுக்க வைத்துவிட்டு வெளியே வந்த சுந்தரி இன்னமும் அதே இடத்திலிருந்து ஆனந்தகுமார் யோசித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு வியப்புற்றாள்.

“என்ன கடுமையாக யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறியன்? என்ன விஷயம்? என்னவென்று சொல்லுங்களேன்...”

ஆனந்தகுமார் மௌனமாயிருந்தான். சுந்தரி அவனுக்கு நெருங்கி நின்று மீண்டும் அதே கேள்வியினைக் கேட்டாள். ஆனந்தகுமார் எரிச்சலோடு முணுமுணுத்தான்.

“ஒன்றுமில்லை...”

சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கையில் திடீரென்று ஆனந்தகுமார் தன்னுடைய மௌனத்தினைக் களைந்தான். இவ்வளவு நேரமும் இந்தக் கேள்வியே என்னுடைய மனதினைப் பாரமாக அழுத்திக் குழப்பிக் கொண்டிருந்தது என்பதை பளிச்சென்று சொன்னது அவனுடைய முகம்.

“சுந்தரி... எனக்கு ஒரு பெண் குழந்தை வேணும்...”

சுந்தரி வியப்பினால் அதிர்ந்தாள். பின்னர் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு கழுத்தைச்சரித்து அவனைப் பார்த்துக் குறுநகை செய்தவாறே, “இதென்ன திடீரென்று இருந்தால் போலை பெண் குழந்தையிலை உங்களுக்கு ஆசை வந்திட்டுது. என்ன விஷயம்?” என்று கேட்டாள்.

அவளது ஆச்சரியத்தினைப் பற்றி கொஞ்சமும் அக்கறை கொள்ளாதவன் போல முகத்திலே கண்டிப்பான உணர்வை வரவழைத்து கொண்டான் ஆனந்தகுமார்.

“என்னை முற்று முழுதாக நேசிக்கவும் நான் சொல்லுற எல்லாவற்றையும்கேட்டு நடக்கவும், எனது விருப்பப்படி ஆக்கிப் பார்க்கவும் கட்டாயமாக எனக்குப் பெண் குழந்தை சிக்கிரமே வேணும்...”

“அவ்வளவுக்கு மட்டுந்தான் உங்களுக்கு ஒரு பெண் குழந்தை வேணுமா?... ”

எவ்வித உணர்ச்சியுமின்றி சுந்தரி சொன்ன வார்த்தைகள் ஆனந்தகுமாருக்கு எரிச்சலை அதிகரிக்கச் செய்தன என்பதை, அவன் தொடர்ந்து சாப்பிடாமல் கைகளை

உதறிக் கொண்டு எழுந்ததில் இருந்து சுந்தரியால் உணர்ந்து கொள்ளமுடிந்தது. இனிமேல் தொடர்ந்து அவனோடு பேசுவது வீணானதொரு சண்டையை உண்டாக்குமென்று நினைத்துக் கொண்டவளாக அவள் மௌனமானாள்.

அவள் அன்றைய சம்பவங்கள் ஒவ்வொன்றையும் மீண்டும் மனதினுள்ளே அலசினாள். கண்ணன் சொன்ன மழலைகளே இவனைக் குழப்பி, இப்படிப் பேசவைத்தது என அவளுக்குத் தோன்றிற்று. என்ன செய்வதென்றே தெரியாமல் கவலை பொங்கிட மனதினுள் குமைந்தாள்.

கண்ணனைப் பெற்ற நேரத்திலே அவன் அனுபவித்த அவஸ்தைகளை இப்போது நினைக்கையிலும் உடலினைச் சிவிர்க்க வைத்தன. ஆயினும் அதனைப் பற்றி அவ்வளவாகக் கண்டுகொள்ளாமல் இவன் நடந்து கொண்டது சுந்தரிக்கு ஏமாற்றமாகவே இருந்தது. கண்ணனைப் பெறுவதற்காக அவன் மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்ட உடனேயே அவன் அலுவலகத்திற்குப் புறப்பட்ட போதிலே இவளின் கண்களிலே அதையிட்டுக் கவலை கண்ணீராய் உடைந்தது. பின்னர் அதைத்தனது அசட்டுத்தனமாக எண்ணி மனதி லிருந்து புறங்கையால் தட்டி விட்டாள்.

இவன் தனது சுயநலத்திற்காகவே மனைவியையும் மக்களையும் வேண்டுகிறானா என்ற கேள்வி மனதினுள் அவளுக்கு எழுந்தபோது அவளின் அண்ணனின் வார்த்தை அவள் காதுகளுக்குள் வந்தன.

...அண்ணனும், ரமணனும் சாப்பாட்டு மேஜையின் முன்னே உட்கார்ந்திருக்கையில் சுந்தரி உணவு பரிமாறிக் கொண்டிருந்தாள்.

ரமணன் வழமையான கண்சிமிட்டலுடன் பேச்சைத் தொடங்கினான் :

“இனியென்ன... ராமுவுக்குத்தான் கொஞ்சம் கஷ்ட மாயிருக்கும். புத்திசாலித்தனமான தங்கச்சி கலியாணம்

கட்டிக்கொண்டு போறதென்றால் கவலைதான். ஆனால் மாப்பிள்ளை அதிர்ஷ்டம் செய்த ஆள்தான்... எப்பிடியோ இனிமேல் வீட்டுத்திறப்பு சுந்தரியினுடைய கைக்கு வந்து விடும்... மாப்பிள்ளை கையைக் கட்டிக் கொண்டு நிற்பார்...”

ராமு சிரிப்போடு சுந்தரியைப் பார்த்தான்.

“என்ன ரமணன்... நீயும் இப்பிடிச் சொல்லுகிறாய்? சுந்தரியை அப்பிடியா நாங்கள் வளர்த்திருக்கிறம்... அவள் தன்னுடைய புருஷனை ஒரு நண்பன் போலவும், குழந்தை போலவும்தான் நடத்துவான்... தமிழ் சினிமாவிலே வருகிற பெண்ணைப் போல அவள் ஒரு நாளும் இருக்கப் போற தில்லை...”

ராமு பெருமிதம் பொங்க சுந்தரியைப் பார்த்தான். நாணம் விரித்திருக்கிற தங்கையின் முகத்தினை நோக்கியவாறே உற்சாகமான குரலிலே தொடர்ந்தான்.

“திருமணத்தைப் பற்றியோ, பெண் வாழ்க்கையைப் பற்றியோ, குடும்ப உறவுகளைப் பற்றியோ எங்களிலை பெரும்பாலானவர்களுக்குச் சரியான கண்ணோட்டமே யில்லை... மிகப் பொய்மையிலைதான் இந்த விஷயங்களை யெல்லாம் நாங்கள் அணுகிக் கொண்டு வரறம்... உண்மையிலை சொன்னால் எங்களினுடைய பெரும்பாலான பெண்களெல்லாம் கேவலமான அடிமைகளாக, தங்களுடைய கழுத்திலை தாங்களாகவே நுகத்தடிகளைக் கட்டிக் கொண்ட அடிமைகளாகத்தான் வாழ்க்கையை நடத்தி வருகிறார்கள்...”

ரமணன் குறும்போடு ராமுவைப் பார்த்தான்.

“அப்ப நீ ஒரு ‘வுமன் லிபரேலன்’ பெண்ணைத்தான் கலியாணம் கட்ட வேணுமென்றே தீர்மானித்திருக்கிறாயா? சரியான ஆளப்பா நீ...”

ராமு எவ்வித சலனமுமின்றி ரமணனை நோக்கிவிட்டுத் தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டு டம்ளரைச் சாப்பாட்டு மேஜையில் வைத்தான்.

“பெரிய பெரிய பத்திரிகைகளும், கிளப்புகளும், மேல் மட்ட ஆட்களும் சொல்லுகிற வுமன் லிபரேஸனைப் பற்றி மனதிற்குள்ளை நினைச்சுக் கொண்டுதான் இதைப்பற்றி நீ சொல்லுகிறாய் என்று நான் கருதுகிறேன்... ஆனால் உண்மையிலை ரமணன் இதெல்லாமே பெண் விடுதலையைப் பற்றி புரிஞ்சு கொண்ட இயக்கங்களில்லை. பிரா கட்டாமல் திரியிறதும், புருஷனை விட்டுத் தறிகெட்டு தண்ணி அடிச்சுக் கொண்டு திரியிறதும், கட்டற்ற செக்ஸ் வழி போறதும்தான் வுமன் லிபரேஸன் என்று கொச்சைத்தனமாகப் பேசப்படு குது. இதைத்தான் பரவலாகக் கதையிலும் எழுதுகிறாங்க... சினிமாவிலும் காட்டுறாங்கள்...”

ராமு கைகளைக் கழுவி விட்டு மீண்டும் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டான்.

“பிறந்ததிலிருந்து சாகிறவரை சார்ந்தே வாழ வேண்டுமென்று நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிற சாதாரண அடிமட்ட, மத்திய தர அபலைகளுக்குத்தான் விடுதலை தேவை... அவள் கிராமத்திலை கூலியாய் உழல்கிறவன். நகரத்திலை அலுவலகங்களிலையும், வீடுகளிலையும் அல்லல்படுகிறவன்... அவளுக்குக்கான விடுதலை... அது பெரிய போராட்டத்தாலைதான் சாத்தியமாகும்... பாரதிதாசனே சொல்லவில்லையா... பெண்ணடிமை தீருமட்டும் மண்ணடிமை தீராதுதென்று...”

ரமணன் நெற்றியை வருடிக் கொண்டான்.

“பெண்களைப் பற்றி கொஞ்சம் குறைவாகச் சொன்னாலே போதும். உனக்கு உடனேயே கோபம் வந்துவிடும். என்னவோ உன்னை கலியாணம் செய்து கொள்ளுகிறவன் நல்ல சந்தோஷமாகத்தான் இருப்பான்...ஆனாலும் நீ என்னதான் சொன்னாலும் என்னுடைய மனதிலை நீண்டகாலமாக ஒரு கேள்வி இருக்குது...”

ராமுவின் குரல் அவசரமாகவே வெளியாகிற்று;

“அதென்ன ரமணா... உடனேயே சொல்லு...”

புன்முறுவலோடு சுந்தரியைப் பார்த்தான் ரமணன்.
பின்னர் கேட்டான்.

“சரி... பெண்ணுக்கு விடுதலை வேண்டும், அது இதென்றெல்லாம் சொல்லுறது சரி... ஆனால் எனக்குத் தெரிஞ்ச சிலர்... அவர்களைச் சிலவேளை உனக்குமே தெரிஞ்சிருக்கலாம்... சில வீடுகளிலை தங்களுடைய புருஷன் மாரை எவ்வளவு மோசமாக மனைவிமார் நடத்துகிறார்கள்... ஏன், குமாரவேலுவை எடுத்துக்கொள்... அந்தாளை பெண் சாதி என்ன மாதிரி நடத்துகிறாள்? இரு என்றால் இருக்க வேணும்... நில்லென்றால் நிற்க வேணும்... சொன்னபடி அந்தாள் கேட்காவிட்டால் அன்றைக்குச் சாப்பாடே அந்தாளுக்கு இல்லை. நிலத்திலைதான் படுக்க வேணும்... சில வேளை பெண் சாதியிட்டை அடிகூட வாங்க வேண்டிவரும்... அப்படியென்றால் இதுக்கெல்லாம் நீ என்ன சொல்லப் போகிறாய்?”

சுந்தரி மொனலிசா புன்னகையோடு ராமுவையும் ரமணனையும் மாறிமாறிப் பார்த்தாள்.

“நீ சொல்லுகிற மாதிரியான ஆட்கள் இல்லையென்று நான் சொல்லவில்லை. ஆனால் மக்கள் தொகையிலே அவர்கள் எத்தனை பேர்? கோடிக்கு இரண்டு பேர் என்று சொல்ல முடியுமா? அதுவும் ஆண்மேலாதிக்கம் பெண்ணுக்கு உண்டாக்கின ஒரு மன நோய்தான்... பெரும்பான்மையல்ல, தொண்ணூற்றி ஒன்பது வீதமான பெண், ஆணினால் அடக்கித்தான் வைக்கப்பட்டிருக்கிறாள். ஒன்றிரெண்டு வீதத்தை உதாரணங்காட்டி பெரும்பான்மை நியாயத்தை மறுப்பதை நீ சரி என்பாயா...?”

சுந்தரி குறுக்கிட்டாள்.

“ஆணும் பெண்ணும் எல்லாவற்றிலும் சமமாக இருக்க

லாம்... நட்போடு ஒருவர் கஷ்டத்தில் இன்னொருவர் தோள் கொடுத்து வாழலாம். இன்னார் இன்ன வேலையைத்தான் செய்ய வேண்டுமென்பதும் ஒரு அடிமைத்தனத்தான்... ஒரு உதாரணத்தைச் சொல்லுவேன்... கணவனுக்கு மனைவி ஒவ்வொரு நாளும் சமையல் செய்து போடுகிறாள்... உடுப்புத் துவைக்கிறாள்... அவளுக்கு இயலாத வேளையில் அதை கணவனே செய்தால் என்ன?... இவற்றையெல்லாம் தரக் குறைவென்று ஏன் கணவன்மாரும், புத்தகங்களும், சினிமாவும் காண்பிக்க வேணும்...?"

“சரி... சுந்தரிக்கு அப்படியான கணவன்தானா என்று பார்ப்போம்” என்று கூறியவாறு சிரித்தான் ரமணன்.

5

அவர்கள் இருவருக்கும் தகராறு தொடங்கியதே சின்ன தொரு விஷயத்திலிருந்துதான். தனித்தனியாகவே நினைத்துப் பார்க்கையில் இந்தச் சிறிய சம்பவமா இவ்வளவுக்கும் பூதாகாரமாக உருப்பெற்றது என்ற எண்ணம் சுந்தரியின் மனதிலே தோன்றிற்று. இப்படி நடந்ததைத் தவிர்த்திருக்கலாமே என நினைத்துக் கொண்டாள். மறுகணமே தன்னளவிலே தான் தவிர்த்துக் கொள்ள எடுத்த யத்தனங்களையும் அவற்றையெல்லாம் அவன் மூர்க்கமாக மோதி துகள் துகளாக நொறுக்கியெறிந்தமையையும், தன்னை குரூரமாகப் புறந்தள்ளியதையும் அவளது நெஞ்சு மிக்க நோவோடு நினைவு கூர்ந்தது. இனி இந்தச் சிக்கலினை எவ்விதம் அவிழ்த்தெறிவதென்ற கவலையும் இப்போது மெல்லமே அரும்பலாயிற்று. அது சாத்தியமா என்பதனைக் கூட அவளால் தீர்மானிக்க முடியவில்லை.

சுந்தரி வெளியே பார்த்தாள்.

கண்ணன் தனியாக உட்கார்ந்து இரண்டு மூன்று பூக்களை அடுக்கி வைத்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். மழலை வார்த்தைகளில் ஏதோ முணுமுணுப்பு, அவனுக்கே புரியும் மொழி.

...அன்று இரவு கொஞ்சம் தாமதமாகவே வீட்டிற்கு வந்திருந்தான் அவன். அவனது தரத்திலுள்ள உத்தியோகத்தார்களான மூன்று நண்பர்கள் வீடியோ படம் பார்க்க வரும்படி அவனை அழைத்திருந்தனர். அவர்கள் மிகவும் செல்வாக்குமிக்கவர்கள் என்பதாலும் தன்னை சிறப்பாக அழைத்திருந்தமையாலும் இவனும் சந்தோஷமாக அதற்கு ஒப்புக் கொண்டிருந்தான். மற்றபடி அவனுக்கு இத்தகைய பொழுதுபோக்குகளில் அக்கறையிருந்ததில்லை.

அங்குப் போனதன் பின்னரே அவனுக்கு இந்த வீடியோப் பட விவகாரமே தெரிய வந்தது. இவனைக் கண்ட மூன்று பேரும் கற்றுசுற்றும் பார்த்துவிட்டு இரகசியக்குகை ஒன்றிற்கு அழைத்துச் செல்கிறாற்போல மேல் மாடிக்குக் கூட்டிச் சென்றனர். கிசுகிசுத்தனர்.

இருட்டான அறைமின்னிளக்கு ஒளியிலும் அந்நியப்பட்டாற் போலொரு மௌனச் சூழல். இவன் உட்கார்ந்ததும் டி. வி. யில் படம் வர்ணங்களில் விரிந்தது... முதற்காட்சியிலேயே இவனுக்குத் தொண்டை அடைத்து வயிற்றினுள் ஏதோ புரண்டு உடலெல்லாம் வியர்த்தது.

களுக்கென்று சிரிப்பொன்று இருளிடையே மெல்லக் கேட்டு அமிழ்ந்திற்று. இவனுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. இருளிடையே மற்றவர்களைத் துளாவினான். சுவாரஸ்யமாகப் படத்தோடு ஒன்றிப் போயிருந்தனர். இவனுக்கு இதுதான் முதலாவது புளூபிளம் அனுபவம். படம் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பிக் கொண்டிருக்கையிலும் அந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து அவனால் இலேசில் விடுபட

முடியவில்லை. மனதிலிருந்து அந்த நிகழ்வினையும் காட்சிகளையும் உரித்தெரிய முயன்றான். உரிக்க உரிக்கப் படலம் படலமாக அந்நினைவுகளே வளர்ந்தன...

“என்ன கொஞ்சங் கூடப் பேசாமல் மெல்ல மெல்லச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறியள் என்ன விஷயம்?... ”

சுந்தரியின் குரலில் ஆச்சரியம்.

ஆனந்தகுமார் தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டு சுந்தரியைப் பார்த்தான். அவளுடைய புன்னகை வெளிச்சத்தில் எதையும் பதிலாகக் கூறிட இவனுக்குத் தோன்றவில்லை. பேசாமல் கையை உதறிக் கொண்டு எழுந்தான். மனம் குறுகுறுத்தது.

மீண்டும் அந்த உருவங்கள் மங்கலாய் நினைவிலே வந்தன. இவை அவன் அறியாதவை. இப்படி; இப்படியுமாய் மனிதன் வாழ்வு என்று நினைக்கையிலே என்னவோ இழந்து போனாற் போல வெற்றுணர்வொன்று நிழலாய் மனதினை அடைத்தது. மீண்டும் அவற்றை மனதிலே கொண்டு வருவதற்கு முயன்றான்.

“அப்பாடா... இன்றைக்கு உடம்பெல்லாம் பச்சைப் புண்ணாக நோகுது... என்ன எரிவு, என்ன களைப்பு...” என்றவாறு கோப்பியோடு அறையினுள்ளே வந்து கொண்டிருந்தாள் சுந்தரி. கட்டிலில் உட்கார்ந்திருந்த ஆனந்தகுமார் சுந்தரியை நிமிர்ந்து பார்த்தான். லேசாக மனதினுள் என்னவோ நடுங்கிற்று.

இப்போதே அவளைப் புதிதாகக் காண்பவனைப் போலப் பார்த்தான். அவள் எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறாள். இளமையாயிருக்கிறாள். பளிச்சென்றிருக்கிறாள். அவர்களைவிட வசீகரமாயும், உற்சாகமாயும் — இப்போதே மலர்ந்த பூவின் காந்தியோடும் தோன்றுகிறாள். இன்னும் அவளை ஊருருவத் தோன்றிற்று.

“என்ன இது புதினமான பார்வை...?”

இவன் அவனை ஊடுருவினான். நெஞ்சம் மெதுவாக கிறங்குகிறாற் போல உணர்ந்தான். தளதளத்தான்.

“கண்ணன் நல்ல நித்திரையாகி விட்டான்...”

சுந்தரிக்கு அவனது செய்கை, வார்த்தைகள், பார்வை ஆகியவற்றின் அர்த்தங்கள் உடனே வெளிச்சமாயின. என்ன பதில் சொல்வதென்றே அவளுக்குத் தெரியவில்லை. மௌனமாக யன்னலோடு போய் நின்றாள். மனம் தொந்து கனத்தது. அவளின் வார்த்தைகளையே கேளாதவனாய் நின்றான் அவன். சுந்தரிக்கு உடம்பெல்லாம் வலித்துக் கொண்டிருந்தது. நாரிக்குள் கயிற்றால் முறுக்கி இழுத்தாற்போல சரீரிடுகின்ற வலி. நெற்றிப் பொட்டுகளில் சூத்தியால் அடித்துக் கொண்டிருப்பது போல அவ்வளவு நெருடலான வேதனை. கால்கள் துவண்டு படுப்பதற்காய் கெஞ்சின. எரினும் தன்னைச் சமாளித்தபடியே பின்பக்கமாக சுந்தரி திரும்பினபோது ஆனந்தகுமார் பின்னே நின்றான். பார்வையிலே சூடேறியிருந்தது.

“எனக்கு சரியான அலுப்பாயும், காய்ச்சல்க்குணமாயும் இருக்கிறது. லையிட்டை அணைத்துவிட்டுப்படுங்கோ...”

தொய்ந்த குரலிலே அவள் சொன்னதைக் கேளாதவனே போல அவன் சொன்ன முரட்டுத்தனமான வார்த்தைகள் சுந்தரிக்கு கவலையோடு கடுகடுப்பையும் தோற்றுவித்தன. தன்னைப் பற்றியிருந்த அவனது கையை கட்டாயத்தோடு விடுவித்துக் கொண்டே அவனை ஏறிட்டான். பின்னர் விறுவிறுவென்று கண்ணனுக்குப் பக்கத்திலே ஒருக்களித்துப் படுத்துக் கொண்டான்.

இரண்டு நிமிஷங்களும் ஆகியிராது. பூரென்று ஜன்னலை அறைந்து அவன் சாத்தினான். இவளுக்கு நெற்றிக் குள் அந்த ஓசையே ஆணியாய் இறங்கிற்று. எழுந்து உட்கார்ந்து அவனைப் பார்த்தான். கண்களும் இப்போது எரிந்து

திறக்கவே கஷ்டமாயிருந்தது. தலைவலி மாத்திரையைத் தேடி எடுத்து சாப்பிட்டால் கொஞ்சம் சுகமாயிருக்கும் என்று நினைத்தவாறே அவனிடமே கேட்டாள், குரல் தொய்ந்தது அனுங்கிற்று.

அவ்வளவே. அவன் சீறி விழுந்தான் அவள் மீது. பின்னர் அதே வேகத்தில் காலடியிலிருந்த கோப்பி டம்ளரை காலால் எட்டி உதைத்தான். டம்ளர் டனாரென்ற சத்தத்துடன் சுவரோடு மோதி அதே வேகத்தில் உருண்டு திரும்பிற்று. மௌனத்தின் காதுகளைக் கிழித்த அவ்வோசையிலே திடுக்கிட்டெழுந்த கண்ணன் வீரிட்டு அழத் தொடங்கினான். சுந்தரி கண்ணனுக்கு அருகாகி அவனை அணைத்து தூக்கினாள். முதுகை வருடியவாறே “ஒன்றுமில்லை... ஒன்றுமில்லை” என்று கூறியவாறே அவனை நித்திரையாக்க முயன்றாள்.

அவனை எரிக்கிறாற் போலப் பார்த்துவிட்டு ஆனந்த குமார் திடீரென்று கத்தினான்.

“எல்லாச் சனியன்களும் வெளியாலை போய்ப் படுங்கோ... நான் நித்திரை கொள்ள வேணும்...”

சுந்தரிக்கு நெஞ்சைப் பிய்த்துக் கொண்டு அழுகை பொங்கிற்று. அடக்கிக் கொண்டு எழுந்து தனது அறைக்குள் சென்று பாயை விரித்துப் போட்டுக் கொண்டு கண்ணனோடு படுத்து நித்திரையாகி விட்டாள்.

ஆழ்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்த சுந்தரியை திடீரென்று வெளியே அதிர்ந்த சத்தம் திடுக்கிட்டெழ வைத்தது. ‘படாங் தடாங்’ என்ற எரிச்சல் ஊட்டுகிற ஓசை சமையலறைப் பக்கத்திலிருந்தே வந்து கொண்டிருந்தது. இன்னமும் வலி தீராத உடலை மெதுவாக நகர்த்தி எழுந்தாள் சுந்தரி. கால் மூட்டுகளில் இன்னும் எரிச்சல் தீரவில்லை. மெல்ல நடந்து சமையலறைப் பக்கமாக சென்றாள். வாசலிலே சிதறிக்

கிடக்கின்ற பாத்திரங்களின் முன்னே சினம் பொங்க நின்று கொண்டிருந்தான் ஆனந்தகுமார்.

சுந்தரிக்கு எதுவுமே தோன்றவில்லை. இன்றைக்கு நீண்ட நேரம் நித்திரையாயிருந்தமை அவளுக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது. தன்னுடைய அசதியையிட்டு மனதினுள் கவலை ஊர்ந்தது. நிச்சயமாக இப்போது ஏழரை மணியிருக்கலாம். பால்காரக் கண்மணியும் கதவைத் தட்டிப் பார்த்துவிட்டு திரும்பிச் சென்றிருக்கக் கூடும். அதைப் பற்றி அவனிடம் கேட்க நினைத்தவள் பிறகு அந்த எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டாள்.

ஆனந்தகுமார் இப்போது அவளையும், அவளது வீட்டாரையும் பற்றி வாய்க்கு வந்தவாறு திட்டிக் கொண்டிருந்தான். சுந்தரிக்கு மனதினுள் லேசான ஆத்திரம் தலையெடுத்தது. அவள் மறந்து போயிருந்த பல விஷயங்களையும் அர்த்தம் மாற்றிக் கொச்சைத் தனமாகவும் வக்கிரமாகவும் இவன் பேசிக் கொண்டிருக்கையில் கண்ணன் நித்திரையிலிருந்து எழுந்து அழுத்தொடங்குகிற குரல் அவளுடைய அறையிலிருந்து கேட்டது. மௌனமாக மீண்டும் தனது அறையை நோக்கி நடந்தாள்.

பாயில் உட்கார்ந்தபடியே கண்ணனை ஆறுதல் படுத்திக் கொண்டிருந்தாள் சுந்தரி. அவனும் தொய்ந்துபோன தாயை உறுத்துப் பார்த்தவாறே மழலையில் ஒன்றும் தொடர்பில்லாமல் “அச்சா அம்மா...” என்று வாத்ஸல்யமாகக் கூறினான். கூறி வாயை மூட முன் திடீரென அவனது முகத்திலே பயம் கவிழ்ந்தது. சுந்தரி அவனது முகமாற்றத்தினை அவதானித்துக் கொண்டே பின்னே விறுக்கென்று திரும்பினாள்.

வாசலில் பொறி பறக்கிற கண்களோடு ஆனந்தகுமார் பற்களின் நரும்பலிலே வார்த்தைகளும் அழுந்தி நசிந்து கொண்டிருந்தன.

“எவ்வளவு நேரமாகிப் போச்சது. இன்னமும் நீ பாத்திரமும் கழுவவில்லை. கோப்பியும் கலக்கவில்லை...”

வெற்றுப் பார்வையோடு சுந்தரி அவனை நிமிர்ந்து நேராகவே பார்த்தாள். அதனால் அவனது பார்வையில் எந்த விதமான மாற்றமும் வரவில்லை. இன்னமும் அதே சினம், குரூரம் மிதந்து தெரிகிறதாக உணர்ந்து கொண்டாள் சுந்தரி. இப்படி மகாமுரட்டுத்தனமாக ஆனந்தகுமார் இதுவரை காலமும் நடந்து கொண்டதேயில்லை. திடீரென அவனுக்கு ஏன் இவ்விதம் ஆயிற்று என்ற கேள்வி அவளது மனதினுள் மிக கவனமாய் விழுந்தது. இரவுச் சம்பவம் நினைவிலே வந்தது. ‘அதற்காகவா இப்படியெல்லாம்?...’ என மனதினுள்ளே அங்கலாய்ப்பு தலைநிமிர்த்திற்று. மறுகணம் அருவருப்பும் எழுந்தது.

“என்ன நான் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறன்... நீ ஒன்றும் பேசாமல் உன்னுடைய பாட்டிலையிருந்து எதையோ யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்...” என்று கூறியவன் திடீரென்று குரலைத் தாழ்த்தியவாறே அவளைப் பார்த்துக் கேட்டான்: “ஏன்... யாரைப் பற்றி அப்பிடியிருந்து நீ மிகவும் கடுமையாக யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்?”

சுந்தரி தனது முகத்திலே திடீரென்று அந்த வார்த்தைகள் ஒங்கி அறைந்தாற்போல அதிர்ந்து போனாள். நெஞ்சிலே அளவற்ற கவலையும் எரிச்சலும் பொங்கிற்று. இதைப் பற்றியே கனவில் கூட அவள் எதிர் பார்க்கவில்லை. எவ்வளவு கேவலமான மனவிகாரத்தினை ஒரு கணத்திலே சொற்களாய் ஆனந்தகுமார் கொஞ்சமும் மனக் கூச்சமோ தயக்கமோ இன்றி வெளியே வீசியெறிந்து விட்டு வெகு சாதாரணமாக நிற்கிறான்.

சுந்தரிக்கு அவளையறியாமலே இரத்த நாளங்களில் குடேறிற்று. மனதினுள் பம்மென்று கோபம் கங்காய் உருக்கொண்டு எகிறிற்று. அந்த முகத்திலேயே உருக்கொண்டிடாத இகழ்வுணர்ச்சி மின்னலாய் அடித்து மறைந்தது.

“என்னத்துக்காக இப்பிடியெல்லாம் கதைத்து என்னைச் சித்திசுவதை செய்கிறியள்? யாரைப் பற்றி என்ன எப்பிடிக்க

கதைக்கிறதென்றதை கொஞ்சம் யோசிச்சுக் கதையுங்க... சீ... இப்பிடியெல்லாம் அசிங்கமாய்க் கதைக்க உங்களுக்கு கொஞ்சமும் வெட்கமாய் இல்லையோ?"

சுந்தரி இன்னமும் ஏதாவது சூடாகச் சொல்ல வேண்டுமென்று நினைத்தாள். வார்த்தைகள் யாவுமே தீர்ந்தது போல உணர்வு தோன்றிட நிமிர்ந்தவள் கணத்தில் தன்கன்னத்தில் பளார் பளாரென்று விழுந்த அறைகளினால் அதிர்ந்து நிலைகுலைந்தவாறே வாயிதழ்களை விரலால் தடவினாள். கைவிரல்களில் இரத்தம் கசகசத்தது. தலையினுள் என்னவோ துணுக்குத் துணுக்காக உடைந்து சிதறினாற்போல வேதனை முட்கள் பீறி உடலைக் கூசிடச் செய்தன. கண்களிலிருந்து அவனையறியாமலே பொட்டென்று கண்ணீர் மணிகள் உடைந்து கன்னங்களில் வழிந்து கோடிழுத்தன.

“என்னுடைய சோற்றைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டு என்னுடைய உடுப்பையெல்லாம் உடுத்து மினுக்கி, என்னுடைய வீட்டிலை இருக்கிற நீ எனக்கு எதிர்த்தா கதைக்கிறாய், நாயே...”

கண்ணன் திக்கித்துப் போய் தாயின் கால் பக்கமாக வந்து பயம் பிதுங்கிட மறைந்து கொண்டு நின்றான்.

“நான் எதை நினைக்கிறனோ அதைத்தான் நீ செய்ய வேணும்... அடுத்த கதை எதுவும் கதைச்சியோ இன்றைக்கு நடந்ததுதான் இனியும் நடக்கும்... கவனமாக இருந்து கொள்...”

கீழ் உதட்டில் பீறிடுகிற இரத்தத்தை மேல் உதட்டினாலே வருடிக்கொண்டு கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள் சுந்தரி. தன்னோடு ஒடுங்கியபடியே நிற்கின்ற கண்ணனின் தலையை வருடியபடியே இலேசாகப் புன்னகைத்தாள் அவள்.

“இப்பிடி என்னைக் கைநீட்டி அடிக்கவும், வாய்க்கு வந்தபடி திட்டவும் உங்களுக்குக் கொஞ்சம்தான் வெட்கம் இல்லையோ... சீ!...”

அந்த வார்த்தைகள் தன் முகத்தில் காறியுமிழ்ந்த எச்சிலென ஆனந்தகுமாருக்கு மனம் வேகமாக உறுத்திற்று. இவனைக் கால்களால் உதைத்து, கூந்தலில் இழுத்து தரதர வேன்று உதைத்து, முதுகில் ஓங்கி களைக்கும் வரை குத்த வேண்டுமென்ற வெறி மூர்க்கத்தோடு கிளர்ந்தெழ, வேகத்தோடு காலை முன்னே வைத்தான் ஆனந்தகுமார். உடல்கிடுகிடுவென்று அவனுக்கு ஆடிற்று.

சுந்தரி அசையாமல் வெகுசாதரணமாக அவனுக்கு எதிரே நின்றாள். பெரிய கண்களிலே தீட்சண்யம், அவளின் மனமாகிச் சுடர்ந்தது.

“இன்னும் என்ன என்னைச் செய்யப்போறியள்... என்னைவிட உங்களுக்குப் பலமான உடம்பு இருக்கிறதாலை என்னை நீங்கள் எப்பிடியும் போட்டுத் தாறுமாறாக அடிக்கலாம்... ஆனால் நீங்கள் கொஞ்சம் யோசித்துப் பாருங்க... நான் திருப்பி அடிக்கமாட்டேன் என்ற ஒரே தைரியத்திலை தானே இப்பிடி என்னை நீங்க மிருகத்தனமாக அடிக்கிறீங்க. உங்களைப்போலை நானும் திருப்பி உங்களை கைநீட்டி அடிக்கிறதுக்கு எவ்வளவு நேரமாகும் என்று கொஞ்சம் யோசித்துப் பாருங்க...”

ஸ்தம்பித்துப்போனான் ஆனந்தகுமார்.

தன்னிடமிருந்து வார்த்தைகளும் பலமும் அந்த வார்த்தைகளால் சக்தியிழந்து போனாற்போனால உணர்வுற்றான் அவன். அவளின் முன்னே குறுகிச் சிறுத்தாற் போன்ற பிரமையில் என்ன செய்வதென்றே தெரியாமல் அவன் மெளனித்து நின்றான்.

“எந்த நேரம் பார்த்தாலும் உங்களின்ரை சாப்பாட்டினைத் தின்னுகிறன்... உங்களின்ரை உடுப்பை உடுக்கிறன்... உங்களின்ரை வீட்டிலை இருக்கிறன் என்றே

சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறியளே... அதைச் சொல்லிச் சொல்லியே என்னை நாயை விடக் கேவலமாக அவமதிக்கிறியளே... இது உங்களுக்கே அலுப்புத் தாறதில்லியா? என்னையும் ஏன் ஒரு மனிஷப் பிறவியா மதிக்க மறுக்கிறியன்...? இவ்வளவுக்கும் நான் உங்களுக்குச் சமையல்காரியாய், வேலைக்காரியாய், துணி தோய்க்கிறவளாய் மாய்ஞ்சு கொண்டிருக்கிறேன்... ஐஞ்சு மணியிலிருந்து இரவு பன்னிரண்டு மணி வரைக்கும் உழைக்கிறேன்... அதைப்பற்றி எப்பவாவது கவலைப்பட்டுக் கேட்டிருக்கிறியளா?''

கொஞ்ச நேரம் நிறுத்திவிட்டு இலேசாகக் குரல் தளதளக்க சுந்தரி தொடர்ந்தாள்:

“இவ்வளவு வேலையும் செய்யிறதுக்கு ஆட்களை வைக்கிறதென்றால் இந்தக் காலத்திலை எவ்வளவு சம்பளம் கொடுக்க வேண்டி வருமென்று கொஞ்சம் கணக்குப் போட்டுப் பாருங்க... பிறகு என்றை பெறுமதி தெரியும்...”

இப்போது எல்லாமே சொல்லியாகிவிட்டதென்ற திருப்தி சுந்தரியின் முகத்திலே. மனம் இப்போது இலேசானாற்போல உணர்ந்தாள். கண்ணனையும் அழைத்துக்கொண்டு எவ்வித பரபரப்புமின்றி கிணற்றடிப்பக்கமாக நடந்து போனாள் சுந்தரி.

அலுவலகத்திலே பித்துப் பிடித்தாற் போல உட்கார்ந்திருந்தான் ஆனந்தகுமார். சுந்தரி தன்னைத்துண்டு துண்டாக நொறுக்கி வீசி விட்டாற்போல அவனது மனம் புலம்பிக் கொண்டிருந்தது.

எத்தகையவன் நான்? கல்லூரியில் படிக்கிறபோது நான் தான் எல்லாவற்றிலும் முன்னணியில். நான் சொன்னவற்றிற்கு எதிராக யாராவது எப்போதாவது பேசியிருப்பார்களா? அலுவலகத்தில் என்னுடைய ஆலோசனைகளினைப் பெறுவதற்காக எவ்வளவு பேர்? நிர்வாக சட்ட திட்டங்களை எவ்வளவு தெளிவாக நான் தெரிந்து வைத்திருக்கிறேன்... என்னைப் போல நிர்வாக ரீதியான கடிதத்தை ஆங்கிலத்தில்

நுட்பமாக எத்தனை பேரால் எழுத முடியும்? இப்பிடியான என்னை இப்படி இன்றைக்கு இவள் வாயடைக்க வைத்து விட்டாள்... இவளுக்குப் புத்தகங்களைப் படிக்க நான் நேரங் கொடுத்ததாலைதான் இதெல்லாம் வந்தது... கொழுப்புப் பிடித்த இவளுக்கு நல்ல பாடம் படிப்பிக்க வேண்டும்... வயிற்றை நல்லாகக் காயப் போட்டால் எல்லாமே ஒழுங்குக்கு வந்திடும்.

மாலையிலே வீட்டிற்குப் போன ஆனந்தகுமார் பிரமித்துப் போய் விட்டான். எதுவுமே நடவாததுபோல சுந்தரி பூஞ்செடிகளுக்குத் தண்ணீர் ஊற்றிக்கொண்டு நிற்பதைக் கண்டான். வழமை போலவே சமையலையும் செய்து வைத்திருந்தாள் சுந்தரி.

6

மனதினுள்ளே அடைந்திருந்த கவலையெல்லாமே ராமுவைக் கண்டதும் கண்ணீராயும் விசும்பலாயும் வெடிக்க சுந்தரி முற்றாகத் தளும்பிக் கரைந்தாள்.

“இப்ப என்ன சுந்தா நடந்து போச்சது. குழந்தைப் பிள்ளை போலை அழக்கூடாது. உம்மைப் பற்றி நான் எவ்வளவு பெரிசாக்விதினைச்சு வைத்திருக்கிறன் தெரியுமா? எல்லாம் ஆறுதலாகப் பேசலாம். கண்ணனும் அழப்போறான். பிறகு அவனுக்குச் சுகமில்லாமல் வந்திடும்... இந்த நேரங்களிலைதான் தைரியமாக இருக்கவேணும்... கண்ணைத் துடையும்...”

கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள் சுந்தரி. “நல்ல காலம். அம்மா இந்த நேரத்திலை வீட்டிலை இல்லாமல் வெளியூர் போனது. அல்லது திடீரென்று வந்ததாலை மனம் உடைஞ்சு போயிருப்பா... திரும்ப வந்தாவென்றால் ஆறுத

லாக விஷயத்தைச் சொல்லலாம். ஆனால், சுந்தரி நீர் கவலை யோடு இருப்பதாய் அம்மாவுக்கு கொஞ்சமும் காட்டிக் கொள்ளக் கூடாது. அதுதான் முக்கியம்... நடந்த விஷயம் நடந்து முடிந்ததுதான். இனி அதைப்பற்றி பிறகும் பிறகும் பேசி என்ன வரபோகுது? இனி நடக்கப் போகிற காரியத்தைப் பற்றிதான் யோசிக்கவேணும்... சரி, நீர் நடந்ததை சொல்லு...”

அவனது வார்த்தைகள் சுந்தரியின் மன நோவினை இதப்படுத்திற்று. மனதிலும் உடம்பிலும் புதிய தெம்பு தோன்றிய உணர்வினைப் பெற்றவாறு நெற்றியினை வருடிக் கொண்டாள் அவள்.

“அண்ணா, நானும் கூடிய அளவுக்குப் பொறுமையாய் இருந்தேன். எல்லாவற்றையும் தாங்கிக் கொண்டேன். ஒரு பாதிரி சமாளித்து நடக்கப் பார்த்தேன். ஆனால் முடியவே யில்லை. மூன்று முறை கழுத்தைப் பிடிச்சுத் தள்ளினதுக்குப் பிறகு என்னாலை அதையும் மீறி அங்கைமருக்க முடியேல்லை... கடைசியாக அவர், நான் திரும்ப வாறபோது நீ வீட்டிலை இருந்தால் பலருக்கு முன்னாலை உன்னை அவ் மானப்படுத்துவன் என்று சொல்லிவிட்டுப் போனார்... என்னாலை அப்பிடியொரு அவமானத்தைப்பட விருப்பமில்லை... அவர் வீட்டுக்கு திரும்ப முதல் நாளே வீட்டிலையிருந்து வெளிக்கிட்டிட்டன்... என்னுடைய முடிவு எனக்கு இப்ப யோசித்துப் பார்த்தாலும் சரியாகவே தெரியுது. என்ன, நான் சொல்லுறதெல்லாம் சரிதானே அண்ணா...”

கனிவோடு அவனைப் பார்த்து புன்னகையோடு கூறினான் ராமு: “சுந்தா... எதுக்கம்மா இப்ப நீர் கவலைப் படுகிறீர்... நீ ஒரு பிழையுமே செய்திருக்கமாட்டீர். அது எனக்கு நல்லாகவே தெரியும்... முதலிலை போய் நல்லாய் குளிச்சிட்டு வாரும்... பிறகு எல்லாம் பேசலாம்...”

ஸ்டவ்வைப் பற்ற வைத்து விட்டு அருகிலிருந்த நார் காலியில் உட்கார்ந்தபடியே நீலப் பொறியாய் பளபளக்கிற

குணல் கொழுந்துகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ராமுவின் மனதிலே சுந்தரியைப் பற்றிய கவலை இப்போதே மெல்லிய புகையாய் பரவிக் கொண்டிருந்தது. ஆனந்தகுமாரைப்பற்றி தெளிவாகவும் தீர்க்கமாகவும் விசாரித்த பிறகுதான் ராமுவே இந்தத் திருமணத்திற்குச் சம்மதங் கொடுத்திருந்தான். இவ்வளவு காலமாகியும் ஆனந்தகுமாரைப் பற்றி கடுகளவு குறைபிணைக் கூட சுந்தரி அவனிடம் சொன்னதில்லை. திடீரென்று இப்படியொரு மனமுறிவு ஏற்பட்டுள்ளதென்பதை அவனால் ஜீரணிக்கவே சிரமமாக இருந்தது.

“எத்தினை நாள் நான் உமக்கு கோப்பி கலந்து தந்து? உம்மைப் போலை நான் மிக ருசியாகக் கோப்பி கலக்க மாட்டன்... ஆனாலும் ருசியாகக் கலப்பேன். கண்ணனுக்கு பால் சுடவைத்திருக்கிறேன்... என்னடா மாப்பிளை என்ன குறுகுறுத்துப் பார்க்கிறாய்... வா... மாமனிட்டை... அம்மா கோப்பி குடிக்கட்டும்...”

சுந்தரியின் முகத்திலே மெல்லிய புன்னகை முதன் முறையாக அரும்பிற்று. கோப்பியை உறிஞ்சினாள். ருசியாக இருந்தது. இதமான உணர்வு உடலில் பரவிற்று. நான்காவது தரம் உறிஞ்சியபோது அவளையறியாமலே ஆனந்தகுமார் ஞாபகத்திற்கு வந்தான். ‘அவர் கோப்பி குடிக்காவிட்டால் எதையும் செய்ய முடியாமல் அவதிப்படுவார்... எல்லா ரோடும் சண்டை போட்டுக் கொண்டிருப்பார்...’

சுந்தரியினால் கோப்பியைத் தொடர்ந்து குடிப்பதற்கு மிகவும் சங்கடமாயிருந்தது. ராமுவோ அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ராமுவைக் கவலைப்படுத்த அவள் விரும்பவில்லை. ஒரே மூச்சில் மிகுதியாயிருந்த கோப்பியை உறிஞ்சினாள். பின்னர் ஸ்டவ்விலிருந்த பாலை இறக்கி உம்ளரில் ஊற்றி ஆறவைத்தாள்.

“மாப்பிளைக்கு முதலிலை பாலைக் கொடும்... நான் வெளியிலை போய்க் கொஞ்சம் தேவையான சாமான்கள் வாங்கிக் கொண்டு உடனேயே வந்திடுறன், சும்மா

யோசித்துக் கொண்டிருக்காதத... மேசையிலே புத்தகங்கள் இருக்குது. படிச்சுக்கொள்ள விருப்பமென்றால் எடுத்துப் படியும்... கமலா இப்ப உன்னைத் தேடி வரக்கூடும்...”

“கமலாவா? அவள் இங்கையா இருக்கிறாள். நல்லதாகப் போக்சது... நீங்க போய்விட்டு வாருங்க...”

கண்ணனை மடியில் இருத்திப் பால் புகட்டிக் கொண்டிருக்கிறபோதே கமலாவின் நினைவு சுந்தரியின் மனதினைக் குடையவாரம்பித்தது. அவளது இளம் பருவத்துத் தோழிகமலா. எவ்வளவு அற்புதமான சிட்டுக்குருவி அவன். இப்போது அவள் எப்படியிருப்பாள்? எவ்வளவு நாள் ஆகிவிட்டன அவளைக் கண்டு பேசி?

சுந்தரி தன்னையறியாது பெருமூச்செறிந்தாள்: “ஏன் பெண்களின் வாழ்வு இப்படி உடைந்து போய் விடுகின்றது?”

7

ஆனந்தகுமார் திடுக்கிட்டு விழித்துப் பார்த்தபோது, ஜன்னல் வழியாக சூரியக் கதிர்கள் ஒளியை விழுத்திக் கொண்டிருந்தன. பறவைகளின் ஒலியும் சோம்பலாய் விட்டு விட்டுக் கேட்டவாறு பெருகிவரும் சத்தங்களிடையே அமிழ்ந்திக் கரைந்தவாறிருந்தது.

போர்வையை உதறிக் கொண்டு கட்டிலிலிருந்து எழுந்தான். சுவரில் மணிக்கூடு ஏழரை காட்டியது. இவனுக்கு மூக்கின் மேலே கோபம் ஏறிற்று. மணிக் கூட்டை உடைத்து நொறுக்க வேண்டும் போல தோன்றியது.

எழுந்து ஜன்னல்களைத் திறந்தான். வெய்யில் சுரீரென்று அறையினுள்ளே ஒளிக்கற்றைகளை முழுமையாகவே தூக்கி வீசிற்று. கதிர் வெளிச்சத்தில் தாசு துகள்கள் மேலும்

கீழுமாகப் பறந்தன. வெளிக்கதவினைத் திறக்க நினைத்தவன் பிறகு அந்த எண்ணாத்தினை மாற்றிக் கொண்டான். அந்தத் தெருவிலே உள்ள எவரையுமே நிமிர்ந்து பார்க்கப் பிடிக்கவில்லை அவனுக்கு. அவர்கள் யாவருக்கும் சுந்தரியிகவும் பிரியத்துக்குரியவள் என்பதனை அவன் நன்றாகவே அறிவான். சுந்தரி வீட்டைவிட்டு வெளியேறியதை நிச்சயம் அவர்கள் அறிந்திருப்பார்கள். அதனால்தான் சரசு அவனை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்தான். சரசு மட்டுமா?

நேற்று இரவானபோதுதான் அவன் வீதியால் நடந்து வந்தான். ஆனால் வீதியால் வந்து கொண்டிருந்த சிலரைக் கூட அவனால் நிமிர்ந்து பார்க்க முடியவில்லை. அவர்களின் பார்வையில் ஏனெனும், இகழ்வும் தொனிக்கலாம். ஆத்திரம் கொப்பளிக்கலாம். காறித் துப்புகின்ற குரூரம் தெரியலாம். அவற்றை நினைக்கையில் தலையை நிமிர்த்தவே இவனுக்கு தயக்கமாயும் கூச்சமாயுமிருந்தது. இனந்தெரியாத வெறுப்பு போடு தன்னைப் பார்க்கிறவர்களை அவன் இப்போதுதான் முதற்தடவையாக எதிர்கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தம். அலுவலகத்திலுள்ளோரில் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட சிலர், கையளவே எண்ணிக்கையுள்ள உறவினர்கள்— இதுவே அவனது வாழ்வு சுற்றித் திரிகிற உலகம். அவனே வகுத்துக் கொண்ட தீர்மான உறவு இது.

வெளிக்கதவை திறக்க நினைத்தவன் பிறகு அந்த எண்ணாத்தினை மாற்றிக் கொண்டான். வெளியிலே நின்று அவனை வேடிக்கை பார்ப்பவர்களை எதிர்கொள்ள விரும்பவில்லை அவன். கண்மணி கூட நேரத்திற்கு வந்து கதவைத் தட்டிவிட்டு திட்டிக்கொண்டு போயிருப்பான்.

ஆனந்தகுமாருக்கு வயிற்றினுள் புகைந்தது. பால் கோப்பி குடிக்காவிட்டால் வழமையானது அது. இன்றைக்கும் பால் இல்லை. வெறும் கோப்பி கலப்பதை நினைக்கவே வாயும் மனமும் கசந்தன. நேற்று இரவு கூட ஹோட்டலில் சாப்பிடப்போய் இரண்டு கவளம் சாப்பிடுமுன் வயிற்றைக் குமட்ட, அப்படியே அதைக் கொண்டு போய் கொட்டும்படி

எரிந்து விழுந்துவிட்டு வீடு திரும்பினான். திரும்புகையில் பெட்டிக்கடையில் ஒரு சீப்பு வாழைப்பழமும், பிரெட்டும் வாங்கிக் கொண்டு வந்தான். அவனுக்கு பிரெட் அவ்வளவாகப் பிடிக்காது. வயிறு பசியால் எக்கி தொந்தபோதும் அவனால் இரண்டு துண்டுக்கு மேலே சாப்பிட முடியவில்லை. வயிறு குமட்டினாற் போல ஓங்காளித்தது.

அவசர அவசரமாக பல் துலக்கி விட்டு அள்ளிக் குளித்தான். உடைகளைத் தேடினான். கண்ணாடியின் முன்னே போய் நின்றான். தலையை வாரியபடி தனது முகத்தினையே அந்நியப்பட்டுப் பார்த்தான். முகம் வாடிப்போய் ஐந்து வயது ஏறினாற்போல தன்னையே உணர்ந்தான். பின்னே ஏதோ சரசரப்புக் கேட்க தன்னையறியாமலே கண்ணனை நினைத்துக் கொண்டு ஆர்வம் ததும்ப பின்னே திரும்பினான். பூனை, அதுவும் ஜன்னல் வழியே பாய்ந்தோடிற்று.

வீடு முழுவதுமே சூழ்ந்திருக்கிற அந்தகாரம் தன்னை மூலும் தனிமைப்படுத்துவதாய் நினைத்த அவன் அங்கிருந்து சீக்கிரமே புறப்பட நினைத்தான்.

வெறும் பச்சைத் தண்ணீரைக் குடித்தான். வயிறு நடுங்கிக் குளிர்ந்தது. லேசாகத் தலை சுற்றியது. ஏதாவது வயிற்றினுள் போனால்தான் தைரியமாக நடந்து செல்ல முடியும் என்று நினைத்தவாறே சாப்பாட்டு மேஜையடிக்குச் சென்றான். நேற்று இரவு தட்டிலே மூடி வைத்த பிரெட்டையும் வாழைப்பழத்தையும் எடுத்தான். பிரெட்டை கையிலே எடுத்து வாயில் வைக்குமுன் அதனை யதேச்சையாகப் பார்த்தான். எரிச்சல் கொப்பளித்தது. பிரெட் நிறைய சின்னச் சின்ன சிவப்பு எறும்புகள் அங்குமிங்குமாய் ஓடின. ஆத்திரத்தோடு அதை அப்படியே ஜன்னல் வழியாக வெளியே வீசி எறிந்துவிட்டு இன்னொரு முறை பச்சைத்தண்ணீரை மடக் மடக்கென்று குடித்தான். இப்போதோ வயிறு குளிரவில்லை. இலேசாக அடி வயிற்றில் தொந்தது.

மீண்டும் கண்ணாடியின் முன்னே நின்று தலையை ஒழுங்காக்கியவாறு யோசித்தான். எதுவுமே ஒழுங்காக நினைப்பில் வரவில்லை. வெற்றுணர்வே வியாபித்திருந்தது மனம்

எங்குமே. வெளிக்கதவுச் சாணியை எடுத்துக் கொண்டு பின்பக்கமாகப் போய் கதவுகளைச் சாத்தினான். திரும்ப வாசற்புறம் சென்றவனுக்கு காலையிலே ஜன்னல் கதவுகளைத் திறந்து வைத்தது ஞாபகத்திலே வந்தது. அவசரமாகப் போய் ஜன்னல் கதவுகளை மூடிவிட்டு மீண்டும் வெளியே வந்து கதவைத் திறந்தான்.

சொல்லி வைத்தாற் போல கதவைத் திறந்தவுடன் எதிரே வாசலில் கண்மணி நின்றாள். பருத்த ஆகிருதிக்கு பொருத்தமான அடிக்குரலிலே கொஞ்சம் உறுக்குகிறாற் போல அவனைப் பார்த்துக் கேட்டாள்: “சுந்தரி வீட்டிலை இல்லையோ? இரண்டு நாளாய் நானும் கதவைப் போட்டுத் தட்டு தட்டென்று தட்டிக் களைச்சப் போனன். இனி உங்களுக்குப் பால் தரவே வேண்டாமோ? சுந்தரி இருந்தால் இந்தக் கரைச்சல் எல்லாம் இல்லை...”

தன்னை அளவிடுகிற அவளது பார்வையும், வார்த்தைகளும் அவளுக்கு சுந்தரியின் விஷயம் முற்றாகவே தெரியும் என்பதனை ஆனந்தகுமாருக்கு தெளிவுறுத்திற்று. பார்வையும் வெளிப்படையாகவே குரோதத்தைச் சொன்னது. அவளோடு எந்த வார்த்தையையும் நிதானமாகவே பிரயோகிக்க வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டவனாய் கண்மணியைப் பார்த்தான்.

“நாளையிலையிருந்து எனக்குப் பால் வேணும். நான் வீட்டிலைதான் இருக்கிறன்...”

சொல்லிவிட்டு எதையோ உள்ளே எடுக்கப் போகின்றவனைப் போல சடக்கான்று ஹோல் பக்கமாக நடந்தான் ஆனந்தகுமார். கண்மணி வெளிப்படையாக சுந்தரியைப் பற்றி உரத்தகுரலில் கூறியவாறு தெற்குத் தெருப்பக்கமாக விழுவிறுவென்று போய்க்கொண்டிருந்தான்.

அலுவலகத்திலேயுள்ளவர்களுடன் ஆனந்தகுமாரினால் எதையும் சுமுகமாகப் பேசமுடியவில்லை. எல்லோரும் தனக்குப் பின்னாலே மௌன பாஷையால் கேலி செய்து

கொண்டிருப்பதுபோல சந்தேகப்பட்டான். எந்த நேரமும் முகத்தினை உரீரென்று வைத்தபடியே வார்த்தைகளை இழந்து போயிருக்கின்ற கதிரவேலுனின் முகத்திலேயும் தன்னைக் காண்கையில் ஏளனச்சிரிப்பு அரும்புவதை இவனது மனம் உணர்ந்தது.

அலுவலக விடயமாக நிறைய 'டைப்பிங்' செய்ய வேண்டியிருந்தது. டைப்பிஸ்ட் தங்கத்தை இன்னமும் காணவில்லை. இவன்தான் இரண்டு அறிக்கைகளை 'டிராப்ட்' செய்து ஏற்கனவே மேலதிகாரியிடம் 'அப்ரூவல்' பெற்றிருந்தான். அவற்றை மீண்டும் 'டைப்' பண்ணி கையெழுத்து இடுவதற்காக அதிகாரிக்கு அனுப்பவேண்டும். தங்கம் லீவு கூடக் கேட்கவில்லை. லீவு கேட்காமல் அவள் ஒரு போதுமே வீட்டில் நின்றதில்லை. என்ன நடந்தது இவளுக்கு? அவள் எரிச்சலுடன் வெளியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

திடீரென்று இவனுக்கு எல்லாப் பெண்கள் மேலுமே எரிச்சல் பீறிட்டது. இந்தப் பெண்கள்தான் எல்லாவற்றையுமே அழுத்திக் கொண்டு நிற்கிறார்கள். எரிச்சலூட்டுகிறார்கள். அடங்காமல் முஷண்டு பண்ணுகிறார்கள். சுந்தரி, கண்மணி, உஷா, சரசு, இப்போது தங்கம்? இவர்களை வைக்கவேண்டிய இடத்தில் வைத்தால் இப்படியெல்லாம் அவதிகள் வந்திராது என்று நினைத்தபடியே எரிச்சலோடு எழுந்து வெளியே போனான் ஆனந்தகுமார்.

வெளியே பார்த்தபடியே எரிச்சலோடு நின்றவனின் கண்களிலே வேர்க்க விறுக்க விறுக்க வந்து கொண்டிருந்த தங்கம் தெரிந்தான். அவளைப் பார்த்துவிட்டு கைக்கடிகாரத்தை அர்த்த புஷ்டியோடு நோக்கினான். அவள் கணத்திலேயே அதன் கருத்தைப் புரிந்தவளாய், "ஸாரி, வேண்டுமானால் அரைநாள் லீவு போட்டு விடுகிறேன்" என்றாள். ஆனந்தகுமாருக்கு உடனே என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியவில்லை. அரைநாள் லீவு கேட்டுவிட்டு சில வேளை அவள் முழுநாளும் வேலைக்கு வராமல் நின்றுவிடக்கூடும்.

என்று மறுநிமிடமே எண்ணியவனாக அவளை வெறிதாகப் பார்த்தான்.

“நிறைய வேலை இருக்கிறது... அரைநாள் லீவு போட வேண்டியதில்லை... முக்கியமான கடிதங்களும் ‘டைப்’ பண்ண வேண்டும்...”

தங்கம் வியர்வையைத் துடைத்தவாறு டைப்ரைட்டரின் முன்பாக உட்கார்ந்து கொண்டான். புல்புஸ்ஸென்று முச்சிரைத்தான். பிறருக்கும் கேட்கும்படி சொன்னான் :

“அப்பப்பா வீட்டிலை வேலைக்காரியும், சமையல்காரியும் திடுமென்று நின்றுவிட்டால் எவ்வளவு கஷ்டப்பட வேண்டியுள்ளது. என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. காலையிலை எழுந்து எல்லா வேலைகளையும் அரையும் குறையுமாய் செய்துவிட்டு ஒன்றுமே சாப்பிடாமல் வந்து விட்டேன்... நாளைக்கு என்ன செய்யப் போகிறேனோ தெரியவில்லை... கடவுளே... கடவுளே...”

அவள் ‘டிராப்ட்’ கடிதங்களடங்கிய பைலினை விரித்துக் கொண்டே சொன்ன வார்த்தைகள் ஆனந்தகுமாரின் மனத் துணிலே திடீரென்று அறைந்தன. ‘இவள் எனக்காகச் சொல்வது போலவே தனது வார்த்தைகளைக் கூறுகின்றாளே...’

சுந்தரி அவனே எதிர்பாராத விதமாக நினைவிலே வந்தாள். இவ்வளவு நாளாக அவள் வெறும் மனைவியாகவே இருப்பதாக அவன் நினைத்திருந்தான். ஆனால் அவள் மனைவியாக மட்டுமல்ல வேலைக்காரியாகவும், சமையற்காரியாகவும், துணிதுவைப்பவளாகவும், ஆயாவாகவும்... இன்னும் எத்தனை விதமாக.

அவன் நினைவு லேசாக வலித்து நொந்தது. நெற்றியை வருடியவாறு தன்னையறியாமலே சுந்தரியைப் பற்றிய நினைவுகளிலே ஆழ்ந்து போகத் தொடங்கினான்.

கமலா நன்றாக இளைத்துப் போயிருந்தாள். முன்பெல்லாம் அவளை நினைத்தால் தோன்றுகின்ற புன்னகை பொலிகின்ற முகம், சிரித்தாற்போல அரை குறையாக முடியிருக்கின்ற கண்கள் என்பவை இப்போது அவளைக் கண்டதும் ஒன்றுக்கொன்றே தொடர்பில்லாதது போல மாறிப்போயிருந்தன.

“என்ன சுந்தரி என்னைப் பார்த்ததும் அப்படியே பேச்சில்லாமல் ஆச்சரியப்பட்டுப் போய் நிற்கின்றீர்? அடையாளத்தெரியாத அளவுக்கு நான் மாறிப்போய் விட்டேனா?”

வாஞ்சை ததும்ப தன்னுடைய கைகளைப் பற்றிக் கொண்ட கமலாவை மென்மையாக நோக்கினாள் சுந்தரி.

“இல்லை கமலா... நீர் அடியோடேயே மாறிவிட்டீர் ஏன் இப்படிக்காய்ந்து போய்விட்டீர்?”

வரட்சி பொங்கச் சிரித்தாள் கமலா. அடுத்த கணமே கவலைத்திரையினை முகத்திலேயிருந்து எடுத்தெறிந்துவிட்டு அந்தச் சிரிப்பினை சந்தோஷத்திற்கு மாற்றினாள்.

“வாழ்க்கை என்பது அசையாமலே நின்றுவிடுகிற ஒன்றா சுந்தரி? வருஷங்கள், சூழ்நிலைகள் எல்லாம் சேர்ந்து மனதினை மட்டுமா மாற்றுகின்றன. உடலையும் சேர்த்துத் தானே...”

புன்னகையோடு கூறியபடியே சுந்தரியைப் பார்த்தாள் கமலா. சுந்தரிக்கு அவளைப் பார்க்கையில் கணவேளையிலேயே பழைய நினைவுகள் மனதினுள் பளிச்சிட்டன.

“கமலா... என்னதான் மாறினாலும் உம்முடைய அழகாக பேசும் முறைமட்டும் மாறிப் போய்விடவில்லை.

படிக்கிற போதெல்லாம் நீர் கவிதை கவிதையாகவே பேசிக் கொண்டிருப்பீர்...”

மீண்டும் புன்னகை செய்தாள் கமலா.

“அந்த மாணவப் பருவமெல்லாம் நினைக்க நினைக்க எவ்வளவு இனிமையானது. எந்தவித கவலையுமில்லாத வாழ்க்கை. கிளர்ச்சி செய்கிற மனப்பான்மை யாருக்குமே அஞ்சிட நினைக்காத மனபலம்... அந்தப் பருவத்திற்கு வெளியே வந்ததும் வாழ்வின் தீர்மானிக்கப்படாத போராட்ட புயலினுள்ளே சிக்கி ஆளுக்கொருவராய் திசைக்குத்திசை அடித்தெறியப்பட்டு விடுகின்றோம்...”

அவளின் வார்த்தைகளிலே துயரமான பெருமூச்சு ஒளிந்திருந்ததை சுந்தரி உணர்ந்து கொண்டாள். அவளது வார்த்தைகள் தனக்கும் முற்றுமுழுதாகப் பொருத்தி நிற்பதாய் எண்ணியவாறே மௌனமாக கமலாவை நோக்கினாள்.

“அதெல்லாம் சரி... என்ன சுந்தரி நீர் திடீரென்று இந்தக் கிராமத்துப் பக்கம் வந்துவிட்டீர்? நானும் இங்கே இரண்டு கிழமைகளுக்கு முந்தித்தான் வந்தனான். வந்து முதல் சந்தித்த ஆள் உம்முடைய அண்ணன்தான். உம்மைப் பற்றி அவரிடம் கேட்டு அறிந்த பிறகு உம்மை அங்கு வந்து சந்திக்க வேண்டுமென்று நினைத்திருந்தேன். நீரே வந்து விட்டீர். எவ்வளவு சந்தோஷமாயிருக்கிறது தெரியுமா?”

சுந்தரியின் மனம் துணுக்குற்றது.

“மகள் நித்திரை கொள்ளுகிறானா? ஏன் உம்முடைய கணவன் வரவில்லை... விசுவாசமான அரசாங்க ஊழியன் என்று உமது அண்ணன் சொன்னாரே... ஒரு வேளை இங்கே கூட்டிக் கொண்டு வந்துவிட்டு விட்டுப்போய்விட்டாரோ?”

சுந்தரியினால் கமலாவை நேர்கொண்டு பார்க்கச் சங்கடமாயிருந்தது. மௌனத்தால் அவளைப் பார்த்தாள். சற்று நீண்ட கமலாவின் முகத்திலே இலேசான கலவரம் படர்ந்த

தைக் கண்டு கொண்டாள். பிறகு தன்னையே சுதாரித்துக் கொண்டு கவலையோடு சிரித்தாள் சுந்தரி.

“கமலா அது ஒரு பெரிய கதை... ஆனால் சுருக்கமாக வும் சொல்லக்கூடிய கதை... நான் என்னுடைய கணவனை விட்டுப் பிரிந்து இப்போது வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறேன். அவ்வளவுதான்...”

அதிர்ந்துபோய், வார்த்தைகள் குழற சுந்தரியைப் பரபரப்போடு நோக்கினாள் கமலா.

“உமக்கும் கூட அப்படியொரு நிலைமையா சுந்தரி? என்னால் நம்பவே முடியவில்லை இதை. உமது மனம் வேதனையடையாதென்றால் உமக்கு என்னதான் நடந்த தென்று எனக்கு சொல்லுவீரா?”

கமலாவின் வார்த்தைகள் இனிய பரிவோடு வந்து சுந்தரியின் நெஞ்சை ஸ்பரிசித்தன. சுந்தரிக்கு யாரோடாவது தனது துயரங்களையெல்லாம் கூறி ஆறிட வேண்டுமென்று அந்தக் கணத்திலே தோன்றியது. மனதினுள் விசம்ப லொன்று பீறிட முயன்றது. தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டே கமலாவுக்கு தனக்கு நடந்தவற்றை துயரம் பொங்கிடக் கூறினாள் சுந்தரி.

9

கிணற்றடிப்பக்கம் அடியோடேயே மாறிப் போயிருப்பதாக மனம் வேதனையோடு உணர, வாடிப்போய் நிற்கின்ற மரம் செடிகளைப் பார்த்துப் பெரு முச்செறிந்தான் ஆனந்த குமார். தக்காளிச் செடிகள் கருகிச் சரிந்திருந்தன. பூக்களும் பிஞ்சுகளும் வெம்பிப் பிஞ்சாய் எரிந்து கண்களை வருத்தின. இவ்வாறான தொரு காட்சியினை அவள் இருந்தவரைக்கும் ஆனந்தகுமார் கண்டதில்லை. இக்காட்சியினைக் கண்டால் சுந்தரி என்ன மாதிரியான மனநிலை யினை எய்தியிருப்பாள்?

இந்தத் தக்காளிச் செடிகளை குழந்தையைப் பரிவோடு தொடுகிறாற்போல அவள் தொடுவாள். கவலை மேலிட நிர் வார்ப்பாள்.

“தண்ணீர் ஊற்றியதும் இந்தச் செடிகளைப்பாருங்கள்... அவை சிலிர்த்து சந்தோஷப்படுவது தெரியும். அவற்றின் ஒவ்வொரு இலையும் எல்லையற்று ஆனந்தப்பட்டு மௌனமாக தலையசைப்பதை உற்றுப் பார்த்தால் மிக நன்றாகவே நாம் அறிந்து கொள்ளலாம்... ஒரு நாளைக்கு தண்ணீர் ஊற்றாவிட்டால் கூட அவைகளின் இலைகளிலே களைப்பையும் சோர்வையும் நீங்கள் காண முடியும்... உண்மையாகச் சொன்னால் இந்தச் செடிகளெல்லாம் குழந்தைகளுக்கு சமமானவைதான்...”

தலையை உலுப்பிக் கொண்டான் ஆனந்தகுமார். சுந்தரி பக்கத்திலே நிற்பது போல பிரமை, வாழை மரங்களுக்கு அருகே. எலுமிச்சை தோடைகளுக்கு அருகே. வாடி நிற்கின்ற தக்காளிக் கூட்டங்களுக்கு அருகே.

ஆனந்தகுமாரின் நெஞ்சினுள்ளே தாளமுடியாத சோகம் சுழித்துச் சுழன்றது; எல்லோருமே தன்னை நிராகரித்து தனியே விட்டாலேற்படுகிற துயரம். நினைவின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் பாதிப்பு ஏற்படுத்தி நொந்திட வைக்கிற துயரம். நெற்றியை வருடிக் கொண்டு கிணற்றடிப் பக்கத்திலிருந்து வீட்டுக்குள் நடந்தான்.

அறையில் வடக்குப் புறமாக கதவு நிலைக்கு மேலே படத்திலே கண்ணன்.

நெற்றிப் பொட்டினுள் ஆணிகள் குத்தின. விரிந்திருக்கிற மௌனம் இந்த வீட்டிலே எங்குமே அமர்ந்திருந்தது அவனை ஏளனம் செய்து வருத்துகிறாற் போல அவன் உணர் திர்ப்பந்திக்கப்பட்டான்.

அந்த வீட்டின் ஒவ்வொரு துணுக்கிலும் சுந்தரியும் கண்ணனும் பூத்திருந்தனர், சிரித்தனர், வார்த்தைகளாய்

ஊர்னசீகவெளியில் கேட்டனர். அவனது மனமெங்கும் அவர்களின் நினைவுகள் கொத்துக் கொத்தாய் அவிழ்ந்தன.

கட்டிலிலே போய் ஆயாசத்தோடு உட்கார்ந்து கொண்டான் ஆனந்தகுமார். இப்போது கட்டிலிலே வந்து கண்ணனும் சுந்தரியும் நினைவாக வந்து உட்கார்ந்தவாறே அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

வீடு முழுவதும் வெறிச்சோடிக் கவலையில் விரிந்திருந்தது. தூசும் துணுக்குமாய், திறவாத ஜன்னல்களில் படிந்த தூசு, பாத்திரங்களின் சிதறல், போட்டது போட்ட படியே கிடக்கிற ஆடைகள், எல்லாவற்றையும்விட வாரியிறைத்திருக்கிற கொடிய மௌனம், அவனது நினைவுகளில் உதை விடுகிற மௌனம்.

ஜன்னலடியிலே துள்ளி ஏறிய பூனை உள்ளே வரமுடியாமல் மூக்கு மீசையை முன் காலால் தடவி விட்டுக் கொண்டே செய்வதறியாது உட்கார்ந்திருந்தது. அந்தப் பூனையை ஓங்கி உதைக்க வேண்டும்போல இவனுக்கு ஆத்திரம் சீறிற்று ஆனால் பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தான். பூனையும் கதவு மூடியிருக்கிற தற்காப்பின் துணையால் பயமின்றி அவனையே உறுத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. பளபளக்கிற பார்வை.

இந்தப் பூனை எதற்காகவோ உட்கார்ந்திருக்கிறாற்போல அவனுக்கு தோன்றியது, அதுவும் திடீர்மென்று தோன்றிய எண்ணம்.

எதற்காக உட்கார்ந்திருக்கிறது இந்தப் பூனை? எதிர்பார்ப்பொன்றினோடு எதற்காக உட்கார்ந்திருக்கிறது இந்த கொழுப்பான வெள்ளைப் பூனை?

நினைத்துச் சில கணங்களில் கண்ணன் தன் பிஞ்சுவிரல்களால் அவனது நினைவினில் வந்து தட்டினான்.

“அம்மா அம்மா...அந்தப் பூனைக்கு சோச்சி கொடுங்க...அப்பதான் நான் சோச்சி தின்பன்...”

“சரியப்பா...சரி... மியாவ் மியாவ்...”

“அம்மா அச்சா அம்மா...”

கண்ணன் அம்மாவின் கழுத்தைக் கட்டி கொஞ்சிவிட்டு வாயை ஆவென்பான். இந்தப் பூனை வெகு சுதந்திரமாக, நடந்த எல்லாவற்றையும் நன்றாகவே புரிந்து கொண்டாற் பேரல் கண்ணனுக்கு அருகே வந்து உட்கார்ந்து மிக அவதானமாக அவர்களிருவரையும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும். ஏதோ சொல்ல நினைக்கிறாற்போல அதன் முக பாவத்தை உணர முடியும்.

இப்போதும் அதே எதிர்பார்ப்போடு ஜன்னல் கண்ணாடி வழியே அவர்களைத் தேடிக் கொண்டிருக்கின்றதா இந்தப் பூனை?

இப்போது நினைக்கையில் சுந்தரி இங்கிருந்து போன தற்கு தானே காரணமென ஆனந்தகுமாருக்குத் தோன்றிற்று. தோன்றிய மறுகணமே தன்மீது அவனுக்கு எரிச்சலும் உண்டாயிற்று. ‘என்ன கரரணத்தை வைத்து நான் அவள் மீது இவ்வளவு விரோதத்தை சாதித்தேன்?’

அதற்கான ஒவ்வொரு காரணங்களும் இப்போது கைகளைத் திருப்பி அவனையே உரத்த குரலிலே குற்றஞ் சாட்டிக் கொண்டிருந்தன. அவளின் ஒவ்வொரு வார்த்தையும், மௌனத்தாலேயே குற்றஞ்சாட்டுகிற முகமும் இப்போது உருவெளித்தோற்றமாய் அவன் எதிரே.

புன்னகையே தோற்றமாயிருந்த அவளது முகத்தில் எப்படி அழகை துளிர்்த்தது?

அவளை அப்படிக் கொடூரப்படுத்தியதை இட்டு அவனது நெஞ்சிலே அவமானமும், கவலையும் சிறிய விதைகளாய் சொரிந்து விழுந்தன.

காலையிலே எழுந்திருக்கும் போதே அவள்தான் அவனுக்கு முன்னே, பின்னர் எல்லாவற்றிற்கும் அவள்தான். எல்லாவற்றிற்கும் அவளேதான்.

இப்போது அவனால் எதையுமே செய்யமுடியவில்லை. உணவு, உடை, வீடு சந்தோஷம் யாவுக்கும் அவள்தான் வேண்டியிருந்தது. முதுகெலும்பு உடைந்தவனாய் நிற்கிற அவனால் அவனை விட்டிருந்தது எதைத்தான் சாதிக்க முடியும்?

சாதிக்க முடியாது. சாதிக்க முடியாதென்று கனகத்தி வீருந்து சரசுவரை பார்வையின் இகழ்வினால் சொல்லுகிறார்கள், ஆஷா சொல்கிறாள், முருகேசு சொல்கிறான். ரமணி சொல்லி விட்டுச் சிரிக்கின்றான், அலுவலகத்தின் ஒவ்வொரு நிகழ்வுகளும், வீட்டின் ஒவ்வொரு தேவைகளும் சொல்கின்றன.

அவன் எழுந்து ஜன்னல் பக்கமாகச் சென்றான், அந்தக் குண்டுப்பூனை அவனையே உறுத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. இவனுக்கு அதை விரட்டத்தோன்றவில்லை. உறுத்துப் பார்த்தான். பூனைகூட அவனை இகழ்வாகவே பார்ப்பது போலத் தோன்றியது.

...சுந்தரி வீட்டைவிட்டுப் போய் இன்றோடு ஆறாவது நாள். காலண்டர் அவன் அங்கிருந்து போன நாளைக்காட்டி அன்றோடு நின்றிருந்தது. ஒருநாள்கூட அந்த வீட்டிலே அவன் காலண்டர் தாளைக் கிழித்திருப்பானா? நிச்சயமாகக் கிழித்திருக்கமாட்டான். அலுவலகத்திலே பியூன். வீட்டிலே சுந்தரி.

முதல் தடவையாக காலண்டர் தாள்களை ஒவ்வொன்றாகக் கிழித்தெறிந்தான் ஆனந்தகுமார். அவற்றை எங்கே வீசுவதென்று அவனுக்குத் தெரியவில்லை. சுந்தரி எங்கே வீசியெறிந்தாள் என்பதை அவன் ஒரு நாளுமே கண்ட

தில்லை. தாள்களை மறுகணமே கசக்கி அறையின் மூலையிலே வீசி எறிந்தான் ஆனந்தகுமார்.

ஜன்னலடியிலிருந்து திரும்பி சுந்தரியின் அறைக்குள்ளே நுழைந்தபோது அவன் கண்களிலே அவளது அறை மங்கினாற்போல தெரிந்தது. அறை ஜன்னலைத் திறந்துவிட்டு அவளது புத்தக அலமாரியைப் பார்த்தான்.

எத்தனை புத்தகங்கள். இவற்றை எல்லாம் இவள் படித்திருப்பாளா? எந்த நேரத்திலே இவற்றையெல்லாம் படிக்க இவளுக்கு நேரம் கிடைத்திருக்கும்?

தினைத்துப் பார்த்தான்.

சுந்தரி காலை ஐந்து மணிக்கு முன்னதாகவே உறக்கத்திலிருந்து எழுந்து விடுகிறாள், அது மழையோ, பனியோ, புயலோ எக்காலமாயினும் எழுந்தவுடன் பம்பரமாகி விடுகின்றாள். காலைக் கடன்களை முடித்துவிட்டு பெருக்குதல், கழுவுதல், காலைச்சமையல், அவனுக்குப்பரிமாறுவது, அலுவலகத்துக்கு அவனை வழியனுப்பி வைப்பது. செடிகளுக்கு நீர் வார்ப்பது, கண்ணனைக் குளிப்பாட்டுவது, பாட்டுச் சொல்லி உணவு புகட்டுவது மத்தியானச்சாப்பாடு தயாரித்தல் துணிகள் துவைப்பது, இஸ்திரி, தையல், மினகாய்ப்பொடி அல்லது கோப்பிப்பொடி வறுத்து இடிப்பது. வீட்டுக்கு அவன் திரும்புகிறபோது வாசலிலே யதேச்சையாக வந்தாற்போல; ஆனால் காத்திருந்து வரவேற்பது அடுப்பிலே கொதித்துக் கொண்டிருக்கிற பாலில் கோப்பிபோடுவது பின்னர் வீடுபெருக்கி மீண்டும் முற்றம் கூட்டுவது செடிகளுக்கு தண்ணீர் வார்ப்பது. முகத்தை அலம்பிக் கொண்டு இன்னொருமுறை சமையலறைப் பிரவேசம். கொஞ்ச நேரம் பின்னையோடும் கணவனோடும் சந்தோஷமாகப் பேசுவது. எல்லாரும் ஒன்றாக உட்கார்ந்து சாப்பிடுவது. கண்ணனைக் கதைகள் சொல்லித் தூங்கவைப்பது. லேசான தளர்வோடு சமையலறைக்குள் போய் எஞ்சியபண்டங்களை குகாட்டுவது குளிர்ப்பெட்டிக்குள் எடுத்துவைப்பது, படுக்கப்போகு

முன்னர் ஆனந்தகுமாருக்கு ஏலக்காய் வாசனைகமகமக்கின்ற
பால் கோப்பி. பதினொரு மணியாகிவிடும் சுந்தரி படுக்கை
மிலே சரிய கண்களிலே தூக்கம் சரிய, டி. வி. பார்த்துக்
கொண்டிருக்கிற ஆனந்தகுமார், ஓய்ந்து சரிந்த பம்பரமாய்
கட்டிலில் கிடக்கிற சுந்தரிக்கு அருகாகப் போய் உட்கார்ந்து
கொள்ளுவான். மெதுவாக அவள் கண்ணயர்வதைப் பார்த்
துக் கொண்டிருப்பான். அது பூமுகம் உறக்கத்திலும் இதழ்க்
கடையில் உட்கார்ந்திருக்கிற புன்னகை. மொனவிசாப்
புன்னகை. அப்போதே கண்விழித்த இருளிடையே இவன்
புரண்டு படுத்து அவளிலே கைபடர்த்துவான்...

ஆனந்தகுமாருக்கு நெஞ்சு நொந்தது. சுந்தரியின்
முகத்தை நினைவோடு கொண்டு வந்தான். சுந்தரி எத்தனை
பேராக அவனோடு வாழ்ந்திருக்கின்றாள்; இதை அவளே
சொல்லியும் விட்டாள். அவள் சொன்னதெல்லாம் உண்மை.
அவள் இந்த வீட்டிலே ஒரு சமையல்காரி, வேலைக்காரி,
ஆயா, தோட்டக்காரி, இப்படிப் பல முகங்கள். அவை
எண்ண எண்ண எண்ணிக்கையில் அதிகரித்துக் கொண்டிருக்
கின்ற முகங்கள்.....

‘சுந்தரியை நான் இவ்வளவு மோசமாக நடத்தியிருக்கக்
கூடாது. அவனோடு நானேதான் தகராறைத் தொடக்கி
னேன். அதுவும் அற்பவிஷயமொன்றிலிருந்து அது தொடங்
கிற்று. அதையும் நானேதான் பெரிதாக்கினேன். எந்த
இடத்திலும் தலைநிமிர முடியாத அளவிற்கு எனது நிலைமை
இப்போது வந்து விட்டது. இதிலிருந்து நான் மீளுதல்
அவசியம். இல்லாவிடில் என்னை இன்னமும் கஷ்டங்கள்
வந்து சூழ்ந்து கொள்ளும்...’

நெற்றிப் பொட்டுகள் ஆனந்தகுமாருக்கு கிண்கிண்
னென்று வலித்தன. வயிறும் உளைந்தது. என்ன செய்வ
தென்றே தெரியாமல் கட்டிலிலே அப்படியே சரிந்தான்.

உயரதிகாரி கண்களிலே வியப்பு மேலிட ஆனந்தகுமாரைப் பார்த்தான். மிகவும் பயபக்தியோடு அவனெதிரே உட்கார்ந்திருந்த ஆனந்தகுமாருக்கு தலையை நிமிர்வே சங்கடமாயிருந்தது.

“எனக்கு இதை அறிந்தபோதே மிகவும் சங்கடமாயிருக்கிறது. ஒரு திறமையான நிர்வாகியாக வரக்கூடிய உன்னால் உனது குடும்பத்தை சிதறாமல் வைத்திருக்க முடியவில்லை என்றால் அது எவ்வளவு பெரிய வெட்கமான விஷயம் என்று உனக்குத் தெரியாதா?”

தமிழிலிருந்து உயரதிகாரியின் குரல் ஆங்கிலத்திற்கு மாறிற்று. முகத்திலே இறுக்கம் தொனித்தது.

“குடும்பமும் ஒரு நிறுவனம்தான். அதை மிகவும் கவனமாக அதன் தலைவன்தான் கட்டிக்காக்க வேண்டும். ஒரு நிறுவனத்தைப் போல சட்டதிட்டங்கள், கடமை முறைகள், ஏன் தண்டனை விதிப்புகள் கூட குடும்பத்தில் இருக்க வேண்டியதுதான். குடும்பமொன்றினை கட்டிக்காக்க முடியாத ஒருவனால் வேறு எதையுமே செய்வதற்கு லாயக்கில்லை. அவனுக்கு பெரிய மனிதர்கள் வரிசையிலோ, சிறப்பான எதிர்காலத்திலோ இடமிருக்க முடியாது. இதை நீ தெளிவாக தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். பரவாயில்லை. போனதைப் பற்றிப் பேசி எதுவுமே நடக்கப் போவதில்லை. நீ நடந்ததை எனக்குச் சொல்லு... என்னால் ஏதாவது செய்ய முடியுமா என்று பார்க்கிறேன்... எல்லாம் சரி, உன் விஷயத்தில் நான் ஏன் இவ்வளவு அக்கறை எடுக்கின்றேன் என்று நீ நினைக்கக் கூடும். நான் எப்போதும் ஒளிவு மறைவு இல்லாதவன். ஆகையால் சொல்லுகிறேன். எனது சுயநலம்தான் உன்மீது என்னை ஆர்வம்கொள்ள வைக்கிறது. நீ குடும்பச் சிக்கல்களால் அலைக்கழிக்கப்படாமல் இருந்தால்

தான் உன்னுடைய பணியினைச் செவ்வனே செய்ய முடியும் - நீ திறமைசாலி. உன்னால் எனது நிறுவனத்திற்கு நிறையச் செய்ய உள்ளது. அது வீணடிக்கப்படுவதை நான் ஒரு போதும் விரும்பப் போவதில்லை. சரி, என்ன நடந்ததென்று சொல்லு...?”

உயரதிகாரியின் கண்கள் ஆனந்தகுமாரையே மொய்த்திருந்தன. மழமழப்பான முகத்தில் மேலும் இறுக்கம் படர்ந்திருந்தது. ஆனந்தகுமாருக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. அவனை நிஷ்டரப்படுத்திய நிமிஷங்கள் மனதிலே வந்தன. அதை இவனுக்கு விபரித்துச் சொல்ல முடியுமா? அதுதானா, அது மட்டுந்தானா அவனை, தான் துரத்தியதற்கான காரணம்? ஒரு போதும் இருக்க முடியாது - சுந்தரி இவனுக்கு எப்போதும் நெருடிக் கொண்டிருப்பதாக இவன் நினைத்தான். தன்னைவிட அவள் புத்திசாலியாயிருந்தாள். பேசினாள். மற்றவர்களைப் போல இவனை அவள் கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு கேட்டுக் கொண்டிருக்கவில்லை. இவனது கோபத்திற்கு சுந்தரி ஒரு போதுமே அழாமல் மௌனஞ்சாதித்தாள். தன்னைப் பற்றிய அகம்பாவம் அவளிடம் நிறையவே இருந்தது. இந்த நிமிஷத்திலே இவற்றையெல்லாம் மறு பரிசீலனை செய்கின்றபோது அவை சரிதானா என்பதிலே இவனுக்கு கொஞ்சம் சந்தேகம் ஏற்படுகின்றது. அது இவனையே கைகொட்டிச் சிரிக்கின்ற சந்தேகம்.

“என்ன ஆனந்த், பதிலையே சொல்லாமல் என்ன யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்? சொல்லு, எவ்விதம் உனக்கும் உன்னுடைய மனைவிக்கும் இடையே பிணக்கு ஏற்பட்டது.?”

பதில் சொல்லாமல் இனியும் இருக்க முடியாது என்பதை ஆனந்தகுமார் உணர்ந்திருந்தான். பிறகு ஒரே சொல்லிலே அவனோடான சம்பாஷணையை முறித்துக் கொள்ளுகின்ற உயரதிகாரியின் வெறுப்பை நினைத்து உடனேயே பதிலினைக் கூறினான்:

“என்னுடைய மனைவிக்கு தான் என்ற அகம்பாவம் கொஞ்சம் அதிகமாகவே இருக்கிறது. பிணக்கு தோன்றுவதற்கு அதுதான் காரணமும் ஆகிவிட்டது. ஆனாலும் நானுங் கொஞ்சம் முரட்டுத்தனமாக நடந்து கொண்டு விட்டேன் என்றே நினைக்கின்றேன்...”

ஆனந்தகுமார் சொல்லி முடிக்க முன் அட்டகாசமாகச் சிரித்தபடியே மேசையிலே தட்டின உயரதிகாரியின் குரல் மிகவும் கண்டிப்போடு வெளியாயிற்று இப்போது.

“மனைவியை வீட்டை விட்டுத் துரத்த இதுதானா நீ சொல்கிற காரணம்? வெட்கமில்லையா இதைச் சொல்ல, உலகிலே எந்தப் பெண்ணை நீ அகம்பாவம் அற்றவனாகக் காட்ட முடியும்?... ஓடுகின்ற அடங்காக் குதிரையை எப்படி அடக்குவார்களென்று உனக்குத் தெரியுமா? அதனோடு அதன் திசையிலே ஓடிக்கொண்டுதான் அதைப் பிடித்து அடக்கமுடியும். கடிவாளம் பூட்டி சவாரி செய்ய இயலும். ஒருவிதத்திலே பெண்ணும் அப்படித்தான். பெண்ணினுடைய இயல்புகளைத் தெரிந்து வைத்திருக்கிற எவனுக்குமே குடும்பத்தில் தோல்வி ஏற்படமுடியாது. என்னையே எடுத்துக் கொள். இருபத்தைந்து வருஷத்துக் குடும்ப வாழ்க்கை எனக்கு. எனது மனைவி பெரிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன்? தானே எல்லாமாக இருக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறவன். அவளின் குணாதிசயத்தை நான் நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டேன். அவளை எப்படி வழிக்கு கொண்டு வந்தேன் தெரியுமா.”

சொல்லுங்கள் என்று பார்வையினாலேயே சொன்னான் ஆனந்தகுமார். பழைய நினைவுகளை மனதிலிருந்து வெளியே இழுத்து வருகிற பாவம் உயரதிகாரியின் முகத்திலே அப்பட்டமாகத் தெரிந்தது.

“பிரேமகுமாரி—என்னுடைய மனைவி. பணத்திலேயே ஆரண்டவள். நான் சாதாரண குடும்பத்திலே பிறந்து கஷ்டப்பட்டு வடித்து முன்னேறினவன். அவளைவிட நான் குறைந்த

வன் என்ற இறுமாப்பு அவ்விடமிருந்ததை முதல்நாளே நான் கண்டு கொண்டேன். எனது முதல் மாதச்சம்பளத்தி லிருந்து, இந்த மாதச் சம்பளம் வரை அவ்விடம்தான் கொடுத்து வருகிறேன். அதிலே அவளுக்குப் பரமசந்தோஷம். நான் அவ்விடம் கொடுத்த பணத்தைவிட அதிகமாக அவ்விடமிருந்து வாங்கிக் கொள்வேன், அவள் என்னைவிட உயர்ந்தவள் என்ற மனோநிலையை அவளுக்கு இதன்மூலம் நான் உண்டாக்கிக் கொண்டேன். அதனால் எனக்கு ஒரு நஷ்டமில்லை. அவளுக்கு இதனால் நல்ல திருப்தி. நான் சொன்ன எதையுமே அவள் தட்டமாட்டாள். அவள் ஒரு அடிமுட்டாள் என்று எனக்கு நன்றாகவே தெரியும். அதனா லென்ன? நான் அதைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. அவள் அறிவாளி என்று புகழ்வேன். அழகி என்று வியப்பேன். இப்படிச் சொல்லிச் சொல்லியே நான் அவளை எனது வார்த்தைகளுக்கு கீழ்ப்படிய வைத்திருக்கிறேன். எனக்கு பல அந்தரங்கங்கள் உண்டு. அதை நான் சொன்னாலும் நம்ப முடியாத அளவுக்கு அவளை உருவாக்கி வைத்திருக்கிறேன். முகஸ்துதி, உடுபுடவை, நகைகள் இவற்றிற்கு முன் மயங்கிச் சரியாத ஒரு பெண்ணை உன்னால் எனக்கு காட்ட முடியுமா?”

ஆனந்தகுமார் உறைந்து போயிருந்தான்.

“...ஆகையினால் உன்னுடைய மனைவியை நிச்சயமாக உன்னுடைய பிடிக்குள் கொண்டு வர முடியும். அதற்குப் புத்திசாலித்தனம் வேண்டும். உன்னுடைய மனைவி ஒரு புத்திசாலியாயிருக்கலாம். ஆனால் அவள் ஒரு பெண். அவ ளது புத்தியை நீ மழுங்கவைக்கலாம். அது எப்படி? அவளை உயர்ந்தவளாக, புத்தியுள்ளவளாக நீ ஒப்புக் கொள். எந்த நேரமும் புகழ்ந்து கொண்டிரு. அவ்வளவுதான் அவள் உனக் குள் அடக்கமாகி விடுவாள். எங்களின் முன்னோர்களெல் லாம் இதே வழியைத்தான் கையாண்டிருக்கின்றார்கள். பெண்ணைத் தெய்வங்களாக்கியிருக்கிறார்கள். சிவனிலே பாதியாகக் கற்பித்திருக்கிறார்கள். பூமாதேவியாக கொண்

உடையிருக்கிறார்கள். இப்படிச் செய்து கொண்டே பொதி மூடாக்கி சகல சமைகளையும் சுமக்கும்படி வைத்திருக்கிறார்கள். நீ புராண இதிகாசங்கள் படித்திருக்கிறாயா?... இவை யாவும் நான் கூறுவதையேதான் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றன.”

சற்று ஓய்ந்தான் உயரதிகாரி. நிர்வாக விடங்களை மட்டுமே விவாதிக்கிற, கோப்புகளையே பார்வையிடுகிற, வெகு குறைவாகப் பேசுகிற அந்த உயரதிகாரியா இப்படிச் சிந்தனைச் செறிவோடு பேசி கொண்டிருக்கிறாரென நினைத்தபோது தாளமுடியாத வியப்பு ஏற்பட்டது ஆனந்த குமாருக்கு. வியப்பு மட்டுமல்ல, மரியாதை, ஆனந்தம், கையெடுத்துக் கும்பிடச் சொல்கிற மன அதிர்வு.

“ஸேர், உங்களினுடைய புத்தி மதிக்கு என்னுடைய நன்றிகள். உங்களைப் போல இந்த விஷயத்தை யாரால் அணுகிப் பார்க்க முடியும்? மிக்க நன்றி. இப்போது சொல்லுங்கள். நான் இனி என்ன செய்ய வேண்டும்? நீங்கள் ஏதைச் செய்யச் சொல்கிறீர்களோ அதை உடனேயே செய்து முடிக்கிறேன், உங்களைப்போல இப்படியொரு அதிகாரிக்குக் கீழ் பணியாற்ற வாய்ப்புக் கிடைத்ததே எனக்குப் பெரிய அதிர்ஷ்டம்; மகிழ்ச்சி...”

ஆனந்தகுமார் உணர்ச்சிப் பெருக்கினிலே பரபரத்தான். கண்களும் லேசாகப் பனித்து குரல் தள தளத்தது. “உயரதிகாரியைப் பார்த்தான். முகத்திலே மகிழ்வான பிரகாசிப்பு, திருப்தி.

“நல்லது. நீ நான் சொல்வதைக் கேள். முன்னர் நடந்த யாவற்றையும் நீ நெஞ்சிலிருந்து எடுத்தெறிந்து விடு. உன்னுடைய மனைவியின் வீட்டுக்கு நேராகப்போ. எதுவுமே நடந்தது போல காட்டிக் கொள்ளாமல், அவளை வீட்டிற்கு கூப்பிடு. அவள் கடுமையாக இன்னும் இருக்கிறாள் என்று நீ கருதினால் அவளிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்...”

“ஸேர்...” அவசரமாக இடைமறித்தான் ஆனந்த குமார். உயரகாரியின் முகத்திலே இப்போது ஏளனம்.

“கொஞ்சம் முத்தித்தானே நீ சொன்னாய், நான் சொல்வதின்படி நடப்பதாக. பிறகு என்ன குறுக்கிடுகின்றாய்? அவளைப் போய் வீட்டுக்கு வரும்படி கேட்பது அவமானமென்றுதானே நினைக்கிறாய். இல்லை. ஒரு போதும் அப்படியில்லை. இது ஒரு தந்திரோபாயம். தமிழிலே ஒரு பழமொழி இருக்கிறது தெரியுமா? ஆடிக் கறக்கிற மாட்டை ஆடிக் கறக்க வேண்டும். என்ன, நான் சொன்னது சரிதானே...”

11

தினது அண்ணிவின் பரிவாலே மிகவும் அமைதியாகி யிருந்தாள் சுந்தரி. எதையுமே இன்னமும் அவளால் தீர்மானிக்க முடியவில்லை. இரண்டொரு நாளைக்கு இந்த விஷயத்தை ஆறப் போட்டுவிட்டு பின்னர் நிம்மதியாக உட்கார்ந்து ஒரு தீர்மானத்துக்கு வரலாம் என்று அவன் சொல்லியிருந்தான்.

ராமுவோடு கண்ணன் சில மணித்தியாலங்களுள்ளேயே நெருங்கி விட்டான். அவனோடு குறும்புகள் செய்தான். ஒளிந்து விளையாடினான். கதைகள் கூறும்படி கேட்டான். கடைசியில், “மாமா அச்சா மாமா” என்று கூறியவாறு கண்களைப் பொத்திக் கொண்டே ராமுவின் தோளிலே ஏற முயன்றான்.

சுந்தரியைக் கலகலப்பாக வைத்திருக்க ராமு எல்லா முயற்சிகளையும் செய்தான். ஆனால் சுந்தரி இன்னும் குழப் பத்தினுள் ஆழ்ந்து போயிருந்தாள். வீட்டின் ஒவ்வொரு திணைவும் அவளை வருத்திக் கொண்டிருந்தது. தன்ன

வேரோடு பிடுங்கி வெளியே எறித்துவிட்டாற்போல உணர்ந்தாள். ஒவ்வொரு முறையும் ராமு அவனை உற்சாகப்படுத்துகிறபோது இனிமேலே கவலைப்படாமலிருக்க வேண்டும் என்று அவள் யோசிப்பாள். ஆனால் அந்தத் தைரியமெல்லாம் சில நிமிஷங்களிற்குத்தான்.

“எனக்கு உனது மனதை உணர முடிகிறது சுந்தரி. ஆனால் உன்னைப் போன்ற புத்திசாலிப் பெண்ணொருத்தி இத்தகைய நெருக்கடிகளை இட்டு துவண்டு போய்விடக்கூடாது... உன்னைப் பொறுத்தவரை நீ எந்தத் தவறையும் செய்யவில்லை. உனக்குமேல் கட்டவிழ்ந்த கொடுமைகளையெல்லாம் சமாளித்து உனது கணவனோடு சந்தோஷமாக வாழ முயற்சிகள் செய்திருக்கிறாய்... ஆனால் அவனோ மனிதாபிமானமற்று உன்னோடு நடந்திருக்கிறான். அவனைப்பற்றி இனியும் தீர்மானம் செய்ய வேண்டியது நீதான். ஆனால் எனக்கு ஒன்று மட்டும் உறுதியாகத் தெரியும். நிச்சயமாக உன்னைவிட்டுப் பிரிந்த ஆனந்தகுமாரால் கொஞ்சநாட்களுக்குமேல் தனியாக இருக்க முடியாது. ஏனென்றால் உனது குடும்பத்தை நீயேதான் முக்கால்வாசிக்கு மேலே தாங்கிக் கொண்டு நிற்கிறாய். நிச்சயமாக அவன் உன்னை இங்கே தேடிக்கொண்டு வரவே போகிறான்... பிறகு நடப்பதை நீ தீர்மானித்துக் கொள்ளலாம்...”

ராமுவின் குரலிலே அவனுக்கு இயல்பான உறுதி மேலோங்கியிருந்தது. அவனை ஆதரவான பார்வையால் வருடியவாறே தொடர்ந்தான்.

“தனியே உங்கார்ந்திருக்கிறபோது பல விஷயங்களை மீண்டும் மீண்டும் அலசி ஆராய்ந்து நல்ல முடிவிற்கு வந்து விட முடியும். ஆனந்தகுமார் இந்த நேரத்தில் தன் தவறை உணரலாம் என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். ஆண்மேலாதிக்க எண்ணங்களால் அவன் இவ்வளவு பாதிக்கப்பட்டிருப்பான் என்பதனை என்னாலே நம்பவே முடியவில்லை. உனக்கு அவனை திருமணம் பேசிக் கொண்டிருந்த நாட்

களில் அவனைப் பற்றி விசாரித்தபோது மிகவும் நல்லாகவே சொன்னார்கள். என்ன செய்வது? நமது சமூக அமைப்பு அத்தகையது. பெண்ணடிமைத் தனங்களையெல்லாம் இயல்பென்றும் அவசியமானதென்றும் சரியென்றும் நியாயப் படுத்துகின்ற அமுகிப்போன அமைப்பு இது.”

கண்ணன் அறைச் சுவரிலே எதையோ கிறுக்கி வினை யாடிக் கொண்டிருந்தான். கிறுக்கலோடு மழலைப் பாட்டும்.

“நீயும் கண்ணனும் இங்கே வந்ததும் உனது வீட்டின் கலகலப்பு, சந்தோஷம் யாவுமே பறிபோயிருக்கும். இதை எந்த மனிதனாலும் தாங்கிக் கொள்ள முடியுமென்று நான் நினைக்கவில்லை. அலுவலகம், ஃபைல்கள் என்ற விஷயங்களை மட்டுமே தெரிந்து வைத்திருக்கிற ஒருவன் மனைவி மக்களைப் பிரித்த பிறகு நிச்சயமாக ஆதாரமற்றுப் போய் விடுவான். நீ எதற்கும் கவலைப்படாமல் இரு. எல்லா வற்றையும் நிதானமாக யோசித்துச் செய்யலாம்... என்ன, நான் ஒரு நீளத்துக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன். நீயோ என்னவோ கடுமையாக யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்... என்ன வஷயம்? எதுவானாலும் எனக்கு நீ மனத் திறந்து சொல்லலாம்.”

அவனது வார்த்தைகள் சுந்தரியை நினைவுகளிலிருந்து திடுமென மீட்டன. மெல்லிய புன்னகையோடு அவனைப் பார்த்தான்.

“நான் அவரோடு எவ்வளவோ விட்டுக் கொடுத்து நடந்தேன். ஆனால் அவருக்கு எல்லாவற்றிலும் தனது நலன்கள்தான் முக்கியம். தன்னை வைத்துத்தான் எல்லா முடிவும். எங்களின் வீட்டுக்கு வருகிற பூனை கூட தனது மனநிலைக்கேற்ப நடக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறவர் அவர். மற்றவர்களது உணர்ச்சி, ஹிப்பு வெறுப்புகளைப் பற்றி கொஞ்சமும் அக்கறையில்லாதவர். தான் எனக்கு எல்லாத் தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்வதால் தனக்கு நான்

முற்றிலும் ஆட்பட வேண்டுமென்று நினைக்கிறவர். கொஞ்ச சங்கட எனது மனநிலையைப் பற்றி அறிய விரும்பாத மனிதன்... என்னால் அவரை எப்படிச் சொல்வதென்று தெரியவில்லை”

சுந்தரிக்கு வார்த்தைகள் தடுமாறின. நெஞ்சு தளதளத்தது. தன்னோடு அன்றிரவும் மறுநாளும் அவன் முாட்டுத் தனமாக நடந்தது இப்போது வந்து கனமாக நினைவை அழுத்தியது. தன்னையறியாமலே முதன் முறையாக இப்போது விசம்பத் தொடங்கினாள். விசம்பல் கண்ணீரோடு வெடித்துப் பொருமிற்று. கைகளுக்குள்ளே முகத்தினைப் புதைத்துக்கொண்டு அழுகின்ற அவளை வெகு ஆதரவோடு ஆறுதல் படுத்தினான் ராமு. இப்போது அவனது மனமும் கவலையால் நிறைந்து பொருமிக் கொண்டிருந்தது.

12

கமலாவின் வாழ்க்கையில் இவ்வளவு துன்பங்கள் நிறைந்திருக்குமென்று சுந்தரி கனவிலே கூட நினைத்திருக்கவில்லை. மாலைநேர வேளையின் போது கமலா அவளுக்கு தன்னுடைய கதையினை எவ்வித பதட்டமுமின்றி வெகு தணிவான குரலிலே கூறிவிட்டு சிறிது நேரம் மௌனமாய் உட்கார்ந்திருந்தாள். அந்த மௌனத்தினுள்ளே துயரமூச்சுகள் நிறைந்திருக்கலாம். ஆனால் அதை கமலா தன்னுடைய முகத்திலே இம்மியும் காண்பிக்காமல் நெற்றியை வருடிய வாறே புன்னகையை முகத்தில் பூசிக்கொண்டு சுந்தரியைப் பார்த்தாள். சுந்தரியும் வெற்றுப் பார்வையோடிருந்தாள்.

“ஆனாலும் சுந்தரி, என்னுடைய வாழ்க்கையின் பொருட்டு நான் என்றைக்குமே அவமானப் பட்டதில்லை. ஆனால் மிகவும் கவலைப்பட்டிருக்கின்றேன். இந்தக் கட்டாய திருமண உறவிவிருந்து என்னை அறுத்தெடுக்க நான் செய்து

பிரயத்தனங்கள்... ஓ! அவை எவ்வளவு சிரமங்கள் நிறைந்தவை. கடைசியாக நான் அந்தச் சிறையிலிருந்து வெளியே வந்துவிட்டேன். இப்போது எனக்கு வாழ்க்கையிலே நம்பிக்கையும் பிடிப்பும் வந்திருக்கிறது. முன்பு போல என்னால் இப்போது வெகு இயல்பாக, பொய்யற்ற சந்தோஷத்தோடு மனம்விட்டு சிரிக்க முடிகின்றது.”

சுந்தரி கமலாவின் முகத்தைப் பார்த்தாள். உண்மையாகவே அதில் இயல்பான சந்தோஷம் ஜீவனோடு சிரித்திருந்தது. அவளது கண்களிலே தீட்சண்யம் மின்மின்று.

“நான் அமெரிக்காவிலே ஐந்து வருஷங்கள் வாழ்ந்தேன். திருமணமான மறுவாரமே எனது கணவன் — ஜெகன் மோகன் என்னை அமெரிக்காவுக்குக் கூட்டிச் சென்றான். ஏழைக் குடும்பத்திலே பிறந்த என்னை - என் அப்பாவுக்கு பணத்தைக் காட்டி வெகு இலகுவில் அவனால் அடைய முடிந்தது. நான் எத்தனையோ ஆட்சேபணைகளைக் கூறியும் அப்பா அவற்றை ஏற்கவில்லை. அவனும் ஒற்றைக் காலில் நின்று என்னைத் திருமணம் செய்து கொண்டான். பிறகு ஒவ்வொரு நாளும் எனக்குச் சித்திரவதை. அவன் ஒரு குரூரமான ஸாடிஸ்ட். காமவெறியன். ஆனால் என்னிடம் மட்டும் தூய்மையை எதிரிபார்த்தான். எப்படியோ நான் அவனிடமிருந்து விடுதலை பெற்றுக் கொண்டேன் இப்போது தான் என்னாலே எனது சுதந்திரத்தை உணர முடிகின்றது. என்னால் இனி வாழ முடியுமென நினைக்கிறேன்.”

கமலா சிறிது நிறுத்தினாள்.

“உலகத்திலே பெண்ணாகப் பிறந்தாலே கஷ்டம் என்பது இன்னமும் தான் உண்மைபோல இருக்கிறது. இவ்வளவு கொடூரமாக பெண்வர்க்கம் நசுக்கப்படுகிற நிலைமை எப்போதுதான் மாறுமோ? என்ன இழிவான வாழ்க்கை!”

சுந்தரியின் குரல் அலுத்துக் கொண்டது. அவளை யிகவும் தேயமாகப் பார்த்தாள் கமலா.

“உண்மையாகவே உலகத்திலே இப்போது என்ன நடக்கின்றது? உலக சனத்தொகையில் பாதிப் பங்கினரான பெண்கள், ஆண்களைவிட இருமடங்கு நேரம் உழைக்கின்றனர். நாள்தோறும் சராசரியாக பதினைந்து மணி நேரத்திற்கு குறையாமல் உழைத்து இதன் மூலம் உலகின் மூன்றில் இரண்டு பங்கு வேலையினைச் செய்கின்றனர். ஆனால் இதன் மூலம் அவர்கள் பெற்றுக்கொள்வதோ உலக மொத்த வருமானத்தில் பத்தில் ஒன்றுதான். சொத்துடமையிலோ நூறில் ஒரு பங்கிற்கு குறைவாகவே பெற முடிகின்றது... உலகப் பெண்கள் பற்றிய ஐ.நா. சபையின் இந்த வருஷத்து ஆண்டறிக்கை இதனைக் கூறுகிறது... எனவே பெண்கள் ஒடுக்குமுறை என்பது எங்களுர் விவகாரம் மட்டும் அல்ல. அது உலகளாவியது. இந்த இழிவான வாழ்க்கை, தானாகவே மாறக் கூடியதில்லை... இந்த சமுதாய, பொருளாதார அமைப்பு நிர்மூலமாக்கப்பட்டாலே அது சாத்தியமாக முடியும்!”

கமலாவின் ஒவ்வொரு வார்த்தைகளிலும் துணிகரமான உண்மையினைக் கண்டு கொண்டாள் சுந்தரி. கமலாவோடு பேசியதில் தனக்குள்ள துயரங்களிலே பாதி துயரங்கள் தீர்ந்து போனாற்போல உணர்வுற்றாள் சுந்தரி.

“...சுந்தரி உம்முடைய வாழ்க்கையைப் பொறுத்த வரையில் நீர் சரியாகவே நடந்திருப்பதாய் எனக்குத் தோன்றுகின்றது. உமது கணவன் அவ்வளவு மோசமான ஆளாயிருக்க முடியும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. பெரும்பாலான ஆண்களின் மனதிலே உறைந்துள்ள ஆண் மேலாதிக்க குணம் உம்முடைய கணவனின் மனதிலும் படிந்திருக்கிறது. அதை சுரண்டி எடுத்துவிட முடியாதா? முயற்சித்துப் பாரும். சிலவேளை அந்த ஆளே தனது தவறினை உணர்ந்து திருந்தி விடக்கூடும். எப்படியிருந்தாலும் நீங்கள்

இருவரும் குடும்ப நிலைமைகளைப் பொறுத்தவரை சமமாகத் தானே இருக்கிறீர்கள்...’’

சுந்தரி ஒன்றும் பேசாமலிருந்தாள். கமலாவுக்கு அருகே கண்ணன் வந்து நின்று சிரித்தபடியே நின்றான். பின்னர் அவளது நீண்ட பின்னல்கள் இரண்டையும் பிடித்து இழுத்த வாயே கண்களிலே குறும்பு மின்னிப் பார்த்தான். கமலா அவளது கைகளைப் பற்றியவாறே, ‘‘கண்ணா, உன்னுடைய அப்பா எங்கே?’’ என்று கேட்டாள். அவன் அதே குறும்போடு மெல்லச் சொன்னான் ; ‘‘அப்பா, அம்மாவுக்கு அடி... அப்பா கூடா.’’

சுந்தரி இலேசான வேதனையோடு கமலாவைப் பார்த்தாள். பார்வையின் பரிதாபத்திலேயே வார்த்தைகள். கமலா அன்போடு சுந்தரியின் முதுகில் தட்டினாள்.

‘‘அது குழந்தை, ஒன்றும் தெரியாத சின்னக்குழந்தை. அது சொல்வதை பெரிதாக எடுக்காதே. நான் சொல்வதை கொஞ்சம் கேள்... இந்த வயதிற்குள்ளேயே நான் நிறையப் பேரோடு, பல இன மக்களோடு பழகியிருக்கிறேன். பல அபலைகளோடு சினேகிதம் வைத்திருக்கிறேன். அமெரிக்காவின் சிறிய அரசியற் குழுக்களோடு என்னை இணைத்து வேலை செய்திருக்கின்றேன்... எப்படி அரசியலிலே நேச முரண்பாடு, பகை முரண்பாடு என்று இரு கூறுகள் உள்ளனவோ அது வாழ்க்கையிலும் இருக்கிறதென்று நம்புகின்றேன்...’’

கண்ணன் கமலாவின் இரட்டைப் பின்னல்களை விட்டு விட்டு இப்போது தாயின் மடியிலே வந்து சாதுவாக உட்கார்ந்து கொண்டான்.

‘‘முரண்பாடுகள் இருவகையானவை, ஒத்த எண்ண முடைய ஒரே நிலையுடையவர்களிடையே தோன்றுகின்ற முரண்பாட்டை சுமுகமான முறையிலே பேசித் தீர்த்துக் கொள்ளலாம். இது நேச முரண்பாடு. அடிப்படையிலேயே

ஒன்றுக்கொன்று முரணான—வேறு வேறு கருத்துள்ள குடும்ப தராதர நிலையிலே உள்ளவர்களின் முரண்பாடு தீர்க்கக் கூடியதல்ல. அது பகை முரண்பாடேதான்... உன்னுடைய வாழ்க்கைத் தரம் உன்னுடைய கணவனின் வாழ்க்கைத் தரத்திற்கு சமமானது. ஆகவே உன்னுடைய முரண்பாடுகளை நேச முரண்பாடுகளாகக் கருதலாம். அதனைத் தீத்துக் கொள்ளலாம். பகை முரண்பாட்டிற்கு இதோ நான் ஒரு இரத்த சாட்சியான உதாரணம். பகை முரண்பாடு எத்தகையது? அதை மோதித்தான் தீர்க்க முடியும். வேறு வழியே இல்லை...”

கமலாவின் வார்த்தைகள் லேசாக நைந்தன. முகத்தில் கண்ணாடிப் படலமென கவலை படர்ந்து அழிந்தது. சுந்தரிக்கு எதுவுமே சொல்லத் தோன்றவில்லை. கண்ணனின் தலையை வருடியவாறு கமலாவைப் பார்த்தபடியே உட்கார்ந்திருந்தாள்.

13

ரமணன் ஐந்தாறு வருஷங்களிற்கு முன்பு கண்டாற் போலவே இப்போதும் தோன்றினான். அதே கண்சிமிட்டல். புன்னகை. சுருள்மயிர். சுந்தரியை அவளது வீட்டிலே கண்டதும் நேயமாகச் சிரித்தான். அவனுக்கு எல்லாமே தெரிந்திருக்க வேண்டுமென்பதனை அவளது பேச்சே மறைமுகமாகக் கூறுவதை உணர்ந்தாள் சுந்தரி.

“ராஜ உங்களைப் பற்றி வைத்த அபிப்பிராயம் கொஞ்சங்கூடப் பிழைக்கவில்லை. நீங்கள் மிகத் தைரியசாலி. கமலா கூட உங்களைப் பற்றி மிகவும் புகழ்ந்து கூறியது எனக்கு நிறையச் சந்தோஷம்.”

சுந்தரி சந்தோஷம் மீறுகிற ஆச்சரியத்தோடு ரமணனை கூர்ந்து பார்த்தாள். ரமணனின் முகத்தில் அவனுக்கேயுரிய புன்னகை மலர்ந்து சிரிப்பாய் பரிமளித்தது.

“கமலாவை எனக்கு நல்லாகவே தெரியும், எனக்கு மிகவும் பிடித்தமான பெண்... அவளைப்பற்றி இன்னும் விஷயங்களுண்டு”

“ஆனால் உங்களைப்பற்றி கமலா என்னிடம் ஒன்றுமே சொல்லவில்லையே...”

சுந்தரி குறுக்கிட்டுக் கேட்டபோது வீட்டினுள்ளே ராமுவும் கமலாவும் வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

சுந்தரியைக் கண்டதும் கமலா புன்னகை செய்தாள். அவள் ரமணனைப் பார்க்கையில் அந்தப் புன்னகை தயங்கிற்று. ராமுவைக் கண்டதும் கண்ணன் ஒடோடிச் சென்ற கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு துள்ளிக் குதிக்க ஆரம்பித்தான்.

ராமு, சுந்தரியைப் பார்த்து, “இப்போது நல்ல பாற்கோப்பி குடித்தால் அற்புதமாயிருக்கும்” என்றான். சுந்தரி எழுந்து சமையலறைப் பக்கமாகச் சென்றாள்.

ஏலக்காய் வாசனை கமகமக்கின்ற பாற்கோப்பியை உடம்ளர்களில் ஊற்றுகின்ற போது திடீரென அவளுக்கு கவலை நெஞ்சை அடைத்தது. ஆனந்தகுமார் நினைவிலே வந்தான். இப்போது அவனோடான சந்தோஷமான நிகழ்வுகள் அலையலையாய் நெஞ்சினுள்ளே புரண்டன. ‘பாவம், அவர் இப்போது என்ன செய்து கொண்டிருப்பார்? நான் இல்லாமல் ஒரு துரும்பைக்கூட வீட்டிலே அசைக்கத் தெரியாதவர் அவர்...’ சுந்தரியின் கண்கள் பனித்தன. விம்மி விம்மி அழவேண்டும் போலத் தோன்றியது. அடக்கிக் கொண்டாள். கண்ணிரைத் துடைத்துக் கொண்டே ஜன்னலடியிலே போய் நின்றாள். மறுபக்க வேலியிலே வெள்ளையான குண்டுப் பூனை. திடீரென அது தலையை நிமிர்த்தி அவளை உறுத்துப் பார்த்துவிட்டு வேலிக்கு மறுபக்கமாய்ந் தாவிற்று. ஓடி மறைந்தது.

சமையலறையினுள் கமலா இப்போது வந்து கொண்டிருந்தாள். கம்பீரமான, வனப்புமிக்க பெண். அவளைப் பார்க்கையில் மீண்டும் சுந்தரிக்கு நெஞ்சினுள் வலிமை துளிர்ந்தது.

“சுந்தரி, ராமு அண்ணன் ஏன் கோப்பி கொண்டு வரச் சொல்லிச் சொன்னார் தெரியுமா?”

சுந்தரிக்கு வியப்பாயிருந்தது.

“அவர் வழமையாக அப்படித்தான் சொல்லுவார்”

நாணம் முகத்திலே படர இடைமறித்தாள் கமலா.

“அப்படியில்லை, இன்றைக்கு ஒரு விஷயம் இருக்கிறது...”

“என்ன அது நீங்களும் வெட்கப்படுகிறீர்கள்?”

கமலா தலையை செல்லமாக உலுப்பிக் கொண்டாள்.

“இல்லை சுந்தரி. இன்னுங் கொஞ்சநேரத்தில் நானும் ரமணனும் பதிவுத்திருமணம் செய்து கொள்ளப்போகிறோம். இதைச் சொல்லத்தான் நான் இங்கே வந்தேன். அதற்குள் ரமணனே இங்கு வந்து விட்டார். அவர் இதைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லையா?”

14

மஞ்சளாயும், மென்பச்சையாயும் இலைகள் நிறைய நின்ற முருக்க மரத்தின் கீழேயுள்ள மரக்குற்றியொன்றில் உட்கார்ந்திருந்தாள் சுந்தரி. பிறந்த வீட்டின் பின்புறம் முருங்கை மரங்களும், மாமரங்களுமே நிறைந்துநிற்கின்றன. அந்தப் பின்பக்கத்திலே வந்திருக்கின்றபோது இளம்பருவத்து நினைவுகளெல்லாம் மனதினுள்ளே அணிவகுத்து வந்து விடுகின்றன.

அவள் சிறுமியாயிருந்து விளையாடிய மாமரங்கள், இப்போது முதிர்ந்து அசைவற்றுப் போய் நிற்கின்றன. அவளே நட்பு வளர்த்த செம்பாட்டான் மாமரம் இப்போது பூவும் பிஞ்சுமாய்—ஒரு பிள்ளைத் தாய்ச்சியின் தளப்பத்தோடும் பொலிவோடும் சிலிர்த்து நிற்கின்றது. இந்த மரத்தின் கீழேயிருந்து கமலாவும் அவளும் மணிக்கணக்காகப் பேசிக் கொண்டிருந்திருக்கிறார்கள். வாழ்க்கையைப் பற்றி எவ்வளவோ எதிர்பார்ப்புகளும், கனவுகளும் அப்போது

அவர்களிடம் நிறைந்திருந்தன. கமலாவுக்கு வங்க நாவலாசிரியரான சரத்சந்திரரை மிகவும் பிடிக்கும். அவள் தான் சுந்தரிக்கு சரத்சந்திரரை அறிமுகப்படுத்தியது.

“சரத்சந்திரரைப் போல பெண்கள் மீது அனுதாபமும், அவர்களின் முன்னேற்றத்தில் அக்கறையும் கொண்டவேறெவரையும் நான் பார்த்ததில்லை. உண்மையான, ஒடுக்கப் பட்டதாலேயே கிளர்ச்சி புரிய எழுகிற யதார்த்தமான பெண்களை அவர்களின் குறைநிறைகளோடு படைத்திருப்பவர் சரத்சந்திரர். அவர் நிறைய அபலைப் பெண்களைப் பற்றி எழுதினார். ஆனால் அவர்களை அழகுணிகளாக அவர் சித்தரிக்கவில்லை. வாழ்க்கையோடு போராடுபவர்களாக, வாழ்க்கையிலே நம்பிக்கை வைத்தவர்களாக, எதிர்காலத்தினை உருவாக்குபவர்களாகவே உயிர்த்துடிப்போடு அறிமுகப்படுத்தினார். அவரது கமலா, ஹிரண்மயி, மாலதி, பாரதி ஆகிய பாத்திரங்களெல்லாம் என்றைக்கு வாழத்தக்கவை. அவர்களின் பல குணாதிசயங்கள் இன்றைய பெண்களுக்கு வேண்டியவை.”

கமலாவின் வார்த்தைகளைப் போலவே அவளது முகமும் பிரகாசப்பட்டிருந்தது. வாலை ஆட்டியவாறு மாம்பிஞ்சுகளைக் கோதிக் கொண்டிருக்கின்ற அணிற் பிள்ளைகளைப் பார்த்தவாறே மௌனமாயிருந்து விட்டு கமலா தொடர்ந்தாள்.

“அவரது பாரதி கூட எவ்வளவு துணிச்சல் வாய்ந்த பெண். வாழ்ந்தால் அவளைப் போலத்தான் வாழ வேண்டும்...”

மின்னரும் பலமுறை இதுபோல அவர்களிருவரும் பேசியிருக்கிறார்கள். ஆனால் இப்போது அவர்களின் வாழ்க்கை எவ்விதம் தடம்புரண்டு போய்விட்டது?

சுந்தரிக்கு நெஞ்சு கனத்தது. கமலாவின் புதிய வாழ்வு அவளுக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தாலும் அதனை பூரணமாக மனதினுள்ளே எண்ணி சந்தோஷங் கொள்ள முடியாத

வகையிலே அவளது கவலைகள் வழிமறித்துக்கொண்டே நிற்கின்றன. கழுத்திலே அணிந்திருக்கிற சங்கிலி, தாலிக்கொடி, கைவளையல்கள் இவைதான் தற்போதைக்கு அவளது சொத்து. இன்னும் மிஞ்சி மிஞ்சிப் போனால் அவள் இப்போது உட்கார்ந்து யோசித்துக் கொண்டிருக்கிற இந்தக் காணித் துண்டு. இவற்றோடு எதிர்காலம் பற்றி சிந்திக்க முடியுமா? இன்னுமே திருமணமாகாமல் நானூறு ரூபா சம்பளத்தோடு வாழ்க்கையைப் போக்கிக் கொண்டிருக்கிற அண்ணன் அவளுக்கு எத்தனை நாளைக்கு பாதுகாப்புக் குடையொன்றாக இருக்கமுடியும்?

அவள் ஒரு வேலைக்குப் போய் வந்து கொண்டிருப்பவளாக இருந்திருந்தால் கூட வாழ்க்கையின் எதிர்காலம் பற்றிய அச்சத்தை இப்போது கொண்டிருக்கத் தேவையில்லை.

மரக்குற்றியில் இருந்தவளுக்கு எதிரே நின்ற ராமுவை இவ்வளவு நேரமும் கவனிக்காத சிந்தனையிலிருந்தது லேசான கவலையைக் கொடுத்தது. புன்னகையை வருவித்துக் கொண்டே எழுந்தாள். அவனது வாட்டம் அடைந்த முகம் சுந்தரியின் நெஞ்சை துயரத்தோடு தொட்டது.

“கமலாவைப் பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன் அண்ணா...”

அவளின் வார்த்தைகள் சோர்ந்திருந்தன. ராமு பதிலேதுமின்றி அவளை ஊடுருவினான்.

“என்ன நான் சொல்கிறேன், பேசாமலே நிற்கிறாய்...”

துயரம் பொங்கிடச் சிரித்தான் ராமு.

“எவ்வளவு சந்தோஷமான ஒரு பெண்ணாக நீ இருந்தாய், உன்னுடைய கவலைகள் எனக்குத் தெரியாதா சுந்தரி?”

மீண்டும் இடைமறித்தாள் சுந்தரி.

“எனக்கு இப்போது என்ன நடந்து போயிருக்குது? உண்மையாகவே நான் கமலாவைப் பற்றித்தான் யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன், எவ்வளவு அருமையான பெண் அவள்... இனித்தான் அவளுக்கு சந்தோஷமான வாழ்க்கையே தொடங்குகிறது, எப்படி அவளுக்கும் ரமணனுக்கும் சினேகிதம் உண்டாயிற்று?...”

உன்னுடைய மனதை எனக்குத் தெரியாதா என்பது போல அவளைப் பார்த்தான் ராமு. பின்னர் எதையோ நினைத்துக் கொண்டவன் போலச் சொன்னான்...

“அது யாருக்குமே தெரிந்திடாத கதை. எனக்கும் அண்மையிலேதான் ரமணன் சொன்னான். அவளுக்கும் அவனுக்கும் சிறிய வயதிலிருந்தே சினேகிதம் இருந்திருக்கிறது. ஆனால் இருவருமே தங்களின் விருப்பத்தை வெளிப்படையாகக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. ஏழ்மை நிலையிலிருந்த கமலாவுக்கு திடீரென்றுதான் திருமணம் நிச்சயமாயிற்று. அப்போது ரமணன் வேலையில்லாமலிருந்தான். வறுமையான குடும்பநிலை அவனுக்கு. ஒன்றுமே செய்ய முடியவில்லை. ஆனால் கமலா விலைக்கு வாங்கப் பட்டு மோசமாக நடத்தப்பட்டு எப்படியோ அதிலிருந்து விடுதலையாகி வந்தபோதே அவளை ஏற்றுக்கொள்ளுவதாக உறுதி அளித்துவிட்டான் ரமணன்...”

“இவ்வளவு என்னோடு பழகியும் எனக்கே இதைச் சொல்லாமலிருந்து விட்டான் கமலா... இரண்டுபேரையும் இனிச் சந்திக்கிறபோது நிறையக் கேட்டு கலாட்டா செய்ய வேண்டும்...”

புன்முறுவலோடு அவளைப் பார்த்தான் ராமு.

“அவளுடைய கணவன் எப்படியானதொரு அயோக்கியன் என்று சொல்கையில் என்னால் அதை ஜீரணிக்கவே முடியவில்லை. அவர்களிருவருக்குமிடையிலே ஒரு நூலிழை அளவுகூட ஒருமித்த குணங்களிருக்கவில்லை. கமலாவின்

முடிவு என்னைப் பொறுத்தவரையில் சரியானதே... ஆனால்..."

ராழு வார்த்தைகளை முடிக்காமலே சுந்தரியைப் பார்த்தான். அவன் சொல்லாதவற்றை என்னவென்று உடனேயே புரிந்து கொண்டான் சுந்தரி. பின்னர் அங்கிருந்து எழுந்தவளாய், “கண்ணன் நித்திரையால் எழுந்து விடுவான்” என்று கூறியவாறே வீட்டுப் பக்கமாக நடந்தான்.

15

ஐந்துமணிக்கே நித்திரையிலிருந்து எழுந்துவிட்டான் ஆனந்தகுமார். இன்று காலையில் அலுவலகத்திற்குப் போய் விட்டு, லீவு வாங்கிக் கொண்டு சுந்தரியை அழைந்து வரப் போக வேண்டும்.

சுந்தரியைக் கூட்டிவரப் போவதனை நினைத்தபோது ஆனந்தகுமாருக்கு நெஞ்சினுள்ளே சங்கடமும் தோன்றியது. தனது ஆளுமைக்கு இதனால் சிதைவில்லையா என்று தனக்குள் தானே கேட்டுக் கொண்டான். ஆனால் இதை விட்டால் வேறு என்ன வழி? இதை நீடிக்கவிட்டால் சிலவேளை அவள் விவாகரத்துக்கு நீதிமன்றம் செல்லவும் கூடும். அவளுடைய அண்ணனும் ஒரு மாதிரியான ஆள்.

நீதிமன்றத்திற்கு போக வேண்டி வந்து விட்டால்? அதை நினைத்துப் பார்க்கவே அவனுக்குத் துணிவு வரவில்லை. அது எவ்வளவு அவமானம். இழிவு. பிறகு தலை நிமிர்ந்து நடத்தல் சாத்தியமா?

தலையை உலுப்பிக் கொண்டே அந்தக் கற்பனையை மனதினுள்ளே நசுக்கித்தேய்த்தான் ஆனந்தகுமார். அவனது அந்தஸ்து, புகழ், பெருமை, திறமை, மதிப்பு மரியாதையாவையும் அவனது முடிவுதான் தீர்மானிக்கப் போகிறது என அவனது மனம் அச்சுறுத்திச் சொன்னது.

கட்டிலிலேயே படுத்துக்கிடந்தவாறு அவன் மீண்டும் சுந்தரியைப் பற்றி யோசித்தான், இந்த நேரம் அவன் பம்பரமாகச் சுழன்று பாத்திரங்கள் தேய்த்துக் கொண்டிருப்பான். அவனது இனிமை கமழ்கிற புன்னகை, செயல்களைப் போல சுறுசுறுப்பான வார்த்தைகள், பரபரப்பு...

இன்றோடு அவனைப் பிரிந்து ஏழாவது நாள். ஏழு நாட்களா? அது எவ்வளவு யுகங்கள் கழிந்து ஓடிப்போய்விட்ட மாதிரி. ஏழு நாட்களில் எவ்வளவு இழப்புகள். வாசலிலிருந்து தோட்ட முடிவுவரை சோபையிழந்து வாடிக் கருகி, தூசு பட்டு, அழுக்காகி, தலைகீழாக மாறி, அவனையே வா வா என்று கூப்பிடுகிறாற் போல.

இப்போது அவனுக்கு ஒன்று மட்டும் நெஞ்சுக்குள் அதிர்ந்து கொண்டிருந்தது. அவன் கூப்பிடப் போய் சுந்தரி திரும்பி வருவதற்கு மறுத்துவிட்டால்?

ஒன்றை மட்டும் அவன் சர்வநிச்சயமாக உணர்கிறான். சுந்தரி முகஸ்துதிக்கு விழமாட்டாள். சேலைகளுக்கு மயங்க மாட்டாள். நகைகளுக்காய் நெகிழ மாட்டாள்.

இதைச் சொல்லியிருந்தால் அவனது உயரதிகாரி விழுந்து விழுந்து சிரித்திருக்கக் கூடும். அதனாலேயே அவனும் அதைச் சொல்ல விரும்பவில்லை.

மணி ஐந்தரையாகி விட்டது. கட்டிலிலிருந்து எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டான். இப்போது என்ன செய்வது? குளிக்கலாம். குளித்துவிட்டு? பால்காரக் கண்மணி பால் கொண்டு வருவதை நிறுத்தி விட்டான். சுந்தரியிடமிருந்து கோப்பி வாங்கிக் குடித்து ஏழு நாட்கள். கோப்பியை நினைத்ததும் அவனுக்கு வயிற்றுக்குள் குபுகுபுவென்று எரிந்து புகைந்தது.

அந்தக்கணத்திலே அவனது நெஞ்சினுள் கவலை மூட்டிற்று. ஹோட்டலில் போய், குடிக்கிற கோப்பி அவனது

வயிற்றைக் குமட்டச் செய்தது. சாப்பாட்டை அரைகுறையோடு கையினை வெறுப்போடு உதறியவாறே முடித்துக் கொண்டான். தண்ணீர்கூட அவனால் இப்போது குடிக்க முடியவில்லை. வெறுப்பாயிருந்தது. தனக்கு எந்தவித பலமுமே இல்லாமற் போய்விட்டதாக உணர்ந்தான்.

வெளியே ஜனஓசை மேலெழுந்து கேட்டது. ஜன்னல் வழியே வெய்யில்கதிர்கள் தடவியவாறு உட்புகுந்து கொண்டிருந்தன. அவனுக்கு திகைப்பாயிருந்தது. சுவர்க்கடிகாரத்தைப் பார்த்தான். இப்போதும் ஐந்தரை மணி. நிமிஷம் பிசகாமல்.

கட்டிலிலிருந்து அவசரமாக ஆனந்தகுமார் கீழிறங்கி ஜன்னல் கதவைத் திறந்தான். வெய்யில் சுரீரிட்டது. ஏழு மணிச் சூரியன்.

நின்றுவிட்ட சுவர்க்கடிகாரத்தை திரும்பியபடி வெறுப்பு மிழப் பார்த்தான் ஆனந்தகுமார். இந்தக் கடிகாரத்தை அவனது மூன்றாவது திருமணநாள் பரிசாக சுந்தரியின் அண்ணன் வழங்கியிருந்தான். இந்த மூன்றாண்டுகளில் இன்றுதான் அது நின்றிருக்கிறது. இதற்கு மூன்றாண்டு காலமாக சாவி கொடுப்பது சுந்தரிதான்.

அவசர அவசரமாக குளித்துவிட்டு கண்ணாடி முன்னே போய் நின்றான். தலையை வாரிக் கொண்டு நின்றபோது தான் பளிச்சென்று அந்த ஞாபகம் வந்தது. ‘நேற்றுப் பின்னேரம் லாண்டரியில் சலவைக்குப் போட்ட உடுப்புகள் எடுத்திருக்க வேண்டுமே... ஐயையோ இன்றைக்கு எதை அணிவது?’

நேற்றுப் போட்டிருந்த ஷேர்ட்டை எடுத்துப்பார்த்தான். முதுகுப் புறமெல்லாம் கசங்கி கோடு கோடாக அழுக்குப் பட்டிருந்தது. இதேபேரல மோசமாக அவன் என்றைக்கும் ஆடை அணிந்ததில்லை. இப்போது என்ன செய்வது? இதே உடுப்புடனா சுந்தரியிடம் போவது... சீ!

நோத்தோடேயே அலுவலகத்திற்குப் போய் லீவுக் கடிதத்தை அங்கே கொடுத்துவிட்டு லாண்டரிக்குப் போகலாம். லாண்டரியிலிருந்து வீட்டுக்கு வந்து உடுப்பை மாற்றிக் கொண்டு சுந்தரியிடம் போகலாம்.

அவர்கள் வீட்டுக்கு வந்தால் கண்ணனுக்குப் பால் வேண்டும். சமையலுக்கென்றால் என்னென்ன வாங்க வேண்டும்... அவனையறியாமலே சிரிப்பு வந்தது.

வெளியே வந்து கதவைத் திறந்தான். கனகம் அவளைக் கண்டுவிட்டுச் சத்தம் போட்டாள்:

“மாமா... மாமி வந்திட்டாவோ?”

ஆனந்தகுமாருக்கு பதிலேதும் சொல்லத் தோன்றவில்லை. சொல்ல நினைத்தபோது குண்டுச் சரசு நையாண்டிச் சிரிப்போடு அவனெதிரே வருவது தெரிந்தது. அவனுக்கு கேட்க வேண்டும் போல உரத்த குரலிலே குண்டுச்சரசு சொன்னாள்: “கனகம், வல்லூறு இருக்கிற இடத்துக்கு கோழிக்குஞ்சு வாறதில்லை...”

இவனது முகத்திலே அந்த வார்த்தைகள் நகங்களாய் கீறிப் பிறாண்டின. அந்தக் கரகரப்பான ஒவ்வொரு சொற்களும் அவனைச் சீண்டின. உதைந்தன. நையாண்டி செய்தன. கை கொட்டிச் சிரித்தன. ஆனந்தகுமாருக்கு மூளையினுள் பொறிகள் தெறித்து எரிந்தன. “இப்படி என் வாழ்வில் இன்னும் எத்தனை நாட்களுக்கு நான் அவமானப்பட வேண்டும்...?”

தாங்க முடியாத அவமானத்தை எதிர்ப்பட்டவனாய் ஆனந்தகுமார் கதவை அறைந்து சாத்தியவாறே உள்ளே வந்தான். தன்னை யாரோ அடித்து நொறுக்கினாற் போல மனம் நோவுற்றபோது அவனுக்கு கண்கள் கலங்கின. விம்மியழ வேண்டும் போலத் தோன்றியது. ஆனால் விம்மலை மனதினுள்ளே விழுங்கிக் கொண்டான். நேற்று

அணித்த ஷேர்ட்டையே இன்றும் அணிந்து கொண்டான். சுவர்களையோ, அறைகளையோ, கிணற்றடியையோ எதையுமே அவனால் பார்க்க முடியவில்லை.

பார்க்கின்ற எதிலுமே சிரித்துக் கொண்டிருக்கிற கண்ணும், சுந்தரியும் மட்டுமே இவ்வேளையில்.

இப்போது அவனது மனதிலே தீர்மானமொன்று உருப் பெற்றிருந்தது. தன்னைத்தானே சமாதானப் படுத்திக் கொண்டான். உறுதிப்படுத்திக் கொண்டான். பின்னர் வெளியே பார்த்தான். எந்தவிதமான தயக்கமுமின்றி வீட்டுக் கதவைப் பூட்டிக் கொண்டு அவன் வீதியிலே நடக்க ஆரம்பித்தான்.

(1985)

நேற்றைய அடிமைகள்

குளித்துக் கொண்டு நின்ற தாயின் முதுகையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான் தங்கமணி.

இன்னமும் திடகாத்திரமான தாய் செல்வியின் முதுகில் நீண்டஆறிப்போன தழும்பு ஒன்று பெரிதாகத்தெரிந்தது. பொது நிறமான அவளது முதுகில் அந்த நீளமான வருபளிச்சிட்டது. அந்தத் தழும்பின் வயது பதினாறு வருஷங்கள். பதினாறு வருஷங்கள்தான்; அவளின் தம்பி சூரியனின் வயதுதான் அந்தத் தழும்பிற்கும். சூரியன் செல்வியின் வயிற்றில் உருண்டு புரண்டு வெளிவரத் துடிப்பதங்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருக்கின்ற போதிலேதான் அவளுக்கும் அந்தக் காயம் உண்டானது.

அதை நினைக்கையில் தங்கமணியின் நெஞ்சினுள்ளே ஆத்திரம் மூண்டு ஜுவாலை எழுப்பிற்று. அவளுக்கு கனியாணமாகிப் புருஷனோடு வேற்றூரில் வாழப்போய் மூன்று ஆண்டுகள் போய்விட்டன. அதன்பிறகு தாயையும் தம்பியையும் பார்க்க அவள் மீண்டும் வீட்டிற்கு வந்திருக்கிறாள். நேற்று மாலையிலேதான் வந்தான்.

“மோனை, கொடியிலை காயிற அந்தச் சேலையை ஒருக்கால் எடுத்துத் தா”

தாயின் குரலைக் கேட்டதும் தங்கமணி மேற்புறத் தென்னைகளில் கட்டப்பட்டிருந்த கொடியிலே காய்ந்த சிவப்புச் சீலையை எடுத்து வந்து தாய் செல்லியிடம் கொடுத்தாள். தாய் உடலைத் துடைத்துக் கொண்டு, சீலையை உடுத்துக் குறுக்குக் கட்டாகக் கட்டிக் கொண்டாள். உள்ளே போய்த் தான் இறவிகையைப் போடப் போகிறாள் போலும்.

“தம்பி எங்கை போயிட்டான்?”

செல்லி அந்தக் கேள்விக்கு நிறைவோடு பதில் சொன்னாள் : “உன்னை அவரோடை சேர்ந்ததுக்குப் பிறகுதான் அவன் முற்றாக மாறிப் போட்டான். முந்தியென்றால் பட விசர். இப்ப அவனுக்குப் படமும் பிடிப்பில்லை. ஊருலாத் திறதும் விருப்பமில்லை. கூட்டமும் புத்தகங்களும் தான் அவனுக்கு இப்ப துணையாப் போச்சு”

மனங் குளிர தங்கமணி புன்னகை செய்தாள். சூரியன் மட்டுமென்ன, தானுங்கூட எவ்வளவு மாறிப் போய்விட்டான். அதை நினைக்கும்போது அவளிற்கு வாழ்வு பூரண அர்த்தமுள்ளதாகத் தெரிகின்றது. அவளின் கணவன் கனகுதான் எல்லாவற்றிற்கும் காரணம். அவனைக் கணவனாகக் கொண்டமையினால் வாழ்விலே புதிய பிரகாசத்தையும் அவள் கண்டாள். எல்லாமே விதியென்றும் நியதியென்றும் நம்பிநம்பி வாழ்ந்த, கடந்துபோன வாழ்வின் நாட்களையெல்லாம் அவள் மிகக் கசப்போடு நினைவு கூர்வாள். அந்த வாழ்வு பற்றிய எண்ணங்கள் அவள் போன்ற மிகச் சிலரின் நெஞ்சிலிருந்து நீங்கிப் போயிருக்கலாம். ஆனால் அறிவின், புதிய சிந்தனையின் ஒளியே புகழுடியாத பல கிராமங்களில் அது இன்னும் உயிர் வாழ்ந்து வருவதையும் அவள் நன்றாகவே அறிவாள்.

நேற்று மாலை அவள் தன்னுடைய தம்பி சூரியனோடு தான், வேற்றூரிலிருந்து, தன் பிறந்த ஊருக்குத் திரும்பி

வந்தாள். திருமணமாகிப் போனதன் பின்னர் மூன்றாண்டு கள் கழிந்து பிறந்த ஊருக்குத் திரும்பியபோது, ஊரின் முதல் அழைப்பாளி போலச் சடைத்து நிற்கும் ஆலமரத்தை மிகக் கூர்மையாகப் பார்த்தாள். ஆலமரத்தின் நெஞ்சிலே பெரிய நோட்டிஸ் ஒன்று ஒட்டப்பட்டிருந்தது. கூர்ந்து பார்க்கிறாள். “அடிமை குடிமை முறை ஒழியட்டும், ஆலயக் கதவுகள் திறக்கட்டும்” என்ற எழுத்துக்கள் அவளை எதிர்கொண்டன. சூரியனை அவள் பார்த்தாள். அவன் அர்த்த புஷ்டியோடு சிரித்தான்.

“என்ன நோட்டிசைக் கிழிக்காமல் விட்டிருக்கிறார்கள்...?” தங்கமணி அதிசயத்தோடு கேட்டாள்.

“இந்த ஆலமரத்திலை இவ்வளவு கெட்டித்தனமாய் ஏறி நோட்டிஸ் ஒட்ட நாங்கள் பட்டபாடு எவ்வளவு. இதிலை ஏறிக் கிழிக்கிறதெண்டால் லேசான வேலையில்லை? அப்படி ஆருந் துணிவு வந்து கிழிச்சாலும், அவன்ரை உடம்பைக் கிழிச்ச அந்த ரத்தத்தாலை இந்த ஆலமரத்திலை எழுதுவம். இது கிழிக்கிறவனுக்கும் தெரியும். எங்களுக்கும் தெரியும்”

தங்கமணியின் உடல் சிலிர்த்தது. சூரியனைப் பார்த்தாள். பதினாறு வயதான அவளது நெஞ்சிலே எவ்வளவு துணிவும், பழிவாங்குமுணர்வும் மிகுந்து நிற்கிறது. தகப்பனைப் போலவே எவ்வளவு உறுதியாகச் சொல்கிறான்.

“அக்கா, முந்தியைப்போலை இல்லை இப்ப நிலைமை. காலம் மாறியிட்டது. இரத்தக்கடனை இரத்தத்தால் தான் தீர்க்க முடியும் என்ற உண்மை எல்லாராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிட்டுது. ஒரு பத்துப் பதினைஞ்சு வருஷத்துக்கு முந்தி நாங்கள் நாயிலும் கீழாயிருந்தம். இனி அப்படி இருக்கவே ஏலாது. இங்கை எனக்குப் பல கடனுகள் இருக்குது.”

தங்கமணி அவன் பிறந்த நாளை நினைவில் எடுத்தாள். அவன் இரத்தம் கசிந்த சீலையிலேதான் பிறந்தான். அதுவும் சாதிப் போராட்டம் ஒன்றின் முற்றிய நிலையிலே, அடக்கு

முறையின் கொடிய நகங்கள் பெற்றவளைப்பற்றி பிறாண்டிய உணர்ச்சிப் பெருக்கான நேரத்திலே, தாயின் கோபம் ததும்பிய சபதத்தின் ஒலியிடையேதான் இரத்தப் படுக்கையிலே அவன் விழுந்து தன் முதற்குரலை எழுப்பினான்.

தங்கமணிக்கு அப்போது ஆறுவயது. அவன் மொழு மொழுவென்று தோன்றுவான். துணிந்த தாயின் நெஞ்சம் போலவே அவளுக்கும். தகப்பனைப் போலவே அடர்ந்த கூந்தல் அவளுக்கு. கூந்தலைப் பின்னி அழகோடு விடக் கூடாது என்ற கட்டுப்பாட்டை மீறிய பிஞ்சுக் குழந்தை அவள்தான். தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் என்ற முத்திரை குத்தப் பட்டவர்கள் அங்கே எல்லா விதத்திலும் உரிமை மறுக்கப் பட்டிருந்தார்கள். கிணற்றில் நீர் அள்ளக்கூடாது. கோயிலுக்குள்ளே போகமுடியாது. பெண்கள் மேற்சட்டை அணியக் கூடாது. பள்ளிக்கூடத்திற்கு அவர்களின் பிள்ளைகளுக்கு அனுமதியில்லை. ஐயா அம்மாக்களுக்கு வழி வழியாக அடிமை வேலை செய்யவேண்டியதே அவர்களுக்குள்ள கடமையும் உரிமையுமென அவர்கள் தம்பியிருந்தார்கள். அந்த நம்பிக்கையென்ற விலங்கினைத் தங்கள் கைகளுக்கு தாங்களாகவே அவர்கள் பூட்டியிருந்தார்கள். செல்லியை கலியாணம் முடித்தவன் முருகன். முருகன் அந்த ஊரிலே பிறந்து வளர்ந்தவனல்ல. அந்த ஊர் மக்கள், ஐயாக்களின் நிலங்களிலே பிணைக்கப்பட்டவர்கள். காலங் காலமாக அவர்களுக்கு வாயை முடிக்கொண்டு சேவகம் செய்வதற்கு அவர்களாலே பணிக்கப்பட்டவர்கள். முருகன் அந்தக் கிராமத்துக்கு வந்த புதிதிலே, தன்னுடைய கிராமத்தைவிட அங்கே கொடுமைமான ஒடுக்குமுறைகள் நிலவுவதைக் கண்டான். இயல்பாகவே துணிவுள்ள முற்கோபி அவன். திருமணமாகி நாலைந்து வருஷங்களில் ஊரின் ஒதுக்குப்புறத்திலுள்ள காட்டுக் காணியில் பல எதிர்ப்புகளுக்கு நடுவே அவன் ஒரு குடிசை போட்டுக் கொண்டான். அவனது கையிலே எந்த நேரமும் பளபளத்துக் கொண்டிருக்கும் பாளை சீவும் கத்தி, பலரையும் அவனிடம் வாலாட்டாமற் செய்திருந்தது. முதன்

முதலாகத் தன்னுடைய மனைவி செல்லியை அவன் இரவிக்கை அணியச் செய்தான். அங்கே அதுவரை ஒடுக்கப் பட்ட மக்கள் மேற்சட்டை போட்டதில்லை. போடவும் முடியாது. முருகனின் உடல்பலம் நம்பிக்கையளித்த துணிவிலே செல்லி அந்த இரவிக்கையை அணிந்து கொண்டாள். அழகை அள்ளித் தெரியவைக்கும் அவளின் புதிய தோற்றம் முருகனை மட்டுமல்லாது செல்லியைச் சேர்ந்த அனைவரையுமே கிறங்க வைத்தது. செல்லியைப்போல இரவிக்கை அணியப் பலரும் விரும்பினார்கள் துணிவுள்ள. சிலரின் மனைவியரும் பிள்ளைகளும் செல்லியைப் போலவே இரவிக்கையை அணியத் தொடங்கினார்கள். உழைத்து வண்ப்பேறிய அவர்களின் உடல்வாகிற்கு இரவிக்கை மிகவும் வசீகரமாகவேயிருந்தது. இவற்றையெல்லாம் கண்ணுற்ற உடையார் கருணாகரர், மணியகாரர் நடராசா போன்றவர்களுக்கு சொல்லொணாத ஆத்திரமேற்பட உறக்கமின்றிப் படுக்கையிலே உழன்றார்கள். காலங்காலமாக முன்னோர்கள் கட்டிக்காத்து வந்த மரபுகளை இந்தக் கீழ்சாதிகள் நொறுக்கித் தள்ளுகிறார்களே என்று கொதித்தார், சமாதானந்தவான்கனகசபை. “இரவிக்கையோடு இன்றுபோவார்கள். நாளை எங்கள் வீட்டிற்கு வந்து சம்பந்தஞ் செய்யக் கேட்பார்கள்” என்று துள்ளியடித்தார் அய்யாசாமி. “என்னுடைய அதிகாரமிருக்கேக்கை இப்பிடி நடக்கவேணும். இவர்களை வீடுபூந்து எலும்பெலும்பாய் நொறுக்கியெறிவன்” என்று மீசையை முறுக்கிக் கொண்டு அங்குமிங்கும் உலாவினார் இளைப்பாறிய பொலிஸ்காரரான மாணிக்கத் தம்பியர். கடைசியில் எல்லோரும் கூடியோசித்தனர். எல்லோருடைய ஆத்திரமும் முருகனின் மேலேயே பாய்ந்தது. அவன்தான் எல்லாவற்றிற்கும் காரணம். ஏதோ ஒரு விதத்தில் முயன்று அவனை முடித்துவிட வேண்டும் என்பதே அவர்களின் சந்திப்பின் முடிவாக இருந்தது. எதிலும் நசிந்து கதைப்பவரான தரகர் கனகையா ஒரு ஆலோசனை சொன்னார்:

“முருகனை முடிக்கிறதெண்டால் சுகமான வேலையில்லை. அவன்ரை கூட்டாளியனும் பயங்கரமானவங்கள்.

பிறகு கரைச்சல் தொடரும். முதலிலை முருகனைக் கூப்பிட்டு நயமாகச் சொல்லிப் பார்ப்பம். அவன் கேக்கையில்லை எண்டால் வேறொரு வழியிருக்கு... அவங்கடை ஆக்களிலை ஒருத்தனோடை முருகனுக்கு வெட்டுப் பழியிருக்குது... அவனை நாங்கள் முடிச்சிட்டு முருகனிலை வலு சுகமாக கொலையைத் திருப்பினிடலாம். எல்லாத்துக்கும் பொலிசிலை கொஞ்சம் அணைவு வேணும்...’’

கனகையாவின் உன்னதமான ஆலோசனையினால் மனம் பூரித்துப்போன உடையார் கருணாகரர் உற்சாகம் பொங்கச் சொன்னார்:

“அதுக்கு ஒண்டும் யோசியாதையுங்கோ. பொலிசிலை எல்லாத்தையும் வெண்டு தருவன். அவங்களை என்ன செய்து எப்பிடி வளைக்கிறதென்ற விஷயம் எனக்கு நல்லாகவே தெரியும்...”

செல்லிக்கு அப்போது வயிற்றில் ஏழுமாதம். சூரியனை வயிற்றுக்குள்ளே வைத்திருந்தான். வெள்ளிக்கிழமை அதிசயமாகப் பொழுதொன்றின்போது முருகன் வீட்டின் முன்னால் பொலிஸ் ஜீப் ஒன்று வந்து நின்றது. பொலிஸ்காரர்கள் தொப்தொப்பென்று குதித்து உள்ளே ஓடிவத்து முருகனைக் கைது செய்தனர். இரத்தம் தோய்ந்த சுத்தியையும் சீலையையும் வீட்டின் பின்புறத்தில் பலத்த தேடுதலின் பின்னர் கைப்பற்றினர்.

முருகனுக்கு எதுவுமே புரியவில்லை.

மாணிக்கனைக் கொன்றதாக அவன்மீது சாட்டப்பெற்ற குற்றம் மூன்றுமாத வழக்குத் தவணைகளின் விசாரணையின் பின்னர் நிரூபணமாயிற்று. அவனுக்கு ஆயுட்காலத் தண்டனை.

செல்லி தலைதலையாய் அடித்துக்கொண்டு அலறினாள். கோர்ட்டுக்கு ஆறுவயதான தங்கமணியோடு அவளும் சென்றிருந்தாள். இன்றோ நாளையோ பிரசவிக்கத் தயாரா

வீருந்த அவன், சொந்தக்காரர் மறிக்க மறிக்கக் கோர்ட்டடிக்குச் சென்றிருந்தான். முருகனின் முகம் திகைப்பிலிருந்து இன்னும் விடுபடவில்லை. தரகர் கனகையா, உடையார் கருணாகரர், மணியகாரர் நடராசர் ஆகியோர் முருகனை மறியற் சாலைக்குக் கொண்டு செல்லும் வரையில் அங்கே தின்றனர்.

பட்டணத்தில் தரகர் கனகையாவுக்கு ஒரு பெரிய தண்ணிப்பார்ட்டி அன்று இரவு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது.

கோர்ட்டடியிலிருந்து திரும்பிய ஐவரில் தங்கமணியும், செல்லியுமிருந்தார்கள். புஸ்புஸ்ஸென்று இளைத்து இளைத்து நடந்து வந்துகொண்டிருந்தாள் செல்லி. அவளின் கண்களிலிருந்து தாரை தாரையாக கண்ணீர் வடிந்து கொண்டிருந்தது.

பெரிய ஆலமரத்தைக் கடந்து மணியகாரர் முடக்கைத் தாண்டியபோது மாணிக்கத் தம்பியரின் வீட்டின் முன்னே ஒரு சிறிய கூட்டம் நிற்பதனைக் கண்டாள் செல்லி. அவளோடு வந்த சரவணனுக்கும் ராமனுக்கும், காந்திக்கும் கண்களிலே யீதி தெரிந்தது. ஏதோ அசம்பாவிதம் நடக்கப் போவதனை அவர்கள் உணர்ந்து கொண்டார்கள். செல்லிக்கு அந்த நிலையிலும் தன்னை மீறியதோர் துணிவு வந்துவிட்டது. “ஆறிலும் சாவு, நூறிலும் சாவு, எதிலும் துணிந்து நிற்க வேணும்” என்று முருகன் அவளுக்கு அடிக்கடி சொல்லியிருக்கின்றான்.

“ஒன்றும் பேசாமல் வாருங்கோ. என்ன நடக்குது யார்ப்பம்” என்று கூறிக்கொண்டு துணியை வரவழைத்துக் கொண்டு அவள் முன்னே நடந்தாள்.

மாணிக்கத் தம்பியர் வீட்டு முன்புறம்.

“சீ நாயே...” சொற்களோடு அவள் முன்னே காறித் துப்பினாள் மாணிக்கத் தம்பியரின் இளைய மகள் கனகம்மா.

செல்லம்மாவோடு வேறு சிலர் செல்லிக்குக் குறுக்காக வந்தார்கள்.

“பெரிய ராசாத்தி வாறா, பெண்டுகள் வழிவிடுங்கோ”

ஏளனமாகச் சொல்லியபடி செல்லியின் முன்னால் நின்று ஆத்திரம் பொங்கப் பார்த்தாள் கனகசபையின் மூன்றாந்தாரம்.

“ராசாவை எங்கை வீட்டிட்டு வாரியள்.”

“இந்த ராசா போனால் என்ன? செல்லியின்ரை வடிவுக்கு இன்னொரு ராசாவைப் பிடிக்க முடியாதோ என்ன?”

“ஓமோம்.”

“கீழ்சாதி நாய்! நாங்க கதைக்கிறம், என்னடி பேசாமல் நிற்கிறாய்?—மெய்யடி தோறே”

கனகசபையின் மூன்றாந்தாரம் சீறியது.

செல்லிக்கு வயிறெல்லாம் ஒரே வலியாவும், வேதனையாயுமிருந்தது. மனப்பாரம் மறுபுறம்.

“பிள்ளை, உங்களோடை எனக்கொரு கதையுமில்லை. வழியை விடுங்கோ. ஏன் வீண் கதையனை?”

செல்லி சொன்ன பதில் முடியுமுன் அவள் கன்னத்திலே ஐளீரென்று அடித்தாள் கனகம்மா.

“அக்காளிலை தொடப்படாது தெரியுமோ?”

சரவணன் முன்னே பாய்ந்தான். அவனை எதிர்பார்த்திருந்தவன் போலக் கையில் வைத்திருந்த கோடரிப்படியினால் அவனது பிடரியில் படாரென அடித்தான் செல்லம்மா. சரவணனின் பிடரியிலிருந்து பச்சை இரத்தம் சீறிப்பாய். வீரிட்டு அலறியவாறே குப்புறச் சரிந்தான்.

“ஐயோ என்றை ராசா”

செல்லி அலறினாள்; மூச்சிழுத்து அலறினாள்.

“ஏனடி இவனும் உன்னோடை இருக்கிறவனோ?”

செல்லம்மாவின கையிலிருந்த கோடரிப்பிடி செல்லியின் முதுகின்மீது பளீர் பளீரென்று தாவி அடித்தது. செல்லி முதுகை நெளிந்து நெளிந்து துடித்தாள். கனகம்மா கெக்கட்டம் விட்டுச் சிரித்தாள்.

தங்கமணி ஒவென்று அலற அவள் வயிற்றிலே யாரோ ஒருத்தி எட்டி உதைத்தாள். பிஞ்சுக்குழந்தை மல்லாக்காய்ச் சரிந்தாள்.

“இத்தத் தேவடியாளின் ரை சீலை சட்டையை உரிஞ்சு எறியுங்கோடி. நாறலி, உனக்கொரு ரவிக்கையோடி எளிய நாயே...”

அய்யாசாமியின் மனைவி உரத்துக் கூறினாள்.

செல்லிக்கு உடலெல்லாம் நடுங்கியது. தன்னை பாதுகாத்துக்கொள்ள வழி தேடுபவள் போல மிரண்டு மிரண்டு சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள். சாதாரண நிலையிலாயின் அவள் ஓடித் தப்பி விடுவாள். இப்போதோ வயிற்றினுள்ளே பிறக்கப் போகும் சிசு புரண்டு கொண்டிருக்கிறது.

“இந்த எளிய நாயிலை தொடவோ போறியள். தொடல் துடக்கும் பாவமும் வந்திடும். பொறு வாறன்...” கனகம்மா கூறிக்கொண்டு மின்னலாய்ப் பாய்ந்தாள். போனவள் திரும்பி வரும்போது கொக்கைச் சத்தகம் ஒன்றைக் கைகளில் கொண்டு வந்தாள். நெஞ்சகத்தைக் கைகளால் பொத்திக் கொண்டு நின்ற செல்லியின் முதுகுப் புறமாக வந்த கனகம்மா, செல்லியின் முதுகுப்புறத்துச் சட்டையில் கொக்கைச் சத்தகத்தை கொழுவிப் பறபறவென்று இழுத்தாள். செல்லி முதுகை நெளித்தாள். இறவிக்கை முதுகுப்புறத்தால் கிழிய, மீண்டும் அவளின் சீலையிலை கொழுவி வலிமையோடு இழுத்தாள் கனகம்மா. செல்லி திணறி வளைந்தும் பயனில்லை. வயிற்றுள் பாரம் அழுத்தி உடலைச் சுருக்கி இழுத்தது.

அவிழ்ந்த சீலையை இரு கைகளாலும் பரபரப்போடு இழுத்து உடலை மறைத்துக்கொண்டு குந்திய நிலையில் இருந்தாள் செல்லி. அவளது உடல் படபடப்போடு நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

“இனி நவுக்கை போடவேணுமெண்டு கனவிலும் நினைக்காதேயுங்கோடி... இந்த அடையாளத்தை மனதிலை வைச்சிருங்கோ...”

எவ்வித தயக்கமுமின்றி கனகம்மா, திறந்திருந்த செல்லியின் முதுகில் சதக்கென்று கொக்கைச் சத்தகத்தால் கொத்தி ஆழ இழுத்தாள். இரத்தம் சீறியடித்து முதுகில் வழிய “அம்மா” என்று ஈனஸ்வரமாக அலறியபடியே வயிற்றை இறுக்கிப் பிடித்துக் கால்களைக் குறாவி வலித்த படியே மல்லாக்காகச் சரிந்தாள் செல்லி. ஈரப்படுத்திய இரத்தம் கசகசத்துக் கிடக்கும் சீலையிலே கால்களை அகட்டி அவள் அவஸ்தைப்பட்ட சில கணங்களுள் “ம்மா ம்மா” என்ற குழந்தையின் முதற்குரல் சீறிக்கொண்டு எழுந்தது.

அவளின் இரத்தத்தில் நனைந்துகொண்டே அந்தச் சிசு தன் முதற் குரலை ஒலித்தது.

அந்தச் சம்பவம் நடந்தொழிந்த பின்னர், இரவிக்கை அணிவதனைப் பலர் கைவிட்டபோதும், துணிவுள்ள சிலர் சில நாட்கள் கழிய மீண்டும் இரவிக்கை அணிந்தனர். செல்லியின் முதுகுத் தழும்பைக் காணக் காண அவர்களின் நெஞ்சிலே ஆத்திரம் கொழுந்துபற்றியெரிந்தது. பதினாறு வருஷங்களினுள் நடந்த பல மாறுதல்களின் விளைவின் பின்னே அவர்கள் இரவிக்கை அணிவது சர்வசாதாரணமான பழக்கமாக வந்துவிட்டது. எனினும் செல்லியின் வரலாறு யாவராலும் நினைவுகூரப்பட்டே வந்தது.

திங்கமணியின் மனதிலே அந்தச் சம்பவம் ஆழமாக, பதிந்துவிட்டது, அந்தக் கிராமத்தில் எழுந்த அந்த எழுச்சி ஹக்கப்பட்டதாயினும் உள்ளே கனன்று கொண்டதானிருந்

தது. தனக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைக்குப் பழிவாங்கித் தீரவேண்டுமென்ற எண்ணம் செல்லியின் மனதிலே நிறைந்திருக்கின்றது. குற்றமற்ற கணவன், மறியற்சாலையால் வந்ததும் அவன் எதையும் செய்யத் தயாராக இருந்தான்.

முகன் மறியலுக்குப் போனதின் பிறகு அவன் மிகவும் சிரமப்பட்டே தன்னுடைய வாழ்க்கையை நடத்தினான். அவனை நிராதரவாக யாரும் விடவில்லை. தங்கள் கஷ்டத்திவிடையேயும் தங்களால் இயன்ற உதவியினை செல்லியின் குடும்பத்திற்கு செய்தார்கள். செல்லிக்குப் பல கவலைகளிருந்தபோதும் பிள்ளைகளைப் பற்றிய கவலைதான் பெரிதாக இருந்தது! தங்கமணி திருமண வயதை எட்டிவிட்டாள். சூரியனோ சினிமாப்படம், ஊர் சுற்றல் என்று ஒரு கவலையுமில்லாமல் திரிந்துகொண்டிருந்தான்.

செல்லியின் உறவினர்களின் முயற்சியினால் தங்கமணிக்கு கனகு என்பவனைத் திருமணம் செய்து வைத்தார்கள். கனகு தங்கமணியோடு தன் மைத்துனனையும் தனது ஊருக்கு அழைத்துச் சென்றிருந்தான். ஆறு மாதங்கள் வரை சூரியன் கனகு வீட்டில் நின்றுவிட்டு ஊர் திரும்பினான்.

செல்லி அவனை மிக ஆச்சரியத்தோடு எதிர்கொண்டான். அவன் வரும்போது ஒரு சின்னப் பெட்டிக்குள் பல சிவப்புப் புத்தகங்களைக் கொண்டு வந்தான். அவைகளை ஒரு மூலை யிலிருந்து ஆழ்ந்து படித்தான். சுவரிலே மூன்று படங்களை ஒட்டியிருந்தான். முதற்படம் ஒரு பெண் துவக்கோடு எதனையோ சுடத் தயாராகி நின்றாள். இரண்டாவது படத்தில் பல நிற ஆட்கள் சிரித்தபடி கைகளில் ஒவ்வொரு புத்தகத்தை வைத்திருந்தனர். பின்னால் ஒரு சூரியன் செங்கதிர் பரப்பி நின்றது. கடைசிப் படத்தில் பரந்த நெற்றியுடைய சொண்டின் கீழே கரம் அடையாளம் உள்ள ஒருவர். செல்லிக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. அவன் ஐந்துவரை கூடப் படிக்கவில்லை. படிப்பென்றால் கசந்து முகஞ்சுளித்தவன். இப்போதோ அவன் நிறையப் படிக்க

கின்றான். அவரிடம் அவனது வயதொத்தவர்கள் நிறையப் பேர் வருகின்றனர், கதைக்கின்றனர். இன்னும் பலர் அலுவல்கள் செய்கின்றனர். சூரியனின் வருகைக்கும் பின்னர் தங்கள் பிள்ளைகள் மிக ஒழுங்காகி விட்டார்கள் எனப் பல தாய்கள் கூறக்கேட்டு செல்லி மிகவும் மகிழ்ச்சியுற்றாள். நெஞ்சினுள்ளே பெருமிதம் அவளுக்கு.

தங்கமணி கனகுவைத் திருமணம் செய்யும்வரை ஒடுக்கப் பட்ட தங்களின் வாழ்வு அப்படி அமைந்ததற்கு விதியே காரணம் என நம்பியிருந்தாள். முற்பிறப்பில் செய்த வினைகளின் பயனாகவே தாங்கள் இப்படி பிறக்கவேண்டியிருந்தது என அவள் மனதினுள்ளே பழமையின் கருத்து விதைக்கப் பட்டிருந்தது. கனகுவோடு வாழப்போனதின் பின்னே கனகு அவளைப் பல கூட்டங்களிற்குக் கூட்டிச் சென்றான். அவனோடு அவள் சாதி அடக்குமுறைக்கு எதிரான பல ஊர்வலங்களிலே பங்குகொண்டாள். வீட்டில் கனகு பல புத்தகங்களை வைத்திருந்தான். வியத்னாம் என்ற இடத்தில் அமெரிக்காவுக்கு எதிராக வியத்னாமிய மக்கள் நடத்தும் வீரப்போராட்டங்கள் பற்றி அவன் அவளுக்கு நிறையவே கூறுவான். துப்பாக்கி ஏந்தி தின்ற பெண்ணின் படமொன்றை அவள் ஒருநாள் பார்த்துவிட்டு மனஞ்சிலிர்த்தாள். தாய்க்கும் உறவினருக்கும் நிகழும் அவமானங்கள் அவளின் கண்களிலே வந்து நின்றன. தானும் வியத்னாமியப் போராளிகளைப் போல மாறவேண்மென்று கண்களை மூடிக்கொண்டு கற்பனை செய்வாள். தன் எண்ணங்களைக் கணவரிடம் சொன்னபோது, அவன் கூறிய பதில் இன்னும் அவளின் நெஞ்சிலே மிகவும் பசுமையாக நிற்கிறது.

“தங்கம். இந்தச் சாதிப் பிரச்சினை தனியாகத் தீர்க்கக் கூடிய ஒண்டில்லை. சமுதாயத்திலை புரட்சியாலை பெரிய மாற்றம் ஏற்பட்டு தொழிலாளியின்ரை அரசு ஏற்பட்டால் தான் இது முற்றாய் மாறும்.”

தம்பியின் வரவை எதிர்பார்த்திருந்த தங்கமணி, மீண்டும் செல்லியின் குரல் கேட்டுச் சிந்தனை கலைந்தாள்.

“தம்பியை இன்னுங் காணாயில்லை. காட்டுப் பக்கமாய்ப் போய்க் கொஞ்ச விறகு வெட்டிக் கொண்டு வரவேணும். ...எடி சின்னக்கிளி”

செல்லி விபரத்தைக் கூறிக்கொண்டு அடுத்த வீட்டு சின்னக்கிளியைக் கூப்பிட்டாள்.

“ஒரே நாரிப்பிடிப்பும், முதுகுக் குத்துமாயிருக்கு. பிள்ளை, அந்த இறப்பிலை தயிலமிருக்கு. ஒருக்கா எடுத்துப் பூசிவிடு...”

“வாறன்...”

தங்கமணி தைலத்தை எடுத்துக்கொண்டு வரும்போது இரவிக்கையைக் கழற்றி மேல்முதுகைக் குனிந்தபடியிருந்தாள் செகல்லி.

திறந்திருந்த முதுகில் நீளமான ஆறிப்போன தழும்பையே சில கணங்கள் அசையாமலே பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள் தங்கமணி. அந்தத் தழும்பின் வயது பதினாறு வருஷங்கள். பிஞ்சு மனதில் பதிந்த அந்தச் சம்பவம் தங்கமணியின் கண்களினுள்ளே பொங்கி வந்து தெரிந்தது.

மெதுவாகத் தாயின் முதுகைத் தொட்டு அந்தக் காயத் தைப் பார்த்தாள். தங்கமணி என்ன நினைப்பாளென்பதனைச் செல்லி அறிவாள். இசைவாகக் குனிந்தபடியே “நடு முதுகில் உரஞ்சு பிள்ளை” என்றாள் செல்லி.

அடுத்த வீட்டிலிருந்து ஓடிவந்த சின்னக்கிளி மூசிக் கொண்டு கேட்டாள் :

“ஏன் அக்கை கூப்பிட்டனி?”

“விறகுக்குப் போகையில்லையோ?”

குடிசையை பார்த்தவண்ணம் கேட்டாள் சின்னக்கிளி :

“அண்ணை வரேல்லையோ?”

“இல்லையடி.”

“ஆச்சி, நான் போட்டுவரட்டோ கிளியோடை....”

தங்கமணி கொஞ்சம் குரலிலே கேட்டாள்.

வாஞ்சையும் வாட்சல்யமும் குரலிலும் முகத்திலும் நெகிழ்ந்து ததும்ப மகளைப் பார்த்துச் சொன்னாள் செல்லி :

“நீ வாயிலும் வயித்திலுமாயிருக்கிறாய். என்னென்று போகப் போறாய்?”

தங்கமணி கலகலவென்று சிரித்தாள்.

“நாலு மாசத்தானே இப்ப. ஏன் உனக்குச் செய்த மாதிரி எனக்கேதும் செய்வானவை என்று யோசிக்கிறியோ? என்னோடை ஆருங் கதைக்க வந்தால் அவளவையின்ரை எலும்பை முறிச்சுப் போட்டுத்தான் அடுத்த வேலை பார்ப்பன்.”

செல்லி எதையோ யோசித்து வாய்க்குள் முணுமுணுத்தாள்.

“சரி, இறப்புக்குள்ளை கத்தி கிடக்குது. பெரிய கடகத் தையும் கயிறையும் எடுத்துக்கொண்டு போட்டு நேரத்தோடு வந்திடு.”

* * *

ஊரின் ஒதுக்குப் புறத்திலுள்ளது அந்த விறகு வெட்டும் பறட்டைக் காடு. காட்டின் முனைப்பிலே கோயிற் கிணறு. சின்னக்கிளியும், தங்கமணியும் தங்கள் பாட்டிற்கு எதனையோ கதைத்துக்கொண்டு மக்கி ஒழுங்கையினாற் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

கோயிற் கிணற்றடிக்குத் தண்ணீர் அள்ளுவதற்காக மூன்று பெண்கள் சென்று கொண்டிருந்த பாதையில் போய் மக்கி ஒழுங்கை ஏறியது. இடுப்பில் குடத்துடன் போன

பெண்கள் திரும்பிச் சின்னக்கிளியையும், தங்கமணியையும் ஒரு பார்வை பார்த்தனர்.

“இதரகு புதாள் ஒண்டு. ஆர்ரை பக்கம்?”

முன்னே போன மூன்று பெண்களில் இளைய ஒருத்தி மற்றவர்களைக் கேட்டது தங்கமணியின் காதிலும் தெளிவாக விழுந்தது.

முன்னே போய்க்கொண்டிருந்த மூவரும் ஏககாலத்தில் திரும்பித் தங்கமணியைக் குறுகுறுத்துப் பார்த்தார்கள்.

தங்கமணியின் பார்வை வன்மத்தோடு அவர்களின் பார்வையினை எதிர்கொண்டு கடைசியில் ஒருத்தியின் முகத்திலே குத்திட்டது.

தங்கமணிக்குத் திடீரென்று நரம்புகள் துடித்துப் பம்மின.

பதினாறு வருஷங்களுக்கு முன்னே தன் கண்களுக்கு முன்னாலே தன்னுடைய தாயை நிர்வாணமாக்கி, அவள் முதுகிலே கொக்கைச் சத்தத்தால் கொத்தி ஆறாத தழும்பை ஏற்படுத்திய கனகம்மா அவள்.

ஒரு இரனிக்கை போட்டமைக்காக பிரசவத்தாயென்றும் பாராது செல்லியைப் பதினாறு வருஷங்களுக்கு முன்னே கொடுரமாகத் தாக்கிய ஈவிரக்கமற்ற மனித ஜென்மம் கனகம்மா!

தன்னை மீறிய வெறுப்போடு அவர்களுக்கு எதிரே காறித் துப்பினாள் தங்கமணி.

“என்னடி நாயே ஆக்கள் நிக்கிறது தெரியேல் லையோ?”

தங்கமணியை நோக்கி மூவர் குரலும் சீறின.

“ஓமோம். இப்ப இவையள்தானே பெரியவை...”

“நல்ல கதை. இப்பிடி அடாதுடித்தனமாய் வெளிக்கிட்டுக் கொப்பனுக்கும் கோச்சிக்கும் என்ன நடந்ததெண்டு தெரியுமோடி...”

கனகம்மா நக்கல் கலந்த தொனியில் ஆறுதலாகச் சொல்லிவிட்டுக் குடத்தைக் கீழே வைத்தாள்.

“இவள் முருகன்ரை மோள்”

தாயின் பதினாறு வருஷங்களுக்கு முந்திய தீனமான வேதனையும், பரிதாபகரமாகத் தாக்கப்பட்ட முறையும் தங்கமணியின் கண்களினுள் அலை அலையாய் மூர்க்கத்தோடு விழுந்தன. அவள் உடலில் வேகம் ஏறிற்று.

“எங்களுக்கு முன்னாலை துப்பின துப்பலை மண்ணாலை மூடி விட்டி...”

தங்கமணி கனகம்மாவை நோக்கி முன் வந்தாள்.

“மண்ணாலை மூடாட்டில் என்னடி செய்வாய்?”

“கோச்சிக்கு நடந்தது தெரியுமோ?... எடி அரியம் அந்தப் பனங்கருக்கை எடுத்தண்டு வாடி... எளிய நாயே என்னை எடியொண்டோ சொல்லிறாய்?”

கனகம்மா கைகளை ஓங்கிக்கொண்டு தங்கமணியின் மேலே பாய்ந்து விழுந்தாள்... யிருகவேகம்.

ஒரு கணம் தங்கமணியின் மூலையில் மின்னல்மின்னிற்று. கடகத்தினுள் கிடந்த கத்தியை விசிறி எடுத்தாள் தங்கமணி.

“ஆச்சியை இந்தக் கையாலைதானடி வெட்டினனி”

ஆக்ரோஷம், தன்னிலை மறந்து வேகமாய் இயங்கிற்று.

சதக் சதக். “என்ரை ஐயோ...அம்மா என்ரை கை”

“பதினாறு வருசத்திற்கு முந்தி நீ செய்தனியடி”

தங்கமணி வெறிகொண்டவன்போல இரு பக்கத்திலும் வீசி வீசிக் கனகம்மாவைக் கத்தியால் கொத்திக் கொண்டிருந்தாள். தலைமயிர் குலைந்து தங்கமணியின் தோளோடு புரண்டு அலைந்தது.

விரல்களும், நரம்புகளும் துடித்து நிலத்தில் புரண்டன.

இரத்தம் சீறிச் சீறி அடித்தது... குடமொன்று இரத்தத் தால் முழ்கியது...

தங்கமணி ஓயவில்லை.

(1968)

செ. யோகநாதன்

சுந்தரியின் முகங்கள்